

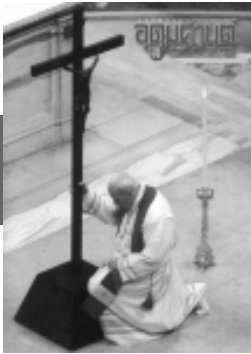

พระประสงค์ของสมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ ที่ 16 ประจำปี 2011

เดือนเมษายน

เพื่อพระศาสนจักรจะเป็นผู้ให้คำตอบของชีวิตและความหวัง
แก่คนในยุคปัจจุบัน ด้วยการประกาศข่าวดีอย่างน่าเชื่อถือ

อันเนื่องมาจาก

ปกหน้า : ปี ค.ศ. 1994 สมเด็จพระสันตะปาปาโยฮัน ปอล ที่ 2 ทรงนำพิธีกรรมค่ำวันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์ เพื่อระลึกถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเจ้าและนำสัตบุรุษทั่วโลกเข้ามาในมัสการกางเขน ณ มหาวิหารนักบุญเปโตร ในภาพพระองค์มิได้ทรงสวมรองพระบาทเมื่อทรงเข้าไปในมัสการกางเขน บนพระแท่นไม่มีสิ่งใดวางอยู่เลย นอกจากไม้กางเขนขององค์พระเยซูเจ้า และเทียนแห่งแสงสว่างของพระองค์

โดยคำพังทิวาก็มีเรื่องราวและศิลปะมากพอจะจับเคลื่อนจิตใจเราได้อยู่แล้ว หากเราตั้งใจจะเตรียมตัวเข้าสู่สัปดาห์ศักดิ์สิทธิ์ในมหาพรตนี้้อย่างดี เราจะได้รับผลการไถ่กู้ให้รอดพ้นของพระคริสตเจ้าอย่างเต็มเปี่ยมในปีสภาของพระองค์

ปกหน้าใน : สมเด็จพระสันตะปาปาโยฮัน ปอล ที่ 2 ทรงทักทายผู้ป่วย-ผู้พิการที่มาารับเสด็จปี ค.ศ. 1990 ความปลาบปลื้มที่ผู้พิการได้รับการจุมพิตและสัมผัสจากพระองค์ จนกลั่นน้ำตาไว้ไม่อยู่ อัจฉริยะจากผู้ขอพระองค์ท่านทรงช่วยเหลือเสนอวิงวอนเพื่อพวกเราปรากฏแล้ว จนพระองค์ท่านได้รับการสถาปนาเป็นบุญราศีในวันอาทิตย์ที่ 1 พฤษภาคมนี้ เชิญอ่านเรื่องราวอัครธรรม์ที่ผู้ขอได้รับการวิงวอนพระเป็นเจ้าผ่านทางพระองค์ท่าน ได้ใน “อุดมสาร” รายสัปดาห์ ฉบับที่ 13 ประจำวันที่ 27 มีนาคม - 2 เมษายน 2011 หน้า 3, ฉบับที่ 15 ประจำวันที่ 10-16 เมษายน 2011 หน้า 5

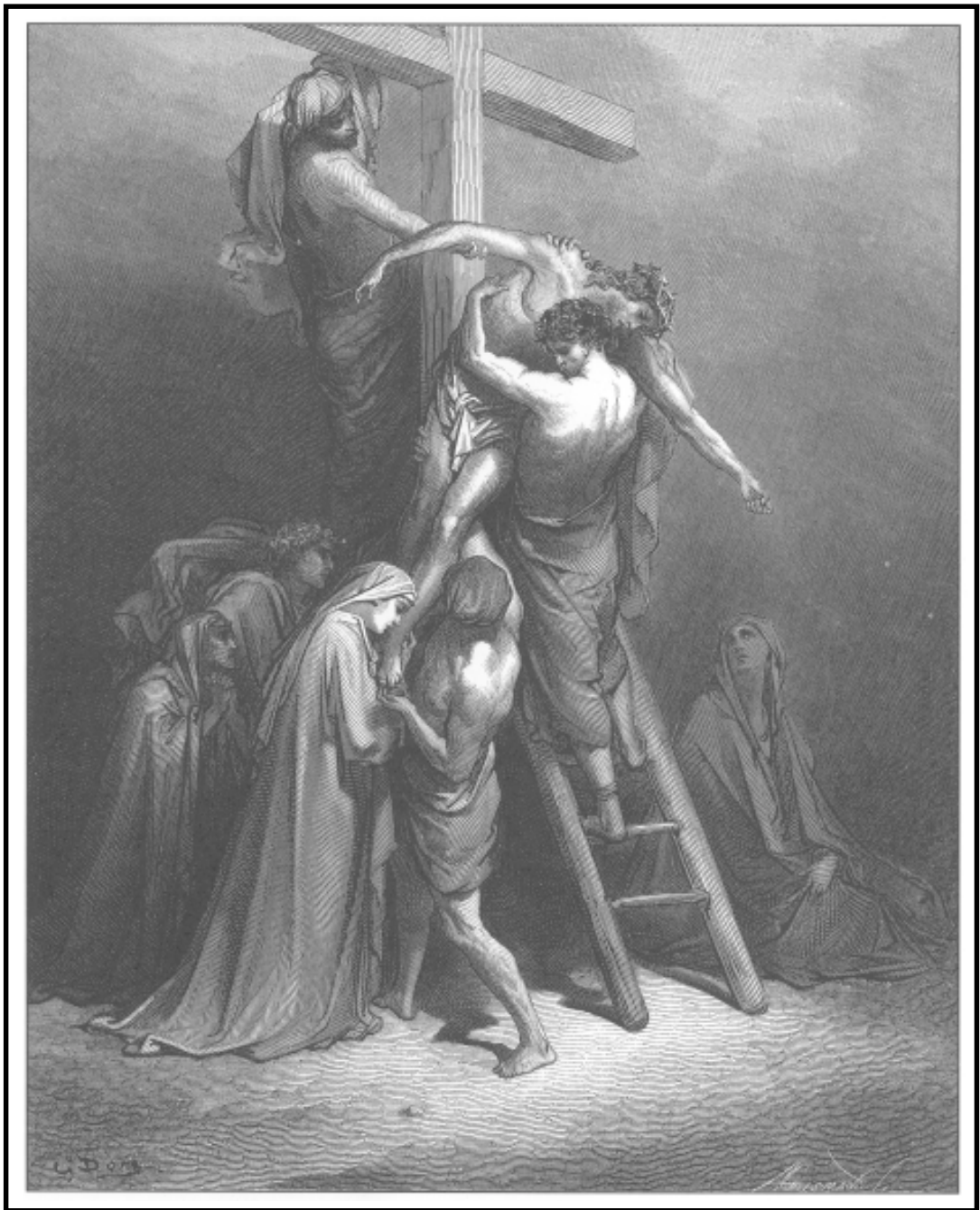
วิสัยทัศน์ ประชากรของพระเจ้าร่วมเป็นหนึ่งเดียวในความรัก แสวงหา ติดตามและประกาศพระเยซูคริสตเจ้า

พันธกิจ พระศาสนจักรในประเทศไทย มุ่งอุทิศตนฟื้นฟูชีวิตให้สนิทกับพระคริสตเจ้า โดยอาศัยพระวาจาและศีลศักดิ์สิทธิ์ เป็นหนึ่งเดียวร่วมมือและแบ่งปันซึ่งกันและกัน แสวงหาคุณค่าพระอาณาจักรในบริบทสังคม เสวนาฉันพี่น้องกับผู้มีความเชื่ออื่น ประกาศพระเยซูคริสตเจ้า และเป็นประจักษ์พยานด้วยการดำเนินชีวิตเรียบง่าย รักและรับใช้ประชาชน โดยเน้นผู้ยากไร้

วัตถุประสงค์

- เพื่อเป็นสื่อสัมพันธ์ระหว่าง พระสงฆ์ นักบวช และฆราวาสทั่วไป
- เพื่อเสนอข่าวสาร บทความ สารคดี บันเทิงคดี บทวิจารณ์ที่มีคุณค่าต่อชีวิตตามจิตตารมณ์ของพระวรสาร
- เสริมสร้างความสัมพันธ์และความเข้าใจอันดีระหว่างประชาชนในด้านศาสนา สังคมและวัฒนธรรม

ภาพพิมพ์โลหะ
โดย : กุสตาฟ โดเร

อัญเชิญพระศพ

ของพระเยซูเจ้าลงจากกางเขน

ยอห์น 19:38-42

โยเซฟชาวอาริมาเรีย ไปขออนุญาตปีลาตอัญเชิญพระศพของพระเยซูเจ้าลงจากกางเขน ปีลาตอนุญาต โยเซฟคนนี้เป็นศิษย์ลับๆ ของพระเยซูเจ้า อาจเป็นเพราะตำแหน่ง ฐานะ หรือหน้าที่ในสังคม ทำให้เปิดเผยแก่ชาวยิวไม่ได้ว่าตนเลื่อมใสต่อพระเยซูเจ้า เขานำพระศพไปฝังไว้ยังคูหาใหม่แห่งหนึ่งที่ยังไม่เคยฝังใครมาก่อน

อีกคนหนึ่งที่เป็นศิษย์ลับๆ ของพระเยซูเจ้า มักจะมาสนทนากับพระเยซูเจ้าตอนกลางคืนเช่นกัน อาจจะมีผลต่อตำแหน่ง ฐานะ ต่อหน้าสังคมชาวยิวจึงไม่กล้าแสดงตนต่อสาธารณชนว่าเลื่อมใสพระเยซูเจ้าเมื่อพระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่ เขาคือนิโคเดมัส ก็มาด้วยนำเครื่องหอมผสมด้วยมดยอบ และว่านหางจระเข้หนักประมาณหนึ่งร้อยปอนด์ พระวรสารของนักบุญยอห์นบันทึกไว้ว่า ทั้งสองเป็นคนอัญเชิญพระศพของพระเยซูเจ้า ใช้ผ้าพันพระศพพร้อมใส่เครื่องหอมตามประเพณีฝังศพชาวยิว แต่ก็คงจะรีบเร่งเพราะเป็นช่วงเย็นวันศุกร์ และกำลังจะเข้าสู่วันเสาร์อันเป็นวันพระ (สับบาโต) ซึ่งจะทำงานไม่ได้ คูหาอยู่ในสวนที่ไม่ไกลจากที่ตรึงกางเขน (ยอห์น 19:42)

ข้าแต่พระเจ้า... ครั้งหนึ่งประกาศกอิสยาห์ (600 ก.ค.ศ.) ได้เคยพูดถึงผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “และเขาจัดหลุมศพของท่านไว้กับคนอธรรม ในความตายของท่านเขาจัดไว้กับเศรษฐี” (อิสยาห์ 53:9) ข้าพเจ้านึกถึงการตรึงกางเขนของพระเยซูเจ้า ทรงสิ้นพระชนม์ระหว่างโจรทั้งสองข้าง แต่เขาก็ฝังพระศพของพระองค์ไว้ยังคูหาใหม่ที่ไม่เคยฝังศพใครมาก่อนเลย โดยเพื่อนผู้มีฐานะของพระองค์

ผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งประกาศกอิสยาห์ก็ไม่รู้ว่าเป็นใคร บางทีอาจหมายถึงชาวอิสราเอลทั้งชาติทุกคนด้วยซ้ำ แต่กลับกลายเป็นคำพยากรณ์มาก่อนถึงองค์พระเยซูเจ้า ซึ่งเป็นผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทุกขัณฑ์ และแบกบาปความผิดของเราไว้บนบ่าของพระองค์อย่างแท้จริง (อิสยาห์ 53:6) ✠

“ทุ่มอยู่ในใจ กังวานใส อยู่ในชีวิต”

“ทุ่มอยู่ที่ใจ” ชื่อเพลงประกอบภาพยนตร์รักวัยใส เรื่อง “Suck Seed ห่วยขั้นเทพ” ชื่อหนังผมรู้สึกฟังดูแรง แต่ถ้าคนเข้าใจไปตามตัวอักษรนี้ก็น่าเศร้า (ฮา) ผมชอบและฉงนกับชื่อเพลงครับ “ทุ่มอยู่ในใจ”

“ทุ่ม” ผมนึกถึงเสียงต่ำ แต่ในลักษณะของความต่ำของเสียงก็สร้างความกังวานแบบอิงอลอยู่ในที ยิ่งถ้าเสียงทุ่มไปอยู่ในใจด้วยแล้ว ผมว่าคงให้ความรู้สึกที่อบอุ่น เหมือนเราตีฆ้อง แล้วเสียงกังวานของฆ้องมันเคลื่อนออกไป ไม่สิ้นสุด แต่แรงกระเพื่อม หรือความรู้สึกสะเทือนไหว ยังกระจายตัวรอบทิศทาง เป็นไปได้ในยามที่มีความรักจะมีเสียงทุ่มแบบนี้กลบเกลื่อนแผ่ซ่านไปทั่วอณูแห่งช่องว่างของหัวใจของคน ผมไม่ได้นึกถึงในวัยรุ่นแต่เพียงอย่างเดียว ผมนึกไปถึงเรื่องดีๆ ในชีวิตในหลายๆ เรื่องของคน และแน่นอนผมนึกถึงความทรงจำบางบทที่เกี่ยวข้องไปถึงองค์สมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2 ซึ่งกำลังจะมีพิธีสถาปนาเป็นบุญราศีในเดือนถัดไปนี้แล้ว

การทำงานสื่อมวลชนที่ผมว่าถ้าใจไม่รักคงได้กินยาหม้อใหญ่ต่อเนื่องยาวนาน เพราะเราต้องอยู่กับข้อมูล มีคนบอกว่าโลกสมัยใหม่หาข้อมูลไม่ยาก ผมไม่เถียงเลยแต่เพราะข้อมูลหาง่ายนี้แหละ มันจึงมีเยอะ และก็มั่วเยอะเช่นกัน ความยุ่งยากจึงเป็นการที่ต้องไปหาแหล่งข้อมูลที่ต้องชัดเจน ให้เจอเสียก่อน แล้วหลังจากนั้น คงไม่ใช่ว่า เามาหลงเลย ต้องขัดเกลา แยกแยะ สรุปลงให้ได้ใจความ นำเสนออย่างมีระบบ หรือมีความน่าสนใจ หลายอาทิตย์มาแล้วที่ผมตามหาข้อมูลเกี่ยวกับสมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2 ไม่ยากที่จำนวน แต่เราจะจัดการอย่างไรให้เข้าใจง่าย และนำมาเผยแพร่อย่างเหมาะสมถูกต้อง ผมว่ายังมีประเด็นของการจับจ้องของสื่อภายนอกหลายๆ สำนักที่สนใจเรื่องนี้เช่นกัน

ผมคูตีวีดีโอว่า 10 แผ่น อ่านหนังสือทั้งภาคภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ทั้งหนังสือที่พูดถึงท่านหรือที่พระองค์ท่านทรงนิพนธ์ด้วยพระองค์เอง รูปภาพและคัดเลือกเพื่อมาจัดสำหรับบางกิจกรรม ย้อนกลับไปถึงครั้งหนึ่งที่เคยไปเยี่ยมบ้านของท่านที่ประเทศโปแลนด์ ย้อนกลับไปดูงานเก่าๆ ของอุดมสารและอุดมสานต์ และหนังสือเล่มที่เคยมีส่วนร่วมในการจัดทำโอกาสครบรอบ 25 ปีแห่งการเสด็จเยือนประเทศไทยของพระองค์ท่าน ฯลฯ ไม่ใช่เพียงมีเสียงทุ่มอยู่ในหัวใจ แต่มันเป็นเสียงที่ก้องกังวานดังขึ้นๆ และชัดเจนที่สุดว่า “พระเป็นเจ้าได้เตรียมพระสันตะปาปาพระองค์นี้เพื่อโลกของเรา...พระองค์จึงเป็นพระสันตะปาปาของทุกคน ทุกวัย ไม่มีเว้นใคร”

อุดมสานต์ฉบับเดือนเมษายน ภาพของสมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2 มาขึ้นทั้งปกหน้าและปกหน้าในอีกสักครั้ง และในฉบับเดือนพฤษภาคม คงมีทั้งภาพและเรื่องราวพิเศษเกี่ยวกับพระองค์ท่านด้วย ส่วนบทความสาระความเชื่ออื่นๆ ยังอัดแน่นเหมือนเคย ขอแนะนำเป็นพิเศษสำหรับสตู๊ปเกี่ยวกับวิถีชุมชนวัดที่เป็นคำที่เราได้ยินบ่อยมากในช่วงนี้ ลองทำความเข้าใจในรายละเอียดกันดู

ผมคิดว่าถ้าชีวิตของใครสักคนสร้างแรงสั่นสะเทือนให้หัวใจของผู้คนได้สักคนหนึ่งก็คุ้มแล้ว แต่ถ้าชายคนนั้นสั่นไหวหัวใจคนแทบทั้งโลก อย่างนี้ไม่เรียกว่าทุ่มแล้ว มันกังวานเสนาะทั่วไปหมด ที่นูนที่นี้ เพื่อสร้างแรงบันดาลใจและให้ความหวัง เพื่อสร้างรอยยิ้มและออกไปกระทำในแบบเดียวกัน ผมว่าชายคนที่ชื่อเยซูทำได้ และชายและหญิงอีกหลายคน que เชื่อในองค์พระเยซู ก็ต้องพยายามที่จะกระทำเช่นเดียวกัน

บรรณาธิการบริหาร

อุดมตาแป๊ะ

ประธานสื่อมวลชนคาทอลิกประเทศไทย :
พระคุณเจ้าประธาน ศรีคารุณศิริ

คณะกรรมการที่ปรึกษา :

ภราดาหลุยส์ ชาแนล,
อ.ประคิม ชุมสาย ณ อยุธยา,
อ.ชัยณรงค์ มนเทียรวิเชียรฉาย

เจ้าของ :

คุณพ่อวรยุทธ กิจบำรุง
(ในนามสภาพระสังฆราชคาทอลิก
แห่งประเทศไทย)

บรรณาธิการ ผู้พิมพ์-ผู้โฆษณา
ผู้อำนวยการและจิตตากร :

คุณพ่อวรยุทธ กิจบำรุง

บรรณาธิการบริหาร :

คุณพ่ออนุชา ไชยเดช

หัวหน้ากองบรรณาธิการ :

วิชัย กิจสวัสดิ์

กองบรรณาธิการ :

เสกสรร กองคำ

อุดมสานต์

นิตยสารคาทอลิกรายเดือน

กำรบำรุงปีละ 400 บาท

ธนาณัติในนามซิสเตอร์ศรีนทิพย์ กิจสวัสดิ์
ส่งจ่าย ป.ณ.ยานนาวา 10120

สำนักงาน :

122/11 ซ.นาคสุวรรณ ถนนนที
แขวงช่องนนทรี เขตยานนาวา
กรุงเทพฯ 10120

โทร. 0-2681-3900 ต่อ 1801

โทรสาร : 0-2681-3900 ต่อ 1802

CATHOLIC PRESS OF THAILAND
UCIP/SEACPA (THAILAND)

122/11 Soi Nak Suwan, Nonsi Rd.,
Chong Nonsi, Yan Nawa,
Bangkok 10120 Thailand.

Tel. 66-2681-3900 ext. 1801

Fax : 66-2681-3900 ext. 1802

E-mail : thcatcom@loxinfo.co.th

Website : www.udomsarn.com

พิมพ์ที่ :

โรงพิมพ์อัสสัมชัญ โทร. 0-2235-1045

เพลง :

บริษัท วี.ไอ.พี. โทร. 0-2683-5544-5

สารบัญ

สรุป/บทความพิเศษ/สัมภาษณ์

- 6 ชุมมมอย่างสันติกับวิถีชุมชนวัด
- 18 ความฝันสมัยเด็ก
ชีวิตจริงคือผู้แพร่ธรรม

พระคัมภีร์

- 37 กว่าจะเป็นนักบุญ
- 40 วันละก้าวกับพระเยซู

ชีวิตคริสตชน

- 42 ข้างธรรมาสัน
- 43 เรื่องเล่าของชานา
- 44 ซ่อนไว้...ในจังหวะชีวิต
- 46 ระหว่างเดือน
- 50 ได้ตามโค้งตะวัน
- 56 คุยกับเกสักร
- 59 บันทึกธรรมทูต
- 62 คูหน้
- 64 ผ่านมา 55 ปี พอจะมีเรื่องเล่าสู่กันฟัง
- 66 นานาอาชีพ

ศิลปะ

- 69 พจนมาลา
- 70 ภาพเคียงคำ
- 71 พงศ์ ประมวล

เด็กและเยาวชน

- 72 สโมสรอุดมสานต์
- 77 การ์ตูนครูตั๋ย
- 79 คุยกันฉันเพื่อน
- 83 ผ่อนคลายสได์ล์ที่อ้อย
- 85 มุมเด็กศิลป์
- 88 ชวนคิดชวนอ่าน

จีปาะ

- 90 จดหมายจากผู้อ่าน
- 92 เขียนบทกวี เขียนชีวิต

ชุมนุมอย่างสันติ กับวิถีชุมชนวัด

“ที่ใดมีสองหรือสามคนชุมนุมกันในนามของเรา เราอยู่ที่นั่นในหมู่พวกเขา” (มัทธิว 18:20)

ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับบุคคล ผ่านการพูดคุย บอกเล่าประสบการณ์ มักได้รับผลสะท้อนอันเป็นสาระประโยชน์กับชีวิต แต่ถ้าการพูดคุยนั้น มีน้ำเสียงและพระคำรัสของพระอยู่ท่ามกลางการพบปะนั้นด้วย คุณค่าคงมากกว่าจะประเมินได้

วิถีชุมชนวัด คำที่เราจะได้ยินบ่อยขึ้น อาจเคยผ่านหูและคุ้นชินมาก่อนหน้านี้ ผ่านมาและหายไป ผ่านไปแต่จะไม่ผ่านเลย เพราะใน 5 ปีนี้ วิถีชุมชนวัดถือเป็นเครื่องมือหลักแห่งแผนอภิบาลคริสตศักราช 2010-2015 ของพระศาสนจักรคาทอลิกในประเทศไทย เพื่อสร้างคริสตชนไปสู่ชุมชนศิษย์พระคริสต์

ซ้ายอยู่ไป ไปทำความเข้าใจการชุมนุมยึดเชื้อ แต่มีสันติสุขและมีพระเจ้าประทับอยู่ท่ามกลางกับผู้คร่ำหวอดมากมายในเวทีวิถีชุมชนวัด

คุณพ่อทินรัตน์ คมกฤส

ผู้ช่วยเลขาธิการ สภาพระสังฆราชฯ

ฝ่ายสำนักนโยบาย

ทำไมต้องเลือกแนวทางวิถีชุมชนวัดสำหรับแผน อภิบาลในปี 2010-2015

จะว่าเลือก “เอา” หรือ “ไม่เอา” คงไม่ใช่ประเด็น เพราะวิถีชีวิตรูปแบบนี้มีความเป็นมาตั้งแต่พระศาสนจักรยุคอัครสาวก หรือจะให้ถูกยิ่งขึ้นตั้งแต่หมู่คณะศิษย์รอบๆ พระเยซูเองที่เจริญชีวิตเป็นหมู่คณะ

หากถามว่า “ถึงเวลาลงมือเอาจริงกับวิถีชุมชนวัดในช่วง 5 ปีของแผนอภิบาลใหม่นี้แล้วใช่ไหม?” คงตอบได้ว่า “ใช่”

เมื่อถามว่า “ทำไมต้องเลือกแนวทางนี้” คำตอบก็คือ เพราะเป็นแนวทางที่ควรจะเป็นและถูกต้องด้วยเหตุผลข้างต้น และขณะนี้พระศาสนจักรในประเทศไทยก็มีความตื่นตัวและความพร้อมในเรื่องนี้พอสมควร เพียงแต่ต้องพูดให้เป็นภาษาเดียวกัน และร่วมมือกันอย่างจริงจัง เพื่อจะได้ก้าวไปด้วยกัน

ขอย้ำอีกครั้งว่า แนวทางนี้มีใช้ถูกกำหนดมาจากเบื้องบน แต่มาจากผู้แทนทุกสังฆมณฑลที่มาร่วมกำหนดแผนอภิบาลระดับประเทศด้วยกัน เห็นพ้องต้องกันว่า วิถีทางนี้ถูกต้องแล้ว และเหมาะสมที่สุดในขณะนี้

คิดว่าสำเร็จตามที่ตั้งใจไว้แค่ไหน...หรือคาดหวังว่าจะสำเร็จได้มากน้อยแค่ไหน...

ถ้าไม่ตั้งเป้าหมายไว้ให้ตรงกัน ต่างคนก็อาจจะเดินไปคนละทิศคนละทาง แต่นี่เราตกลงกันว่า จะจับมือและก้าวไปด้วยกัน จะทำให้สำเร็จ

จะสำเร็จได้จริงมากน้อยเพียงไร ย่อมขึ้นอยู่กับแต่ละคนและทุกคนที่จะต้องร่วมมือกัน และขอเสริมว่าจะต้องทำเป็นระบบอย่างต่อเนื่องด้วย มิใช่แบบไฟไหม้ฟาง

ที่สำคัญสุด เราต้องตระหนักว่า “หากพระยาห์เวห์ไม่ทรงสร้างบ้าน ช่างก่อสร้างก็ทำงานไร้ผล...” (สดด 127:1) กิจการนี้เป็นการอ่านพระประสงค์ของพระเจ้าว่าพระองค์ต้องการให้ชุมชนวัดของเรา พระศาสนจักรของเราเป็นอย่างไร มิใช่ให้เราฝืนเอาเอง ดังนั้นความสำเร็จอยู่ที่เราร่วมมือกับพระองค์ และให้

ขึ้นอยู่กับแต่ละสังฆมณฑลว่าจะดำเนินขั้นตอนอย่างไร เพราะเขาเป็นผู้ปฏิบัติ การนำร่องเป็นวิธีที่ดี แต่ต้องมีการสานต่อกันในเชิงนโยบาย มิใช่ใครชอบก็ทำ ไม่ชอบก็ไม่ทำ อย่างนี้เท่ากับไม่ทำตามนโยบาย เราสูญเสียทรัพยากรมากแล้วเพราะทำตาม “ชอบ” หรือ “ไม่ชอบ” เราต้องทำสิ่งที่ “ถูกต้อง” มิใช่ “ถูกใจ”

พระองค์นำทางเรา หรือแสวงหาไปพร้อมกับพระองค์ หากไม่ “การสร้างวิถิชุมชนวัด” ของเราก็คงไร้ผล

แต่ละสังฆมณฑลฯ ได้มีการคัดเลือกวัดนำร่องเพื่อปฏิบัติจริงในวัด... เพื่อเป็นตัวอย่าง...

ขึ้นอยู่กับแต่ละสังฆมณฑลว่าจะดำเนินขั้นตอนอย่างไรเพราะเขาเป็นผู้ปฏิบัติ การนำร่องเป็นวิธีที่ดี แต่ต้องมีการสานต่อกันในเชิงนโยบาย มิใช่ใครชอบก็ทำ ไม่ชอบก็ไม่ทำ อย่างนี้เท่ากับไม่ทำตามนโยบาย เราสูญเสียทรัพยากรมากแล้ว เพราะทำตาม “ชอบ” หรือ “ไม่ชอบ” เราต้องทำสิ่งที่ “ถูกต้อง” มิใช่ “ถูกใจ”

หากต้องการทราบเกี่ยวกับการนำร่องต้องถามตรงกับแต่ละสังฆมณฑลว่า คัดเลือกอย่างไร เพราะสภาพการณ์และความพร้อมไม่เหมือนกัน อันที่จริงเคยมีการนำร่องมานานแล้วในหลายพื้นที่ แต่ขาดการสานต่อมากกว่า

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับ BEC คุณฟอมมีข้อเสนอแนะอะไรบ้างเพื่อวัดต่างๆ จะได้นำไปปรับใช้...ในภาคปฏิบัติ...

จากประสบการณ์ที่ติดตามเรื่องวิถิชุมชนวัดมาประมาณ 10 ปี ผมมีข้อเสนอว่า ก่อนจะเริ่มวิถิชุมชนวัด ต้องส่งเสริมให้แต่ละคนเป็น “ศิษย์พระเยซู” ที่ขยันฟังพระองค์ผ่านทางพระวาจาอย่างจริงจัง ทั้งส่วนตัวและร่วมกัน ผมไม่ได้หมายความว่าต้องศึกษาพระคัมภีร์ให้แตกฉานก่อนจึงจะอ่านพระคัมภีร์ได้ หากศึกษาแต่ไม่อ่านหรือเอาพระวาจาเป็นส่วนตัว ความรู้ก็อยู่แค่สมองยังไม่ลงถึงชีวิตหรือจิตใจ ถ้าขยันฟังพระวาจาและไตร่ตรองจริงๆ ความอยากรู้อยากเข้าใจพระคัมภีร์ก็จะเกิดขึ้นเอง

ข้อเสนอแนะอีกข้อ คือผู้อภิบาลและผู้นำชุมชนวัดนั้นๆ ต้องแสวงหาร่วมกัน จับเข้าคุยกันว่าเราจะก้าวเดินอย่างไร มีปัจจัยความพร้อมมากน้อยเพียงไร ยัง

ต้องการเสริมพลังในเรื่องใดอีกเพื่อจะได้ดำเนินการได้ ผมว่าต้องให้เครดิตกับผู้นำชุมชนหลายๆ ฝีกทักษะให้เขาสามารถร่วมรับผิดชอบกับผู้อภิบาลได้อย่างมั่นใจ หากไม่รู้เรื่องใด ก็ต้องไขว่คว้าหาความรู้หรือทักษะนั้นๆ

เห็นว่าควรปรับใช้ให้เข้ากับสภาพพื้นที่ตามความเป็นจริงของแต่ละพื้นที่อย่างไร...

ไม่เคยมีสูตรสำเร็จในทุกเรื่องเกี่ยวกับชีวิตวิถีชุมชนวัดเป็นเรื่องของวิถีชีวิตที่ต้องมีสัมพันธ์แบบพี่น้องกัน จะเริ่มในชุมชนวัดใดต้องดำเนินให้สอดคล้องกับสภาพชุมชนนั้นจริงๆ การไปศึกษาดูความสำเร็จของวัดอื่น สังเกตผลอื่นเป็นสิ่งดี แต่อย่าไป “คัดลอก” ของเขามา ตรงกันข้ามต้องมองดูศักยภาพของชุมชนวัดของตน และจัดรูปแบบวิถีชุมชนวัดให้เหมาะ ตอบสนองความต้องการของชุมชนให้ได้ จริงๆ ยังมีกิจกรรมบางอย่างที่เป็นพื้นฐาน เช่น การพบปะกันและแบ่งปัน พระวาจาเป็นประจำอย่างน้อยเดือนละครั้ง แต่ต้องระวังมิให้กิจกรรมหลักนั้นๆ เป็นแบบผิวเผินไร้คุณภาพ หรือมี “พอเป็นพิธี”

หากภายในกลุ่มย่อยที่พบปะกันสามารถสัมผัสการประทับอยู่ของพระคริสตเจ้าท่ามกลางพวกเขา นี่จะเป็นเสมือนการจุดประกายให้กับสิ่งที่จะตามมา ผู้นำที่มีทักษะอย่างถูกต้องจึงจำเป็นแต่ต้น รู้จักประยุกต์ทุกอย่างอย่างมีเหตุผล เพื่อให้ชีวิตกลุ่มย่อยของชุมชนวัดเจริญขึ้นในพระคริสตเจ้า

คุณพ่อปิยะชาติ มะกรกรรม์

ผู้ช่วยเลขาธิการ สภาพระสังฆราชฯ
ฝ่ายอภิบาลคริสตชน

คุณพ่อได้ไปอบรมวิถีชุมชนวัดที่ประเทศอินเดีย

การไปอบรมหลักสูตรที่อินเดียเพื่อให้เข้าใจในบริบทของเอเชีย จัดมาแล้วหลายรุ่น และพระสงฆ์ไทยก็ได้ไปอบรมมาหลายรุ่นด้วย ได้แก่ คุณพ่อทินรัตน์ คมกฤส คุณพ่อธัญญา ศรีอ่อน ลำสุค้อกรสังฆมณฑลกรุงเทพฯ 7 ท่าน สังฆมณฑลจันทบุรี 2 ท่าน ไปรับการอบรมใช้เวลา 35 วัน ที่สถาบัน Pallotti Nagar Nagpur ซึ่งเป็นหน่วยงานที่อบรมเรื่องวิถีชุมชนวัดโดยตรง เปิดรับทั่วไป บางรุ่นมีคนยุโรปเข้ามาด้วย ในหลายรุ่นมีเกาหลี จำนวนมากจริงๆ คือเอเชียได้

เช่น ศรีลังกา บังกลาเทศ ปากีสถาน เพราะอยู่ใกล้อินเดีย

มีกระบวนการอย่างไรบ้าง

เป็นหลักสูตรทำความเข้าใจว่า เรื่องนี้มีจิตตารมณ์อย่างไร ความหมายจริงๆ รวมทั้งวิธีการด้วย เวลาที่เรามาปฏิบัติ 35 วันมีแต่เรื่องเกี่ยวกับวิถีชุมชนวัด

หลักสูตรมาจากไหน

ที่จริงมาจากจิตตารมณ์ของสังคายนาวาติกัน ครั้งที่ 2 โดยผ่านการได้ร่ตรงกระบวนการ Lumgo และ AsIPA (Asian Integral Pastoral Approach) มีเอกสารเป็นชุดๆ เรื่องเกี่ยวกับพระศาสนจักร

คนที่บรรยายเป็นใคร

พระสังฆราช พระสงฆ์ ฆราวาส

กิจกรรมอื่นๆ นอกจากการบรรยาย

ส่วนใหญ่เป็นการบรรยายและใช้ออกสาร เหมือนเรากลับมาแล้วมาอบรม การอบรมแบบไม่ใช่ครูสอน แต่มีส่วนร่วมไปด้วยกันตลอด

อยู่ที่นั่นได้ไปที่กลุ่มของเขาไหม

ที่จริงการไปเยี่ยมกลุ่มมีในโปรแกรม แต่ช่วงที่ไป เมืองที่ไปอยู่เป็นเมืองที่ค่อนข้างจะเคร่ง ผมไปได้ครั้งเดียว อีก 2 ครั้งไม่ได้ไป การจัดอบรมปกติให้ไปสัมผัสชีวิต ไปดูของจริง ไปอยู่ ไปกินกับชาวบ้าน 1 คืน ในแผนของเขามี 3 ครั้ง ครั้งแรกไปเยี่ยม ครั้งที่สองและสามไปค้างคืน

จบหลักสูตรแล้วจบเลยไหม

ที่อินเดียถือว่า 35 วันเต็มที่แล้ว แต่ว่า 35 วันเรารู้แค่พื้นฐาน ต้องปรับใช้ และทำความเข้าใจต่อไปเรื่อยๆ บางคนไปอบรมมาแล้วอาจคิดว่ารู้แล้วและไม่คิดจะหาอะไรเพิ่มเติม ส่วนตัวผมได้พื้นฐาน กลับมาผมทำงานหนักกว่าอยู่ที่โน่นอีก ศึกษาเอกสารที่ได้รับมา และหาเอกสารที่คุณพ่อรุ่นเก่าๆ ทำไว้ เพื่อทำความเข้าใจให้มากขึ้น

ก่อนหน้าที่คุณพ่อไปอบรม คุณพ่อได้ทำเกี่ยวกับวิถีชุมชนวัดใหม่ ในงานอภิบาลทั่วไป

ทำอยู่แล้วแต่ต้องยอมรับว่า เข้าใจแบบเป็นขั้นๆ เหมือนจิ๊กซอว์ มีหลายชิ้น พุดเรื่องนี้เราเข้าใจ แต่เวลามาเป็นภาพรวมทั้งหมดยังไม่ชัดเจน เช่น การแบ่งปันพระวาจา 7 ขั้นตอน ทำอย่างไร ขั้นตอนไหนทำอย่างไรเรารู้เราเข้าใจ การให้ทุกคนมีส่วนร่วมเรารู้ แต่เวลาที่เอามารวมแล้วทำไมต้องเป็นกลุ่มย่อย ทำไมต้องไปอยู่ในละแวกบ้าน เรารู้ว่ามันต้องทำ แต่ว่าทำไมมันตอบไม่ได้ เวลาจบจากอินเดียก็เข้าใจภาพทั้งหมด มันเหมือนบทสวด สวดได้กับคนสวดบ่อย ชีวิตไม่เหมือนกันแน่ๆ สวดได้เหมือนบทสวดใหม่ สวดได้แต่คนที่สวดทุกวัน ไม่เหมือนกัน ที่ไปอินเดียสิ่งที่ได้มาเป็นเรื่องจิตตารมณ์ กรุงเทพฯ 7 ท่าน จันทร์ูรี 2 ท่าน ทุกคนเขายังไม่หลุดจากเรื่องนี้ ถ้ารู้ว่ามีเรื่องนี้เขาพร้อมที่จะไป

คุณพ่อคิดว่าป๊อซีเป็นเรื่องที่พระสงฆ์ทุกองค์สมควรจะรู้ไหม หรือเฉพาะคนที่รับผิดชอบเรื่องตรงนี้

เป็นเรื่องของทุกคน ในเรื่องนี้ถ้าเราจะพิจารณาจริงๆ เป็นเรื่องของวิถีชีวิตของคนๆ หนึ่งที่รู้จักพระเยซูเจ้า

หลักสูตรนี้เลือกที่จะอบรมพระสงฆ์อย่างเดียวไหม

ใช่ เพราะเขาเห็นว่าคนที่จบน่าจะไปเป็นนักอบรม มีฆราวาสเป็นวิทยากร แต่ไม่รับฆราวาสเข้าอบรม เพราะหลายอย่างเราต้องยอมรับว่า การเป็น

พระศาสนจักรในรูปแบบใหม่ ตัวจักรสำคัญคือพระสงฆ์ เพราะว่าพระสงฆ์จะเป็นผู้ที่เปิดโอกาสได้ดี ถ้าพระสงฆ์เข้าใจเรื่องนี้อย่างดี

ก่อนจะมาเป็นหลักสูตร มีความเป็นมาอย่างไร

ตั้งแต่ปี 1990 ที่ประชุมที่เมืองบันดุง ประเทศอินโดนีเซีย สหพันธ์สภาพระสังฆราชแห่งเอเชีย (FABC) บอกว่าเราต้องฟื้นฟูพระศาสนจักร ต้องดูพระศาสนจักรเอเชียของเราว่า รูปแบบการเจริญชีวิต รูปแบบการแพร่ธรรมต้องปรับใหม่ หลังจากนั้นปีถัดมาก็มีการตั้งทีมที่จะทำหลักสูตรอาสิปา คุณพ่อที่เป็นผู้อำนวยการที่อินเดีย คุณพ่อวิเจย์ เป็นทีมทำหลักสูตรอาสิปาเป็นเล่ม คุณพ่อรับที่จะมาทำเป็นสถาบันอบรม ตอนแรกคงไม่ได้จัดคอร์ส เพียงแต่เป็นทีมทำหลักสูตรขึ้นมาก่อน

การแพร่ธรรมของพระศาสนจักรในรูปแบบใหม่ คือ ไม่เพียงแค่ว่าเพื่อตั้งกลุ่มบิอัสซี แต่การถูกเรียกมาสู่การประกาศพระวรสารในรูปแบบใหม่ การสมานฉันท์กับพี่น้องต่างความเชื่อ ต่างศาสนา การมีความรับผิดชอบต่อสังคมส่วนรวม การเอาใจใส่คนยากจน โดยมีพระวรสารเป็นศูนย์กลางของชีวิต คือ การชุมนุมกันเป็นสังคมที่มีรากฐานอยู่ที่พระคัมภีร์ อาสิปานั้นไปที่การสร้างบิอัสซีเพื่อพัฒนาพระศาสนจักรในทุกระดับ

การเป็นพระศาสนจักรในรูปแบบใหม่ คือ การที่คริสตชนทุกคนมีส่วนร่วมในงานพระศาสนจักร เพื่อที่จะเป็นพระศาสนจักรรูปแบบใหม่ พระศาสนจักรแนะนำให้ฟื้นฟูคริสตชนเป็นกลุ่มย่อย (บิอัสซี) ในแต่ละกลุ่มย่อยใช้กระบวนการอาสิปาเป็นเครื่องมือฝึกฝนอบรม

ที่เป็นประเทศอินเดียเพราะคุณพ่อท่านนี้เป็นกรรมการ

สหพันธ์สภาพระสังฆราชแห่งเอเชียจำเป็นต้องมีสถาบันอบรมเกี่ยวกับเรื่องวิถีชุมชนวัด เพราะถ้าบอกว่าเป็นนโยบาย เป็นจิตตารมณ์ คนอยากทำเรื่องนี้จะทำอย่างไร ก็ต้องมีที่รองรับ ที่อื่นผมไม่ทราบ แต่ที่อินเดียคุณพ่อขอทุนจากมิสซีโอ มีสถานที่ บุคลากรพอหาได้ แต่อาจไม่สะดวกสำหรับเอเชียภาคอื่นๆ ทุกวันนี้เขาพยายามจัดปีละ 1 ครั้ง ในศูนย์ไม่ใช่เป็นของเขาอย่างเดียว ทำเรื่องอื่นๆ ด้วย คล้ายบ้านผู้หว่าน เมือง Nagpur อัครสังฆมณฑล Nagpur

กลับมาเมืองไทย สิ่งเหล่านี้ที่เราได้รับรู้ ทำความเข้าใจ เรากลับมาทำอย่างไรบ้าง

มี 2 ระดับ กลับมาจะทำ แบ่งกลุ่มเลยและไปทำคิดว่าคงลำบาก อีกอย่างคือผู้นำเราไม่มี ถ้าวัดๆ หนึ่งอยากทำ แล้วขอวัดออกเป็นเขต และมีกลุ่ม มัน

จะลำบากเหมือนกันเพราะเมื่อแบ่งไปแล้ว ใครจะเข้าไปนำ ถ้าพระสงฆ์อยู่หลายองค์ ก็อาจจะพอช่วยกันได้ สมมุติวัดๆ หนึ่งแบ่งเป็น 3 กลุ่ม ต้องไปประชุมตลอด พระสงฆ์มีงานอื่นก็ลำบาก ถ้าพระสงฆ์ร่วมด้วยก็ยังมีอยู่ แต่ถ้าไม่มีผู้นำที่เป็นฆราวาสเอง วันหนึ่งเมื่อพระสงฆ์ย้ายหรือติดอะไรขึ้นมา เขาก็จะทำอะไรไม่ได้

สำหรับผม 5 ปี ปีแรกคิดว่าจะเป็นเรื่องของการทำความเข้าใจ ในเวลาเดียวกันก็สร้างผู้นำให้แต่ละวัดด้วย ถ้าเป็นระดับของสภาพระสังฆราชฯ เราก็จัดอบรมคอร์สผู้นำเหมือนกัน ในส่วนของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ จัด 2 เดือน 1 ครั้ง มีคอร์สความรู้ทั่วไปและคอร์สผู้นำ เพื่อที่จะเตรียมบุคลากรให้วัด ถ้าวัดที่สนใจอยากจะทำเรื่องนี้ อาจจะเชิญทีมจากสภาพระสังฆราชฯ หรืออัครสังฆมณฑลไปช่วยในช่วงแรก หลังจากนั้นผู้ที่เป็ผู้นำที่มาอบรมก็จะเข้าไปนำในกลุ่มของเขา

นี่คือความตั้งใจแรกใช่ไหม

ทำความเข้าใจ ให้ความรู้ และสร้างผู้นำ ซึ่งได้ทำแล้ว 2 เดือนครึ่ง สลับกัน เช่น เดือนกุมภาพันธ์อบรมผู้นำ มีนาคมความรู้ทั่วไป เมษายนอบรมผู้นำ พฤษภาคมความรู้ทั่วไป

กลุ่มที่เป็นความรู้ทั่วไปมาอบรมครั้งเดียวจะเข้าใจแล้วสามารถไปช่วยได้เลย ผู้ที่ผ่านความรู้พื้นฐานและอยากเป็นผู้นำก็กลับมาอบรมอีก 3 ครั้ง แต่ละครั้งมีผู้เข้าอบรม 40 คน

เรื่องราวที่ต้องเรียนรู้

หลักกว้างๆ คือจิตตารมณ์ของการเป็นวิถิชุมชนวัด ทำไมพระศาสนจักรไม่ใช่แค่สหพันธ์สภาพระสังฆราชแห่งเอเชีย ที่จริงเรื่องนี้เป็นเรื่องของวาติกัน และเป็นเรื่องที่พระสันตะปาปาได้ทรงเน้นถึงเรื่องนี้ จนกระทั่งสหพันธ์สภาพระสังฆราชแห่งเอเชียขานรับ ในที่สุดประเทศไทยก็ขานรับที่จะทำเรื่องนี้

เรื่องจิตตารมณ์เป็นเรื่องที่สำคัญ ถ้าเป็นผู้นำก็เป็นเรื่องทักษะ สมมุติว่าถ้าเราไปนำกลุ่ม ผู้นำกลุ่มวิถิชุมชน กับผู้นำกลุ่มทั่วไปไม่เหมือนกัน เพราะว่าผู้นำกลุ่มวิถิชุมชนจะเป็นผู้ที่คอยแค่ควบคุมให้การประชุมเป็นไปตามสิ่งที่ควรจะเป็น แต่ไม่ใช่ผู้นำจริงๆ เราเน้นเรื่องการมีส่วนร่วม และความเท่าเทียมกัน แม้แต่ในการประชุมก็ตาม

หลักสูตรการอบรม

ที่จริงเราใช้ของ AsIPA (อาสีปา) และ Lumgo เป็นหลัก มีเอกสารจำนวนมาก เราจะเลือกสิ่งที่เหมาะสมกับสถานการณ์ตอนนั้น ตัวอย่างของอาสีปามี 4 ภาค

ดังต่อไปนี้ A การแบ่งปันพระวรสาร B ชุมชนคริสตชนย่อย C พระศาสนจักร
ที่ทุกคนมีส่วนร่วม D การฝึกหัดงานอภิบาลของวัด 4 ภาคจะย่อยลงไปอีก
บางภาคมี 5 6 7 8 จริงๆ มีหลักสูตรอยู่ในมือ ถือว่าเยอะมากที่เป็นเล่มๆ
เหมือนวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ แล้วแต่ว่าชั่วโมงนี้จะเรียนอะไร เป็น
หน้าที่ของผู้จัดอบรมที่จะต้องจัดให้เหมาะกับผู้ที่มาเข้าอบรม

ตามวัดส่งใครมาอบรม

เป็นครั้งแรก เท่าที่คุณพ่อส่งคนที่เห็นว่าทำงานอยู่แล้วในวัด หรือกลุ่มนี้
จะไปช่วยเขาได้ ส่วนใหญ่เป็นสภาภิบาล หรือสมาชิกตามองค์กรต่างๆ กระจาย
ตอบรับดีมาก หลายคนเวลาอบรมเสร็จเขาอยากลงมือทำ เป็นโจทย์ที่ทางวัด
จะไปจัดสนามให้เขาทำ เรื่องนี้รณรงค์มาเป็นสิบปี มีการอบรมแบบนี้ก็ไม่ค่อย
หลายครั้งจนราวสัปดาห์หนึ่งไปอบรมแล้วอยากทำ พอกลับมาจริงๆ ไม่มีที่จะทำ
ในที่สุดจิตตารมณ์ก็ค่อยๆ หายไป ตอนนี้เหมือนกับว่าโหมขึ้นมาใหม่ เรื่องนี้จะ
ไม่สำเร็จถ้าเขากลับไปแล้วไม่ได้ทำ ก็จะเหมือนสิบกว่าปีที่ผ่านมา แต่จิตตารมณ์
ยังอยู่ เท่าที่สังเกตคนที่ผ่านจิตตารมณ์พวกนี้เขาพร้อมที่จะให้ความร่วมมือถ้ามี
การร้องขอ

อัครสังฆมณฑลของเรามีความพร้อมในเรื่องการจัดอบรม การให้ความรู้ แล้ว สังฆมณฑลอื่นๆ ละ

เขาก็ทำของเขา ตอนนี้สภาพระสังฆราชฯ แบ่งเป็น 2 ภาค คือ ภาค 4
อีสาน และภาคอื่นๆ 4 อีสานพยายามเชิญกันไป ทางจันทบุรีจัดแล้วเข้มข้นด้วย
นครราชสีมาที่เชิญผมไป เชียงใหม่อีก 2-3 เดือนผมก็ไป ทุกสังฆมณฑลตอบรับ
พร้อมที่จะเดินหน้า

ส่วนใหญ่ที่เป็นแบบนี้เพราะอยู่ในแผนอภิบาล

คงมีส่วนด้วย แต่ไม่ใช่ทั้งหมด เราต้องยอมรับว่าไม่ว่าแผนใดๆ ก็ตาม
มันไม่ใช่ทุกข้อที่จะได้รับการสนองตอบอย่างพร้อมเพรียง บางแผนบางสังฆมณฑล
อาจจะทำ แต่เรื่องนี้ทุกสังฆมณฑลขานรับ เพราะเห็นว่ามิใช่ประโยชน์จริงๆ

คุณพ่อบอกว่าปีที่ 1 ทำความเข้าใจและสร้างผู้นำ สร้างทักษะ แล้วปีต่อๆ มาละครับ

เมื่อทางวัดมีผู้นำแล้ว บทบาทของเราต้องไปตามเยี่ยม ติดตาม เป็นพี่เลี้ยง
มีอะไรขาดเหลือหรือให้ส่วนกลางช่วย เราก็ลงไปให้ความช่วยเหลือ

มีการประเมินผลใหม่

ผมไม่รู้จะประเมินอย่างไร ถ้าจะประเมินด้วยจำนวนคนร่วม จำนวนผู้เข้าร่วมประชุม ถ้าแบบนี้ปีเดียวจบเลย ตั้งขึ้นมาแล้วทุกคนเป็น ก็ถือว่าจบไม่ต้องทำถึง 5 ปี แต่หลายๆ ที่ ทำเป็น 10 ปี แต่ประเทศไทยไม่ใช่เพิ่งจะเริ่ม บุคลากรต่างๆ เขาก็ยังอยู่ เราไม่ได้เริ่มจากศูนย์ การประเมินคงยากจริงๆ แต่ต้องคิดว่าถ้าวัดไหนทำแล้วมีการเปลี่ยนแปลงอะไร ซึ่งแต่ละวัดจะประเมินตัวเองได้ว่าสังคมวัดของเขาจะมีอะไรเปลี่ยนแปลง ทางส่วนกลางคงไม่รู้ทั้งหมด

เขาจะเข้าใจใหม่ว่าบีอีซีเป็นกลุ่มใหม่ใหม่

คนที่รับการอบรมจะเข้าใจว่าบีอีซีไม่ใช่กลุ่มใหม่ทำไมถึงเน้นว่าต้องละเวกบ้าน ประเด็นที่เป็นห่วงคือ ทำแล้วท้อไหม มันยากที่จะไปรวมกลุ่ม ยากที่จะไปแบ่งปันพระวาจา ที่ยากที่สุดคือ ไม่มีโอกาสที่จะเริ่ม ถ้าได้เริ่มก็ได้เห็นผลแน่ๆ

บีอีซีมองคนรุ่นใหม่ เช่น เด็กและเยาวชน ใช้อย่างไรบ้าง

ก็ดี เป็นปัญหาของผมด้วย เวลาที่ทางเยาวชนให้ผมไปพูดเรื่องนี้ เพราะเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ค่อนข้างเครียด น่าดีใจทางท่าแร่ฯ กำลังทำหลักสูตรบีอีซีสำหรับเด็กในโรงเรียน ทุกสังฆมณฑลก็รอเอามาใช้ เพราะเราต้องถือว่าท่าแร่ฯ ไปได้ไกลภายในปีนี้ น่าจะเสร็จ เป็นหลักสูตรที่อยู่ในโรงเรียน

จากที่คุณพ่อได้ไปอินเดียมาถึงตรงนี้ คิดว่านำมาปรับใช้ในพระศาสนจักรเมืองไทยได้

จิตตารมณ์พระเยซูเจ้าไม่ต้องปรับเลย ใช้ได้ จะปรับคือปัญหาที่พบ หลักสูตรเป็นภาษาอังกฤษ ต้องแปลเป็นภาษาไทย แปลแล้วบางทีบริบทไม่ใช่ จิตตารมณ์ของแต่ละหลักสูตรมันคืออยู่แล้ว อาจจะต้องมาเปลี่ยนคำ แม้แต่คำถาม บางทีเป็นคำถามที่เวลาคนอ่านคำถามในหลักสูตรว่าไม่น่าจะถามเพราะเป็นเรื่องพื้นๆ มาก บางทีอาจจะไม่เข้าใจว่าที่จริงเขาถาม เขารู้อยู่แล้วว่าต้องตอบอะไร แต่เขาต้องการให้เรามีส่วนร่วม ทุกกระบวนการอบรมของบีอีซีเน้นการมีส่วนร่วม ลึกๆ จริงๆ ไม่ใช่เรื่องการตอบถูกหรือผิด แต่เป็นการกระตุ้นให้คนแสดงออก เพราะทุกคนเป็นเจ้าของกลุ่ม ทุกคนเท่าเทียมกัน ผู้นำสำคัญ ถ้าเขาไม่เข้าใจตนเอง คิดว่าเป็น

คนคอยสั่ง คอยสอน มันก็ลำบาก

ผู้นำไม่จำเป็นต้องเป็นพระสงฆ์

ไม่ควรด้วยซ้ำไป พระสงฆ์ที่อยู่ตรงนั้นก็ป็นสมาชิกคนหนึ่งจริงๆ ในพระศาสนจักรเราก็เป็นอย่างนั้น พระสงฆ์ก็เป็นคริสตังคนหนึ่งที่ตั้งบวชไป พระสงฆ์ก็เป็นคริสตังคนหนึ่งเหมือนกับพี่น้องสัตบุรุษ แต่ว่าเราได้รับศิลาบวชเพื่อที่จะทำหน้าที่ที่แตกต่างจากคนที่ไม่ได้รับศิลาบวช ในการประชุมกลุ่มผู้นำพระสงฆ์ ซิสเตอร์ เข้าไปในนั้น เขาก็เป็นสมาชิกคนหนึ่ง แต่ว่าในภาคปฏิบัติสัตบุรุษเคารพให้เกียรติพระสงฆ์ นักบวช อยู่แล้ว เขาอาจจะถามอะไร ซึ่งไม่ใช่ความผิดของเขามันเป็นความรู้สึก แต่ตัวเราต้องตระหนักว่าจริงๆ เราต้องทำอะไร

การปรับใช้ในสังคมไทย

ทางท่าแร่ฯ มีทีมงานของเขา นั่นคือการปรับให้เข้ากับสังคมชนบทเขา ที่มกกลางๆ ของสภาฯ ในโครงสร้างมี มีการวางแผนว่าเราจะทำอย่างไรเหมือนกัน สมมุติว่าปีนี้เราจะเน้นเรื่องนี้ ทุกเดือนก็จะมุ่งในเรื่องนี้

จะมีการอบรมสำหรับพระสงฆ์ในประเทศไทย

วันที่ 11-15 กรกฎาคม 2011 จำนวน 5 วัน ที่บ้านผู้หว่าน ช่วงสัมมนาพระสงฆ์ทั่วถิ่นไทย โดยทีมสหพันธ์สภาพระสังฆราชแห่งเอเชีย มาให้ความรู้ ล้อมมาจากการจัดอาสิปาให้พระสังฆราช พระสงฆ์ ฆราวาส ที่พทยา เมื่อปีที่แล้ว หลักสูตรนั้นพระสงฆ์ไทยที่เข้าร่วมพอสมควร มีประโยชน์พระสงฆ์น่าจะรู้

เดือนพฤศจิกายน 2011 จำนวน 1 เดือน ที่โรงเรียนนานาชาติพระมหาไถ่ มินบุรี เป็นหลักสูตรโดยวิทยากรจากประเทศอินเดีย เปิดรับแบบอินเตอร์ 30 คน ประเทศไทยไหนที่ส่งมาร่วมได้ สภาพระสังฆราชฯ เป็นเจ้าภาพ

คุณพ่อมีความคาดหวังงานวิถิชุมชนวัดกับพระศาสนจักรไทยอย่างไรบ้าง

เท่าที่สังเกตใครที่ติดตามและเข้าใจในกระบวนการ ชีวิตก็เปลี่ยน วัดไหนที่ทำก็มีการเปลี่ยนแปลงอย่างเป็นรูปธรรม โดยที่เราไม่รู้ตัวและไม่ต้องสังเกต เพราะเห็นได้ชัดว่ามีการเปลี่ยนแปลง เราจะไปคาดหวังต่อคนอื่นก็คงลำบาก ในฝันจะเป็นอย่างไร ถ้าเป็นไปได้ ให้ฆราวาสตื่นตัวและพยายามทำเรื่องนี้ ทำเป็นกลุ่มย่อย จะได้มากขึ้นอีกไหน ในหนึ่งวัดจะมีก็กลุ่ม ไม่ได้คิดเรื่องนั้น

ติดตามเรื่องราวความเคลื่อนไหวของบีอีซีได้ที่ www.thaiyec.com

(อ่านต่อหน้า 26)

Ad Saint Louis

Interview

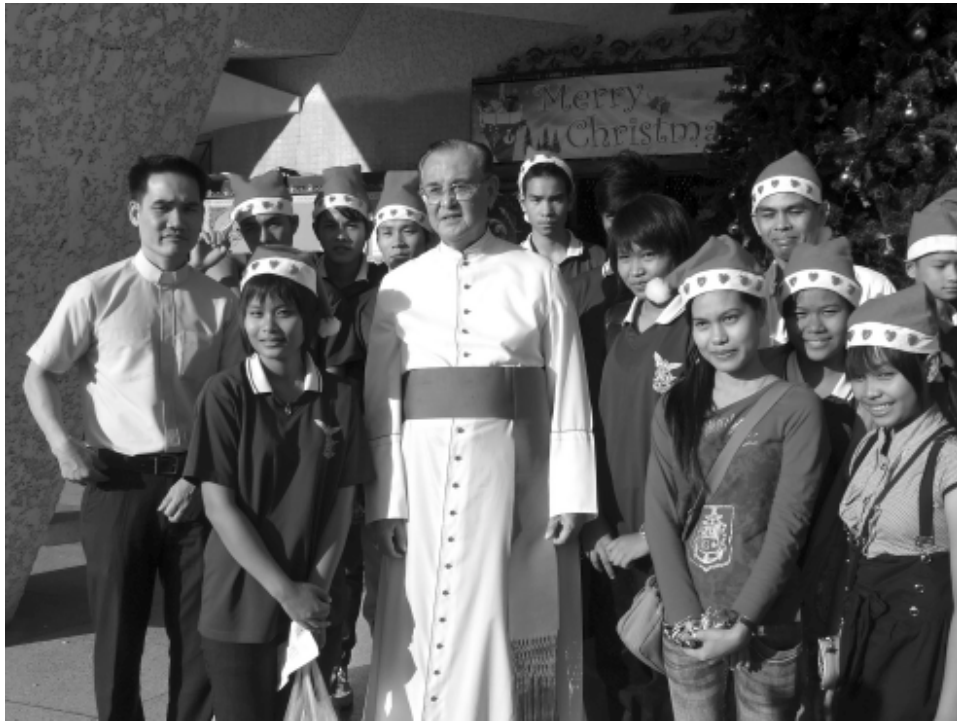
ความฝันสมัยเด็ก ชีวิตจริงคือผู้แพ้ธรรม

“เมื่อโตขึ้นหนูอยากจะเป็นอะไร?” ในชีวิตวัยเด็กของพวกเราเกือบทุกคน ไม่ว่าจะช้าหรือเร็ว คุณก็จะได้พบเจอกับคำถามที่แสนสำคัญนี้จากคนรู้จักสักคน คนๆ นั้นอาจจะเป็นคุณลุงของคุณ หรืออาจจะเป็นเพื่อนของพ่อแม่คุณที่ถามคำถามนี้ และวิธีการตอบคำถามของคุณก็คงจะขึ้นอยู่กับสิ่งที่คุณกำลังสนใจอยู่ ณ ตอนนั้นนั่นเอง

ผมเกิดในประเทศเวียดนาม แต่ไปใช้ชีวิตอยู่ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา ตั้งแต่ยังเด็ก สมัยที่อยู่ชั้นมัธยมต้น ผมตอบคำถามนี้ไปว่า “อยากเป็นนักบินอวกาศ” ไม่กี่ปีหลังจากนั้น ผมพูดว่า “อยากจะเป็นนักเขียน” ตอนผมอยู่ชั้นมัธยมปลาย ผมคิดว่า “ผมอยากจะเป็นนักจิตวิทยา” เมื่อผมเข้ามหาวิทยาลัย University of California ที่ Berkeley ในปี ค.ศ. 1994 “ผมตั้งใจจะเป็นหมอ” แต่ในที่สุดแล้ว ผมไม่ได้เป็นสักอย่างที่ว่ามาเลย “ผมกลายเป็นธรรมทูต”

การเป็นธรรมทูตคงจะไม่ได้อยู่ในตัวเลือกของสายอาชีพสำหรับวัยรุ่นทั้งหลายที่ใช้ชีวิตในยุคโมเดิร์น ไฮเทค และในสังคมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วถึงขนาดว่า การซื้อแบล็คเบอร์รี่รุ่นล่าสุดนั้นสำคัญกว่าการไปวัดในวันอาทิตย์แต่นี้ก็คงจะเป็นหนึ่งในสิ่งที่ทำหายที่สุด ให้ผลตอบแทนมากที่สุด และโหดโชนที่สุดที่คนๆ หนึ่งจะพึงกระทำในชีวิต

หลังจากที่ผมบวชเป็นพระสงฆ์ในปี ค.ศ. 2006 ที่ชิคาโก สหรัฐอเมริกา ผมถูกส่งให้มาทำภารกิจการแพร่ธรรมแรกที่ประเทศไทย เมื่อเพื่อนๆ และครอบครัวของผมได้ยื่นว่า ผมจะต้องไปทำงานรับใช้ในประเทศไทย พวกเขาพูดกับผมว่า “แล้วคุณจะเรียนรู้ที่จะอ่านภาษาแปลกประหลาดนั้นได้อย่างไร?”

พวกเขาไม่เขียนแม่กระทิง ABC และตัวหนังสือก็เหมือนตัวหนอนยึกยือ”

ผมเองก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่จากการฝึกเป็นธรรมชาติ ผมรู้ว่าไม่มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้ ถ้าเราตั้งใจแน่วแน่ที่จะทำให้สำเร็จ

ผมก้าวลงจากเครื่องบินมาสู่กรุงเทพฯ เมืองที่แสนจะคับคั่งจอแจตอนต้นปี ค.ศ. 2007 และเริ่มเรียนภาษาไทยที่โรงเรียนสอนภาษาซึ่งบริหารโดยโปรเตสแตนท์เรื่องกลับกลายเป็นว่า การเรียนภาษาไทยก็ไม่ได้แย่อย่างที่คิดไว้ ยิ่งผมได้เรียนรู้และสามารถพูดและเข้าใจภาษาไทยได้มากขึ้นเท่าไร ผมก็เริ่มหลงใหลในความสวยงามของภาษาไทย ผมรักการที่ผู้ชายใช้คำว่า “ครับ” และผู้หญิงใช้คำว่า “ค่ะ” ในการลงท้ายประโยคอย่างสุภาพ

ยิ่งผมเข้าใจภาษาไทยมากขึ้นเท่าไร ผมก็เริ่มจะเข้าใจวัฒนธรรมและสังคมไทย มากยิ่งขึ้น ผมชื่นชมที่คนไทยพนมมือ “ไหว้” ทักทายกัน และยังสามารถเข้าใจเรื่องราว เรื่องศาสนา ความเชื่อเรื่องโศกกลาง และประเพณีต่างๆ ถูกฉกฉวยเข้าไปในวิธีการคิดของคนไทยอย่างไร ผมพอจะเข้าใจแล้วว่า ทำไมภาพยนตร์ไทยจึงเป็นหนังสองขวัญเสียส่วนใหญ่

หลังจากที่ผมเรียนภาษาไทยจบหลักสูตร ก็เริ่มออกทำภารกิจในจังหวัดเล็กๆ ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ชื่อ “หนองบัวลำภู” เป็นจังหวัดที่ไม่ค่อยเป็นที่รู้จักแม่กระทิงในหมู่คนไทยด้วยกัน เพราะจังหวัดนี้ไม่ใช่แหล่งท่องเที่ยว ถึงแม้ว่าจะมีสถานที่ท่องเที่ยวอยู่บ้างก็ตาม กิจกรรมที่ดึงดูดผู้คนมากที่สุดก็คือ ตลาดนัดทุกบ่าย

วันอังคารที่มีสินค้าแทบทุกประเภทวางขายในราคาถูก ใจกลางจังหวัดมีทะเลสาบที่ห้ามลงไปว่ายน้ำหรือตกปลา ช้างๆ ทะเลสาบคือลานกิจกรรมที่ชาวบ้านจะมาออกกำลังกาย เช่น ตะฟุตบอล เล่นบาสเกตบอล และเดินแอโรบิกกลางแจ้งในยามบ่าย และลานนี้ยังเป็นสถานที่จัดงานต่างๆ ในจังหวัดนี้ด้วย

ชาวหนองบัวลำภูหลายคนตั้งใจจะย้ายออกจากจังหวัดนี้เมื่อมีโอกาส คนหนุ่มสาวพากันออกไปเรียนหรือหางานทำ ในขณะที่ผู้ใหญ่ก็ออกไปหางานทำเช่นกัน ส่วนในหมู่บ้านคนแก่มากมายถูกทิ้งให้ใช้ชีวิตอยู่ตัวคนเดียว หรือไม่ก็ต้องเลี้ยงหลานที่พ่อแม่ทิ้งไว้ให้ดูแล เพราะออกไปทำงานในกรุงเทพฯ หรือจังหวัดใหญ่ๆ เพราะฉะนั้น สิ่งที่โดดเด่นที่สุดของหนองบัวลำภูก็คือ ความเรียบง่ายนี่เอง

แต่สำหรับผม หนองบัวลำภูมีเสน่ห์ที่อยากจะเข้าใจ บางครั้งผมรู้สึกดีกับการขี่มอเตอร์ไซค์ไปตามท้องถนนในเมืองพร้อมกับสุดกลิ้งของรวงข้าวหลังฝนตก หรือการพยายามหลบวัวที่กำลังข้ามถนนในขณะที่ข้างหน้าของผมคือท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยก้อนเมฆสีเทาที่กำลังแตกตัวออกหลังจากฝนเพิ่งหยุดตก

จังหวัดหนองบัวลำภูมีวัดคาทอลิกอยู่เพียงวัดเดียวที่สร้างขึ้นเมื่อ 8 ปีก่อน ซึ่งต้องขอบคุณความพยายามของ**บราเดอร์เดเมียน ลันเดอร์** ธรรมทูตจากคณะพระวาจนาถ์ของพระเจ้าผู้ซึ่งเป็นแรงผลักดันในการสร้างวัดนี้ขึ้นมา ในหนองบัวลำภูไม่มีโรงเรียนคาทอลิก หรือ

สถาบันการศึกษาชื่อดังอื่นๆ เลย แต่ว่าข้างๆ วัดเป็นที่ตั้งของบ้านนิจจานุเคราะห์ และศูนย์ดูแลผู้ป่วยโรคเอดส์ และด้านหลังของวัดคือบ้านเด็กกำพร้าคุณแม่เทเรซาที่ดูแลเด็กที่ติดเชื้อ HIV ด้วย เพราะฉะนั้นจึงไม่น่าแปลกใจเลยที่ชุมชนของเราเป็นที่รู้จักในนามของศูนย์โรคเอดส์

ชุมชนคาทอลิกที่เราอาศัยอยู่ในจังหวัดหนองบัวลำภูนี้ แม้จะเล็กแต่เราก็มีภารกิจอันยิ่งใหญ่ที่จะเป็นพยานของพระเจ้าในสังคมที่เต็มไปด้วยพุทธศาสนิกชน หนึ่งในหลายๆ วิธีที่เราจะเป็นพยานของพระเจ้าได้อย่างมีประสิทธิภาพก็คือ การใช้ชีวิตโดยแสดงออกถึงความเป็นจริงอย่างดีที่สุด ด้วยความหวังและความมั่นใจในความรักและความเมตตาของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ทุกคน

ผมสนับสนุนความเพียรนี้ในชุมชนของเรา โดยการกระตุ้นให้ทุกคนเปิดใจต่อกันและกัน ยอมรับกันและกันในฐานะที่เราเป็นลูกของพระเจ้า และเราทุกคนเป็นพี่น้องกัน ในฐานะที่ผมเป็นสมาชิกผู้แพร่ธรรมในสังคมนานาชาติ ซึ่งมีจุดมุ่งหมายที่จะใช้ชีวิตและทำงานในสถานที่ที่ต่างวัฒนธรรม ผมพยายามอย่างมากที่จะสร้างกิจกรรมต่างๆ เพื่อนำทุกคนมาอยู่ด้วยกันและเพื่อเป็นสะพานเชื่อมความต่างและความไม่เข้าใจเข้าด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องศาสนา วัฒนธรรม หรือสังคมก็ตาม

ด้วยเหตุนี้ จึงเห็นได้ทั่วไปในชุมชนของเรา ที่บรรดาหนุ่มสาวผู้ติดเชื้อ HIV จะทำงานเพื่อสังคมเคียงข้างไปกับผู้ที่ไม่ได้ติดเชื้อไวรัส สัตบุรุษในวัดของเราก็ร่วมพิธีบูชาขอบพระคุณเคียงข้างไปกับผู้ป่วยโรคเอดส์จากสถานพักฟื้นที่ตั้งอยู่ข้างๆ วัด ส่วนเด็กๆ ในชุมชนก็พากันทำกิจกรรมและการเล่นร่วมไปกับเด็กๆ จากบ้านเด็กกำพร้า

คนหนุ่มสาวทั้งสุขภาพดีและผู้ติดเชื้อ HIV ต่างก็ทำอาหารและรับประทานอาหารร่วมกันทุกวันอาทิตย์หลังจากทำกิจกรรมยามเช้าเสร็จแล้ว และในมิสซาว์นอาทิตย์ เราจะเห็น

ภารกิจส่วนตัวของผม ในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของการกิจของคณะและของพระศาสนจักร คือ การหาวิธีที่จะสอนคำสอนและเผยแผ่ข่าวดีเรื่องความรักของพระเจ้า และความรอดของเรา มนุษย์ให้สร้างสรรคที่สุด

ชาวพุทธและคริสต์ เด็กและคนแก่ ชาวไทยและชาวต่างชาติมีส่วนร่วมในพิธีบูชาขอบพระคุณอย่างแข็งขัน

สำหรับผมแล้ว นี่เป็นหนึ่งในสิ่งที่เป็นรูปธรรมและเห็นได้ชัดมากที่สุดของการแสดงออกถึงความเป็นหนึ่งเดียวและการยอมรับซึ่งกันและกันในชุมชนของวัดเรา

กิจกรรมหลักของเราคือการร่วมมิสซา เรียนรู้ ทำงาน แบ่งปันอาหาร และอื่นๆ โดยที่เราไม่ได้มุ่งเน้นที่สุขภาพหรือสถานะทางสังคมของใครคนใดเป็นพิเศษ เพราะคนเราทุกคนต้องการโอกาสที่จะใช้ชีวิตแบบมนุษย์ ทำอะไรต่างๆ เหมือนคนทั่วไป และมีความสัมพันธ์ต่อกันโดยมิได้คำนึงถึงสถานะทางสังคมหรือผลตรวจเลือด แต่ให้ความสำคัญถึงความเป็น

มนุษย์เป็นหลัก

ด้วยเหตุนี้ การกิจส่วนตัวของผม ในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของภารกิจของคณะ และของพระศาสนจักร คือการหาวิธีที่จะสอนคำสอนและเผยแผ่ข่าวดีเรื่องความรัก ของพระเจ้า และความรอดของเรามนุษย์ให้สร้างสรรค์ที่สุด ด้วยตำแหน่งอันต่ำต้อย ของผมในฐานะบาทหลวงประจำวัดเล็กๆ

ผมทำงานร่วมกับชาวบ้านโดยทำทุกอย่างเท่าที่สามารถจะทำได้ เพื่อให้ ภารกิจอันแสนศักดิ์สิทธิ์และสำคัญนี้ให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

กิจการของวัดเรา เช่น สอนคำสอนเพื่อตอบสนองความต้องการด้านจิตวิญญาณ ให้กับเด็ก เยาวชน และผู้ใหญ่ แผนงานพัฒนาสังคมเพื่อเข้าถึงชุมชน และโครงการ เพื่อการสื่อสาร โดยใช้จดหมายข่าว วิทยุ และอินเทอร์เน็ต ล้วนแต่มุ่งไปที่จุดหมายเดียวคือ การเป็นประจักษ์พยานของความเป็นไปได้ ที่มนุษย์จะทำงานร่วมกับพระจิตศักดิ์สิทธิ์ ในการปฏิบัติภารกิจของพระเจ้า แม้งานของเราจะประกอบไปด้วยพันธกิจมากมาย ขอบเขตของงานนั้นแสนจะเรียบง่าย อย่างไรก็ตาม เรามีทัศนคติที่แรงกล้าและความหวังของเรานั้นก็ยิ่งใหญ่มาก

เป็นเวลาสี่ปีแล้วที่ผมได้เหยียบผืนแผ่นดินไทยเพื่อจะทำภารกิจแรกของผมให้สำเร็จ และเป็นเวลา 3 ปีแล้วที่ผมได้มาประจำอยู่ที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ถ้ามีคนถามว่า “ผมพูดภาษาอีสานได้หรือยัง” ผมก็คงจะต้องตอบด้วยความสัตย์จริงว่า “ผมยังพูดไม่ได้” ภาษาอีสานมีคำศัพท์ท้องถิ่นและวิธีการออกเสียงที่जनปานนี้ผมยัง จับใจความไม่ได้ ไม่ใช่ที่ผมไม่ได้พยายามที่จะเรียนรู้ แต่ตอนนี้ผมก็แค่มีความสุขกับการพูดได้ก็งั้นๆ คล่องแคล่วกับภาษาที่ผมเริ่มเรียนเมื่อมาถึงเมืองไทยครั้งแรก

แต่ถึงอย่างนั้นผมก็ยังหวังว่าจะสามารถพูดภาษาอีสานได้ ผมอิงจำผู้ช่วยของ ผมที่มาจากภาคอีสาน และเขาสามารถทำให้ได้ๆ หัวเราะได้โดยใช้ภาษาท้องถิ่น ผม จะรู้สึกอึดอัดมากเวลาจะไปเยี่ยมคนเฒ่าคนแก่ในหมู่บ้าน หรือตามโรงพยาบาล แล้วผม ต้องทำเป็นว่าเข้าใจสิ่งที่พวกเขาพูดกับผม ซึ่งเกือบทุกครั้งเป็นภาษาอีสาน

ไม่ว่า 20 ปีหลังจากนี้ หรือสุดแล้วแต่พระเจ้าจะทรงจัดการ ผมคงจะใช้ชีวิต อยู่ที่นี่ได้นานพอที่จะพูดภาษาไทยได้อย่างคล่องแคล่ว และสามารถพูดได้แม้กระทั่ง ภาษาอีสาน ถ้าเป็นเช่นนั้นผมคงจะพูดได้อย่างเต็มปากว่า ผมกำลังเดินตามรอยเท้าของ นักบุญเปาโลตอนที่ท่านประกาศยืนยันว่า “ข้าพเจ้ายอมเป็นคนทุกชนิดต่อคนทั้งปวง เพื่อจะช่วยให้เขาให้รอดได้บ้างโดยทุกวิถีทาง ข้าพเจ้าทำอย่างนี้เพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีส่วนกับท่านในข่าวประเสริฐนั้น” (1 โครินธ์ 9:22-23) ถ้าถึง วันนั้น ผมคงจะพูดได้ว่า “ผมยอมเป็นคนไทย เพื่อคนไทยทั้งปวง” ☺

ชุมชนอย่างสันติ กับวิถีชุมชนวัด

(ต่อจากหน้า 16)

คุณพ่อชญญา ศรีอ่อน

อัครสังฆมณฑลท่าแร่-หนองแสง

คุณพ่อได้นำ BEC มาใช้ในงานอภิบาลของคุณพ่ออย่างไร (ประยุกต์ใช้) ให้เหมาะกับสภาพแวดล้อมของวัดที่คุณพ่อดูแลอยู่? ขอให้คุณพ่อเล่าความเป็นมาของบีอีซี ปัจจุบันเป็นอย่างไร มีประโยชน์และช่วยชุมชนอย่างไร?

เมื่อมีการพูดถึงเรื่องวิถีชุมชนวัดหรือชุมชนคริสตชนพื้นฐาน อาจทำให้หลายๆ ท่านคิดว่าเป็นสิ่งใหม่ที่พระศาสนจักรนำมาให้กับชุมชนคริสตชนหรือบางคนอาจจะคิดไปถึงว่ามีอีกกลุ่มหนึ่งที่เพิ่มเข้ามาในพระศาสนจักร เป็นภาระที่เพิ่มขึ้น อันที่จริง วิถีชุมชนวัดหรือชุมชนคริสตชน

พื้นฐานไม่ใช่เรื่องใหม่ในพระศาสนจักรแต่เป็นกระบวนการของงานอภิบาลที่ครบคองไม่ต้องมีการประยุกต์อะไรมากมายเพราะในกระบวนการนี้มีครบทุกมิติของการอภิบาลในวัด เช่น การสร้างผู้นำระดับวัด การสร้างเครือข่ายของการทำงานร่วมกัน มีการอบรมสัตบุรุษให้ตระหนักถึงความสำคัญของการมีส่วนร่วม มีการประชุมพบปะกันเป็นประจำ มีทีมสำหรับเยี่ยมกลุ่ม เยี่ยมครอบครัว มีการติดตามและแก้ปัญหาในหมู่บ้านร่วมกัน โดยในกระบวนการอภิบาลนี้มีพระสงฆ์อยู่ร่วมด้วยทุกครั้ง นี่เป็นงานอภิบาลของพระสงฆ์ประจำวัดที่สามารถเข้าถึงสัตบุรุษได้อย่างรวดเร็วและทั่วถึงและหลังจากนั้นพระสงฆ์จะได้รับความร่วมมือจากสัตบุรุษมากขึ้นในแทบทุกเรื่องทำให้วัดมีชีวิตชีวา นี่ไม่ใช่ความฝันสำหรับผมคิดว่าสิ่งที่พระศาสนจักรกำลังทำนี่เป็นการเดินมาถูกทางแล้วสำหรับการฟื้นฟูชีวิตคริสตชนในสมัยของพวกเรา ผมคงไม่ขอพูดถึงวัดอื่นๆ แต่จะขอยกตัวอย่างวัดที่ผมเป็นเจ้าของอาวาสอยู่ในขณะนี้

วัดนี้มีคริสตชนประมาณ 1,997 คน แต่ที่เข้าวัดปฏิบัติศาสนกิจประมาณ 300-400 คน แล้วที่เหลือไปไหน เราจะทิ้งให้พวกเขาอยู่อย่างนี้โดยไม่ทำอะไรสักอย่างเลยหรือ? หรือมีคริสตชนบางคนที่มีความกระตือรือร้นเฉพาะเวลา

มีฉลองใหญ่ๆ เท่านั้น ส่วนการไปร่วมมิสซาว์นอาทิตย์กลับไม่ได้สนใจเท่าที่ควร แม้แต่ที่ไปวัดก็แค่ไปร่วมเฉยๆ เสร็จพิธีก็รีบกลับบ้านทันทีไม่ได้ตระหนักว่าเขา มีเพื่อนพี่น้องที่ต้องพักทาย ฯลฯ

วัดนี้ได้เริ่มมีการประชุมกลุ่มย่อยได้เกือบ 5 ปีแล้ว มีกลุ่มย่อย 13 กลุ่ม แต่ก็ยังไม่มีความเข้มข้นเท่าที่ควรเพราะสมาชิกทุกคนที่เป็นคริสตชนส่วนใหญ่ ยังไม่เข้าใจในจิตตารมณ์ของวิถีชุมชนวัด ผมเลยจัดการใหม่เพื่อการอภิบาลดูแล กลุ่มย่อยจะได้ทั่วถึง โดยให้มีการเลือกผู้นำกลุ่มย่อย กลุ่มละ 3 คน มีการประชุมกันทุกเดือนเพื่อติดตามความเคลื่อนไหวของแต่ละกลุ่ม มีการเทศน์ กระตุ้นเตือนให้เห็นถึงความสำคัญทวอาทิตย์ จัดให้มีการประชุมกลุ่มทุกคืนๆ ละหนึ่งกลุ่ม และผมก็เข้าประชุมด้วยทุกครั้งเพื่อแนะนำ ให้กำลังใจและทำความเข้าใจกับสัตบุรุษด้วย จัดให้มีทีมเยี่ยมครอบครัวชักชวนให้มาร่วมกิจกรรมและ ในโอกาสนี้ก็ใช้การเยี่ยมเพื่อสำรวจคู่แต่งงานที่ยังไม่ถูกต้องตามกฎหมาย พระศาสนจักรก็ได้มากกว่า 20 คู่และจะจัดให้มีการอบรมคำสอนและทำ พิธีศีลแต่งงานต่อไป มีการใช้กลุ่มในการแก้ปัญหาในหมู่บ้าน เช่น เมื่อเร็วๆ นี้ ในช่วงเตรียมงานฉลองวัดประจำปี เกิดการทะเลาะกัน ไม่เข้าใจกันระหว่าง สัตบุรุษกลุ่มหนึ่งกับคุณพ่อเจ้าวัด ร้ายแรงมากจนถึงขนาดว่าถ้าคุณพ่อเจ้าวัดคนนี้

เยี่ยมกลุ่ม BEC ที่วัดเพลง จ.ราชบุรี

ไม่ย้าย จะไม่เข้าวัด จะไม่ให้ความร่วมมือกับกิจกรรมทุกอย่างของวัด บรรยากาศทั่วไปภายในหมู่บ้านแย่มาก คุณพ่อเจ้าวัดทำงานอภิบาลไม่ได้เลย แต่โดยอาศัยกลุ่มย่อยและการเยี่ยมชมตลอดจนมีการพูดคุยกับคณะกรรมการระดับวัดเพื่อหาทางแก้ไขปัญหาร่วมกัน ที่สุดก็มีการพูดคุยกันระหว่างคุณพ่อเจ้าวัดกับคูร์ณี มีการขอโทษ และให้อภัยกัน ปัจจุบันบรรยากาศดีขึ้น เริ่มกลับคืนมาอีกครั้ง ผมจึงมีความมั่นใจว่าวิถีชุมชนวัดหรือชุมชนคริสตชนพื้นฐานสามารถแก้ปัญหาต่างๆ ในวัดได้ และช่วยส่งเสริมความเชื่อความศรัทธาของกันและกันและมีการช่วยเหลือกันมากขึ้น และปัจจุบันมีสัตบุรุษเข้าวัดมากขึ้นให้ความร่วมมือกับกิจกรรมของวัดและของชุมชนมากขึ้น

ขอทำความเข้าใจอีกครั้งว่าวิถีชุมชนวัดหรือชุมชนคริสตชนพื้นฐาน (บีอีซี) ไม่ใช่กลุ่มภวณาหรือกลุ่มอ่านพระคัมภีร์เท่านั้น แต่เป็นวิถีชีวิตความเป็นอยู่ประจำวันของคริสตชนที่นำพระวาจามาปฏิบัติ โดยการช่วยเหลือกัน เป็นพี่น้องกัน ดูแลห่วงใยกันและกัน “ในกลุ่มของเขาไม่มีคนขัดสน” (กจ 4:34) นี่เป็นเป้าหมายของวิถีชีวิตคริสตชนนอกเหนือจากไปวัดร่วมมิสซา การสวดภาวนา และการอ่านพระวาจา

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับ BEC ข้อเสนอแนะเพื่อวัดต่างๆ จะได้นำไปปรับใช้... ในภาคปฏิบัติ... เห็นว่าควรปรับใช้ให้เข้ากับสภาพพื้นที่ตามความเป็นจริงของแต่ละพื้นที่อย่างไร...

สำหรับข้อเสนอแนะวัดบางอย่างสำหรับนำยุทธวิธีนี้ไปใช้คือ

1. ผู้อภิบาลเปิดใจให้กว้าง ยอมรับ และพร้อมจะนำการอภิบาลแบบองค์รวมนี้ไปใช้ในวัดของตนอย่าคิดว่าเป็นภาระที่เพิ่มขึ้น ต้องลำบากมากขึ้น
2. สร้างเครือข่ายและทำงานเป็นทีม
3. ประสานงานกับผู้รับผิดชอบในระดับสังฆมณฑลสำหรับเรื่องการอบรมส่งเสริม สร้างความเข้าใจจิตตารมณ์วิถีชุมชนวัดหรือชุมชนคริสตชนพื้นฐาน (บีอีซี)
4. มีความเพียรทนกับความสำเร็จที่ต้องรอคอย
5. อย่าเร่งรีบ อย่าใจร้อน และค่อยๆ หาทางปฏิบัติร่วมกันค่อยเป็นค่อยไปแล้วจะไม่พลาด

หวังเป็นอย่างยิ่งว่ากิจกรรมที่เราได้เริ่มร่วมกันแล้วนี้ จะทำให้ชุมชนคริสตชนของพวกเราได้รักกันมากขึ้นและรักพระเจ้ามากขึ้นเช่นกัน

“BEC is the Kingdom of Love...available on Earth”

ซิสเตอร์สุภา ทองอำไพ สังฆมณฑลสุราษฎร์ธานี

ซิสเตอร์ได้นำ BEC มาใช้ในงานอภิบาลของซิสเตอร์อย่างไร (ประยุกต์ใช้) ให้เหมาะกับสภาพแวดล้อมของวัดที่คุณดูแลอยู่? ความเป็นมาของบีอีซีปัจจุบันเป็นอย่างไร มีประโยชน์และช่วยชุมชนอย่างไร

พระสังฆราชไมเกิ้ล ประพนธ์ ชัยเจริญ ได้ประกาศ “แผนงานอภิบาล สังฆมณฑลสุราษฎร์ธานี เพื่อการประกาศพระวรสาร ปี 2000” เมื่อวันที่ 29 พฤศจิกายน ค.ศ. 1992 มีบทสรุปเกี่ยวกับ BEC ดังนี้

บทสรุป

เพื่อการประกาศพระวรสารแบบใหม่อย่างแท้จริง เริ่มต้นด้วยการจัดตั้งกลุ่มคริสตชนย่อยๆ ด้วยการรับฟัง รำพึง และแบ่งปันพระวาจา จนกลายเป็นกลุ่มคริสตชนที่แท้จริง คืบคลานไปด้วยพระคริสตธรรม มีความรักกันที่แน่นแฟ้น เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ด้วยความสำนึกที่จะร่วมรับผิดชอบในการดำเนินชีวิตของกลุ่มด้วยความเสียสละอุทิศตนร่วมกับกลุ่มคริสตชนย่อยอื่นๆ ด้วยจิตตารมณ์เช่นเดียวกัน จนทำให้เกิดภาพของพระศาสนจักรที่เป็น communion of communities มากขึ้น และโดยอาศัยการอบรมต่อเนื่อง กลุ่มคริสตชนย่อยๆ เหล่านี้จะสามารถมีบทบาทในศาสนบริการ ในส่วนที่เป็นของฆราวาส มีความรู้ในพระธรรมคำสอนลึกซึ้งยิ่งขึ้น มีทักษะในการประกาศองค์พระคริสตเจ้าแก่ผู้ที่อยู่รอบๆ ทั้งด้วยการเจริญชีวิตและด้วยการเข้าไปหา เจริญจิตต่อกับคนอื่น ทั้งทางตรงและทางอ้อม

บทบาทของซิสเตอร์

ระหว่างปี 1990-2000 อยู่ในทีมงานอภิบาลของสังฆมณฑล ก็จะออกไปตามวัด ตามโรงเรียน ช่วยคุณพ่อเจ้าวัดจัดอบรมสัตบุรุษ เยาวชน ครุ และนักเรียนตามที่ได้รับภารกิจ

ในฐานะนักบวชที่ทำงานในสังฆมณฑลก็

จะนำซิสเตอร์ผู้เยาว์ ผู้ฝึกหัด ไป สัมผัสชีวิตกลุ่มคริสตชน ซึ่งเป็นการ ฟื้นฟูกลุ่มคริสตชนไปด้วย

เมื่อไปวัดใดก็จะมีผู้นำจากวัดนั้น ร่วมทีม เท่ากับเรียนรู้ด้วยการปฏิบัติ ร่วมกัน การเยี่ยมกลุ่มก็จะเป็นการ อ่านพระคัมภีร์ อบรมต่อเนื่องตาม เทศกาล

ในวัดใหญ่มีโครงสร้างชัดเจน ก็ สุดแต่ทางวัดจะจัด หรือกลุ่มที่มีอยู่

แล้วต้องการให้ช่วยอบรมในเรื่องใด ก็ตอบสนองเป็นครั้งๆ ไป ส่วนวัดเล็กๆ ซึ่งมีสัตบุรุษน้อย วัดหนึ่งก็ถือเป็น BEC ได้เลย พระสงฆ์ไปทำมิสซาวันอาทิตย หรือวันเสาร์ ซิสเตอร์ไปติดตามกลุ่มเหล่านี้ สอนให้อ่านพระคัมภีร์ ให้การ อบรมต่อเนื่อง ฟื้นฟูจิตใจตามเทศกาล เช่น เตรียมรับเสด็จพระคริสตสมภพ มหาพรต ฉลองวัด กระตุ้นให้เขามีบทบาทในการอภิบาลกลุ่ม เช่น ดูแลผู้อาวุโส ผู้ป่วย เด็กๆ เยี่ยมเยียนกันและกัน จัดกิจกรรมในชุมชน นอกเหนือจากฉลองวัด การจัดเตรียมพิธีกรรม หาอุปกรณ์ของใช้ ศาสนภัณฑ์ โดยไม่ต้องคอยคุณพ่อ เจ้าวัดอย่างเดียว

ปัจจุบัน ตั้งแต่ปี 2005 เป็นต้นมา พระสังฆราชโยเซฟ ประธาน ศรีดารุณ- ศิล สานต่อนโยบายของพระคุณเจ้าประพนธ์ เน้นเรื่องการอ่านพระวาจา ใน สังฆมณฑลสุราษฎร์ธานี มิได้เอ่ยถึง BEC แต่ก็ถือว่าเป็นสิ่งที่ทำกันอยู่แล้ว วัดใหญ่แบ่งเขตภูมิศาสตร์ เป็นเขต เป็นสาย ที่ยังหลงเหลืออยู่คือ การรับผิดชอบ พิธีกรรม การให้บริการต่างๆ จัดตามเขต ตามสาย ส่งตัวแทนมาเป็นกรรมการ สภาภิบาล ส่วนวัดเล็กก็ดำเนินการตามความจำเป็นของแต่ละพื้นที่

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับ BEC

แต่ละวัดต้องวิเคราะห์สภาพของตน แล้ววางแผนว่าในชุมชนจะทำอะไร ได้บ้าง อะไรเป็นเรื่องเร่งด่วนในช่วงนั้นๆ เริ่มจากการปลูกจิตสำนึกบทบาทของ คริสตชน การเป็นศิษย์ที่แท้จริง และการดูแลเอื้ออาทรกัน ทั้งในด้านความเป็นอยู่ และในด้านชีวิตคริสตชน ซึ่งมีมิสซาวันอาทิตยเท่านั้นไม่เพียงพอ จำเป็นต้องมีการพบปะกัน มีใช้เฉพาะกรรมการเพื่อดำเนินงานเฉพาะกิจ แต่ทุกคนต้องมี โอกาสได้รับการฟื้นฟู และมีโอกาสแบ่งปัน อุทิศตนเพื่อผู้อื่น มีกิจกรรมสำหรับ ทุกวัย

ทุกสภาพ ทุกพื้นที่ที่สามารถเริ่ม เลือกกิจกรรมใดๆ ก็ได้ รายละเอียดมีอยู่ในบทเรียนที่เตรียมไว้ ผู้นำทุกระดับได้รับการฟื้นฟูจิตใจ เพื่อสามารถเป็นผู้นำแบบผู้รับใช้ จะได้สร้างชุมชนให้เติบโตเข้มแข็ง มีพระคริสตเจ้าเป็นศูนย์กลางมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่สานต่อพันธกิจของพระคริสตเจ้า

ตัวอย่างเช่น :

กิจกรรมของวัดนักบุญยอแซฟ ถ้ำสิงห์ (6 กลุ่ม 76 ครอบครัว) จ.ชุมพร
สวนผลไม้ ทุเรียน มังคุด ลองกอง กลั้ว

มีสภาภิบาลจากตัวแทนกลุ่ม พลมารี วินเซนเดอปอล ผู้อาวุโส เครดิตยูเนียน
กลุ่มเกษตร กลุ่มกาแฟ

- รับผิดชอบพิธีกรรมวันอาทิตย์ ทำความสะอาด จัดดอกไม้ เตรียมเพลง
เตรียมผู้อ่าน เตรียมของถวาย

- ประชุมกลุ่มอ่านพระวาจา พูดคุยกิจกรรมต่างๆ
- เยี่ยมเยียนผู้อาวุโส ผู้ป่วย
- ร่วมงานศพ งานสมรสในชุมชนทั้งพุทธ และคริสต์
- พัฒนابيرิวัด จัดเตรียมอาหารเมื่อมีกิจกรรม
- ดูแลเด็กที่มาเรียนคำสอน เป็นพี่เลี้ยง นำกลุ่ม เตรียมอาหาร
- จัดเตรียมรับเสด็จที่บ้าน พระกุมารเยี่ยมบ้านเทศกาลคริสต์มาส
- สวดสายประคำตามบ้านทุกบ้าน ตลอดเดือนตุลาคม
- จัดการแข่งขันฟุตบอลคริสต์มาสคัพ สำหรับชุมชนใกล้เคียง

กิจกรรมวัดนักบุญฟรังซิสอัสซีซี

(1 กลุ่ม 25 ครอบครัว บางบ้านอยู่ไกลจากวัด) จ.ชุมพร สวนปาล์ม สวนยาง

ดูแลวัดให้อยู่ในสภาพที่เหมาะสม จัดเตรียมทุกอย่างตามเทศกาล
เยี่ยมเยียนกันและกัน ประชุมกลุ่มเฉพาะผู้ที่อยู่ไกลวัด มักจะเป็นวงศ์ญาติกัน
ดูแลเด็กคาทอลิกให้ได้เรียนคำสอน กลุ่มวินเซนเดอปอลดูแลผู้ยากจน

กิจกรรมวัดนักบุญกัสปาร์แบร์โทนี ลำเลียง (1 กลุ่ม 10 ครอบครัว) จ.ระนอง
สวนกาแฟ สวนยาง

เตรียมวัดให้พร้อมที่จะทำมิสซา ก่อนหรือหลังมิสซา ประชุมกลุ่มอ่าน
พระคัมภีร์ พูดคุยเรื่องงาน กิจกรรมที่ต้องทำ เมื่อไรมีคนมาเยี่ยม นัดชุมนุม
หรือซิสเตอร์มาเยี่ยม หยุดงาน มารับการอบรม เข้า บ่าย ค่า 2-3 วัน สุดแต่จะ
ตกลงกัน พระกุมารเยี่ยมทุกบ้านในเทศกาลคริสต์มาส สวดสายประคำทุกบ้าน
ในเดือนตุลาคม ขณะที่ผู้ใหญ่ประชุมกลุ่ม จะมีคนหนึ่งแยกไปสอนเด็กๆ

คุณถาวร กัมพลกุล
สังฆมณฑลเชียงใหม่

BEC ไม่ใช่เรื่องใหม่ ในมุมมองของฆราวาสมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง

ใช่แล้วครับ BEC ไม่ใช่เรื่องใหม่เลย เป็นเรื่องที่เคยเกิดขึ้นแล้วในสมัยคริสตชนรุ่นแรกหลังพระเยซูเจ้าทรงกลับคืนพระชนมชีพ ซึ่งเรื่องราวทั้งหมดถูกบันทึกไว้ในหนังสือกิจการอัครสาวก ใครที่อยากจะรู้มากขึ้นก็ลองไปอ่านและศึกษาเพิ่มเติมได้ในหนังสือดังกล่าวแล้วจะรู้ว่า BEC เป็นอย่างไร มาถึงคำถามที่ว่าฐานะเป็นฆราวาสและทำงานด้านนี้โดยตรงรู้สึกอย่างไรบ้างเกี่ยวกับ BEC ... จะขออนุญาตแสดงทัศนะว่า โดย

ธรรมชาติมนุษย์ต้องอยู่กันเป็นกลุ่มหรือสังคม ในสังคมประกอบด้วยหญิง ชาย เด็ก เยาวชน ผู้ใหญ่ คนเฒ่าคนแก่ ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้ต้องช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกันถึงจะมีชีวิตรอด คริสตชนก็เป็นสังคมนมนุษย์สังคมหนึ่งที่ต้องการชีวิตรอด ซึ่งก็ต้องการความช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกันเช่นเดียวกัน แต่กลุ่มคริสตชนมีเอกลักษณ์พิเศษคือเชื่อพระเจ้า เชื่อว่าพระเจ้าเป็นองค์แห่งความรัก พระเจ้ารักมนุษย์ และต้องการให้พวกเขามีชีวิตรอด สายใยแห่งการช่วยเหลือเกื้อกูลกันที่ทรงประสิทธิภาพที่สุดในกลุ่มคริสตชนก็คือ “ความรัก” หรือ “พระเจ้า” เพราะฉะนั้น BEC ในความเข้าใจและความรู้สึกของตัวเองแล้ว คือการปฏิบัติบัญญัติแห่งความรักที่พระเยซูเจ้าทรงมอบให้มนุษย์นั่นเอง

BEC เชียงใหม่มีความเป็นมาอย่างไร และปัจจุบันเป็นอย่างไร มีประโยชน์อย่างไร

BEC สังฆมณฑลเชียงใหม่ หรือสังฆมณฑลไหนๆ ก็ตาม เชื่อเหลือเกินว่ามีประวัติความเป็นมาไม่แตกต่างกันเลย สังคมพื้นเมือง สังคมท้องถิ่น สังคมชนบท สังคมกลุ่มชาติพันธุ์ หรือสังคมชนเผ่าต่างๆ ตามป่าตามดอย ก่อนจะสมัครใจเข้ามาเป็นคริสตชนคาทอลิกในยุคมิสชันนารี (ก่อน ปี ค.ศ. 1951) ในวัฒนธรรมประเพณีของแต่ละสังคมน้อมมีคุณค่าพระอาณาจักรของพระเจ้าอยู่แล้วที่พระเจ้าทรงประทานให้แต่กำเนิด จะเห็นได้จากกิจกรรมต่างๆ ในวิถีชีวิตประจำวัน เช่น การลงแขกช่วยเหลือกันในงานต่างๆ ได้แก่ ปลูกข้าว เกี่ยวข้าว ดยหญ้า สร้างบ้าน ฯลฯ การช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาสในสังคม ได้แก่ กำพร้า แม่ม่าย คนพิการ ฯลฯ เพียงแต่ว่าพวกเขาไม่ได้เอ่ยคำว่าพระเจ้า พระเยซูเจ้า พระจิตเจ้า

โฉมหน้าคริสตชนหมู่บ้านแม่ทุ้มเมื่ออยู่ 4 ครอบครัว จำนวนสมาชิก 13 คน

คุณพ่อคิงคำ ใจเส็ดดูพิธีกำลังอ่านพระวาจาไปคริสตชนฟัง

คุณพ่อคิงคำ ใจเส็ดดูพิธี คริสตชนบ้านแม่ทุ้ม และเพื่อนบ้านคริสตชนหมู่บ้านใกล้เคียง ที่มาเยือนเยือน

พิธีขอวาจาด้วยความตั้งใจและศรัทธาแรงกล้า

หรือคำว่า BEC อย่างไรก็ตามปัจจุบันเมื่อพวกเขาเข้ามาเป็นคริสตชนแล้ว คุณค่าพระวรสารและกลไก BEC ได้ช่วยส่งเสริม สนับสนุน และเสริมเติมเต็มให้สังคมของพวกเขามีความเข้มแข็ง ในการดำรงสังคมแห่งพระอาณาจักรพระเจ้าอย่าง มั่นคงและมีความสุขมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับ BEC

อย่างที่บอกตั้งแต่ต้นแล้วว่าสาระแก่นสารของ BEC คือการปฏิบัติบัญญัติแห่งความรักของพระเยซูเจ้าในกลุ่มคริสตชน ดังนั้นกิจกรรมกลุ่มที่คริสตชนดำเนินการทุกๆ ด้านต้องนำคุณค่าพระวรสารเข้ามาอยู่ในกิจกรรมต่างๆ เหล่านี้เสมอ กิจกรรมด้านศาสนา เช่น การจัดวัดเพื่อพิธีมิสซาวันอาทิตย์ การจัดคริสต์มาส การจัดปีสกา การจัดค่ายคำสอน การจัดอบรมเยาวชน การจัดงานต้อนรับคริสตชนใหม่ ฯลฯ

คุณพ่อคิงคำ ใจเส็ดดูพิธีนำสวดภาวนา พระน้ำเสดมาในทางขอและปวารณาจากหมู่บ้าน

คุณพ่อติดคำ ใจเลิศฤทธิ์กำลังอ่านพระวาจาให้คริสตชนฟัง

กิจกรรมด้านเศรษฐกิจ เช่น กลุ่มเครดิตยูเนียน กลุ่มออมทรัพย์ กลุ่มสหกรณ์ กลุ่มเครือข่ายกองทุนข้าว ฯลฯ กิจกรรมด้านสังคม เช่น การช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาส การช่วยเหลือผู้สูงอายุ การช่วยเหลือผู้ประสบภัยธรรมชาติ ฯลฯ กิจกรรมด้านสิ่งแวดล้อม เช่น กลุ่มอนุรักษ์ป่าต้นน้ำ เป็นต้น ซึ่งกิจกรรมของแต่ละพื้นที่อาจมีหลากหลายและแตกต่างกันไป ก็สามารถนำไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับพื้นที่นั้นๆ ได้

“วัด” มิใช่เพียงสถานที่แต่ยังเป็นศูนย์รวมใจ

“ชุมชน” มิใช่เพียงการมารวมกันของคน แต่ยังเป็นการมาผูกใจ และให้ความรู้สึกของมิตรภาพอันเกิดจากการเสวนา พูดคุย ต่อเติมกำลังใจ สร้างเสริมภูมิความเชื่อ

“วิถี” มิใช่เส้นทางเท่านั้นแต่เป็นรูปแบบชีวิต

รูปแบบชีวิตแห่งการรวมกัน เพื่อนำวัดไปอยู่ในบ้าน อยู่ในใจ และอยู่ในชีวิตทุกๆ วันของการดำเนินไป สุข ทุกข์ หวันไหว ก็ยังเป็นวิถีชุมชนในแบบคริสตชนผู้มีความเชื่อ อ่านกันมาถึงบรรทัดนี้ไม่ใช่คำถามว่าวิถีชุมชนวัดคืออะไร แต่คงพบคำตอบว่าวัดอยู่ในใจเป็นอย่างไร และมีสันติสุขเพียงใด ☺

ad พิธีชั้น 1

ad พิธีชงน้ำ 2

นักบุญอัสติโดโร (560-636)

พระสังฆราชและนักปราชญ์
ฉลองวันที่ 4 เมษายน

พระศาสนจักรของประเทศสเปนเคารพให้เกียรตินักบุญอัสติโดโร แห่งเมืองซีวิลีย่า ว่าเป็นพระสังฆราชที่ยิ่งใหญ่องค์หนึ่ง ครอบครัวของท่านเป็นครอบครัวนักบุญอย่างแท้จริง พี่ชายของท่าน 2 คน คือ นักบุญเลอันโดโร และนักบุญฟูลเจนซีอุส ก็เป็นพระสังฆราชด้วย ส่วนน้องสาวของท่านคือ ฟิโอเร็นตีนา ก็เป็นนักบวช

นักบุญเลอันโดโร ซึ่งเป็นพี่ชายคนโตได้รับการเป็นพี่เลี้ยงและอาจารย์ให้ท่านหลังจากที่ได้สูญเสียบิดาแล้ว พี่ชายคนนี้เองที่ได้เป็นผู้นำท่านในเรื่องการอภิบาลสัตบุรุษด้วย ในเรื่องการอภิบาลสัตบุรุษนี้ที่นักบุญอัสติโดโร ได้ออกแรงทำงานด้วยใจร้อนรน ตลอดระยะเวลา 40 ปี ในทุกๆ เรื่องไม่ว่าจะเป็นการศึกษาค้นคว้าทางเทววิทยาก็ดี การสร้างสรรค์พิธีกรรมก็ดี หรือจะเป็นการออกกฎระเบียบต่างๆ ก็ดี หรือแม้แต่การสร้างโรงเรียนมากมาย ซึ่งมีลักษณะคล้ายสามเณราลัยในปัจจุบัน

ตลอดระยะเวลาในสมัยกลาง “สารานุกรม” จำนวนมากมายของท่านได้เป็นแหล่งค้นคว้าทางความคิดสำหรับคนในสมัยนั้น เป็นต้น ได้ช่วยในการอบรมพวกนักบวช

ท่านได้เป็นนักปราชญ์ของพระศาสนจักร และพร้อมๆ กับนักบุญเกรกอรี องค์กรใหญ่ คัสซีโอโดโร และโบเอซีอุส ท่านนักบุญอัสติโดโร ได้เป็นคนหนึ่งในพวกอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ของยุโรปจนถึงศตวรรษที่ 11

นักบุญอัสติโดโร เป็นตัวแทนผู้ยิ่งใหญ่ของจารีตโมซาราบิก อันทำให้เราคิดว่าฆราวาสชาวมิซาฮีได้รับการผูกขาดจากวัฒนธรรมประเพณีของชาติใดชาติหนึ่งโดยเฉพาะ

เวลาที่ท่านสิ้นใจ ท่านได้มีความประสงค์ขอเก็บศพโดยเปิดเผยตามจารีตที่ท่านได้ตั้งขึ้น

พิธีกรรมต่างๆ ย่อมไร้ประสิทธิภาพ ถ้าหากว่าผู้ที่ทำหน้าที่เป็นประธานและบรรดาสัตบุรุษที่ร่วมถวายพิธีกรรมนั้นจะไม่ได้ทำหน้าที่หรือแสดงบทบาทของตนอย่างเต็มที่ และด้วยความมีชีวิตชีวา สังกายนาวาดิกกัน ครั้งที่ 2 สอนว่า “ต้องถือว่าพระสังฆราชเป็นสงฆ์ใหญ่แห่งสงฆ์แกะของตนและโดยนัยหนึ่งชีวิตของสัตบุรุษในพระคริสตเจ้าก็มาจากท่านและขึ้นกับท่านด้วย”

ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้า ขอให้วัฒนธรรม ประเพณี ได้ถึงผู้คนและประชาสัตบุรุษให้เขารู้จักใกล้ชิด เข้ามาหาพระคริสตเจ้ามากยิ่งขึ้น และขอให้พิธีบูชาขอบพระคุณได้รวบรวมบรรดาคริสตชนและผู้ที่ยึดมั่นในพระองค์ให้เป็นหนึ่งเดียวกันอย่างแท้จริงด้วยเทอญ ✠

กว่า 300 ปี วิวัฒนาการบทสวด (ตอน 2)

ข้าแต่พระบิดา วันทามาริอา

1 สมัยพระสังฆราชหลุยส์ ลาโน (ค.ศ. 1674-1696)

1 อาเวมาริอา เต็มอาสิสงส์
พระอยู่แห่งนาง นางสมบุญยิ่งกว่านางทั้งหลาย
ด้วยลูกอุทรแห่งนาง พระองค์เจ้าเยซูสมบุญ ยิ่งกว่าทั้งหลาย
ซางตามาริอา แม่พระ
ช่วยวิงวอนพระโปรดเรากนบาป
แต่บัดนี้ และเมื่อเราจะตาย อาแมน

2 สมัยพระสังฆราชปีวเลอกัวซ์ (ค.ศ. 1841-1862)

2 อาเวมาริอา ท่านประกอบด้วยอานิสงส์
พระองค์จำเริญอยู่กับท่าน ซึ่งมีบุญยิ่งกว่าสตรีทั้งหลาย
และพระมหาเยซูบุตรอุทรของท่าน ทรงบุญยิ่งกว่าทั้งปวง
ซางตามาริอา ท่านพุทธมารดาของพระองค์
ขอช่วยวิงวอนเพราะข้าพระเจ้า คนบาปทั้งหลายนี้เกิด
บัดนี้ และ ณ กาละ เมื่อจะตาย อาแมน

3 สมัยพระสังฆราชเปร์รอส (ค.ศ. 1909-1947)

3 อาเวมารีอา ท่านประกอบด้วยอันิสส์
พระองค์เจ้าเรียวอยู่กับท่าน ซึ่งมีบุญยิ่งกว่าสตรีทั้งหลาย
และพระมหาเยซู บุตรของท่าน ทรงบุญยิ่งกว่าทั้งปวง
ช่างตามารีอา พระมารดาของพระองค์
ขอช่วยวิงวอนเพื่อข้าพเจ้า คนบาปทั้งหลายนี้เถิด
บัดนี้ และ ณ กาละเมื่อจะตาย อาแมน

4 สมัยพระสังฆราชหลุยส์ โชแรง (ค.ศ. 1947-1965)

4 วันตามารีอา เปี่ยมด้วยพระพรทาน
พระสวามีสถิตอยู่กับท่าน ผู้มีบุญกว่าหญิงใดๆ
และพระเยซูโอรสของท่าน ทรงบุญนักหนา
สันตะมารีอา มารดาพระเจ้า
โปรดภาวนาเพื่อเราคนบาป
บัดนี้ และเมื่อจะตาย อาแมน

5 สมัยพระอัครสังฆราชฟรังซิสเซเวียร์ เกรียงศักดิ์ โกวิทวาณิช (ค.ศ. 2010) ในนามสภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทย แผนกพิธีกรรม

5 วันตามารีย์ เปี่ยมด้วยพระพรทาน
พระเจ้าสถิตกับท่าน ผู้ได้รับพระพรกว่าสตรีใดๆ
และพระเยซูโอรสของท่าน ทรงได้รับพระพรยิ่งนัก
สันตะมารีย์ พระมารดาพระเจ้า
โปรดภาวนาเพื่อลูกทั้งหลายผู้เป็นคนบาป
บัดนี้ และเมื่อจะตาย อาแมน ❀

พวกเราคงได้รับทราบข่าวอันน่ายินดีว่า สมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2 จะได้รับการสถาปนาเป็นบุญราศี ในวันที่ 1 พฤษภาคม ค.ศ. 2011 นี้ ที่นครรัฐวาติกัน และพวกเราก็ยังคงจำเหตุการณ์อันน่ายินดีก่อนหน้านี้ ที่พระองค์เสด็จเยือนพระศาสนจักรไทย เมื่อวันที่ 10-11 พฤษภาคม ค.ศ. 1984 (เป็นการเสด็จเยือนประเทศไทยเป็นครั้งแรกของสมเด็จพระสันตะปาปา) และในการเยือนครั้งนั้น สมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2 ก็ได้โปรดศีลบวชแก่พระสงฆ์ไทย 23 องค์ด้วย

ในโอกาสอันน่ายินดีนี้ ขอเชิญชวนร่วมกันภาวนา รำพึง และ “ก้าวบนทางแห่งแสงสว่างพร้อมกับบุญราศีสมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2” ตามบทรำพึงจำนวน 30 ตอน (30 วัน) ของสมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2

บทรำพึง 30 ตอน (30 วัน) นี้ จากหนังสือ Walking in the Light – 30 days with Pope John Paul II จาก สำนักพิมพ์ Twenty Third Publications, Mystic, Connecticut, USA ; ค.ศ. 2004

30 ก้าวบนทางแห่งแสงสว่างพร้อมกับบุญราศี สมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2 (Walking in the Light : 30 days with Pope John Paul II)

ก้าวที่ 1: ก. พระคำรัสของสมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2 :

เพราะพระเยซูเป็นความสว่าง/ แสงสว่าง เราจึงเป็นความสว่างด้วยเมื่อเราประกาศพระองค์ และนี่คือหัวใจของพันธกิจของคริสตชนที่ถูกเรียกโดยผ่านทางศีลล้างบาปและศีลกำลัง เราคริสตชนถูกเรียกเพื่อนำแสงสว่างของพระคริสต์ให้ฉายแสงจ้าในโลกนี้

Light - ขณะเยือน นคร St. Louis, รัฐ Missouri , USA ; ค.ศ. 1999

ข. บทพระวรสาร - ยอห์น 8:12 :

พระเยซูเจ้าตรัสกับประชาชนอีกว่า “เราเป็นแสงสว่างส่องโลก ผู้ที่ตามเรามาจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีแสงสว่างส่องชีวิต”

ค. บทภาวนา :

ข้าแต่พระผู้ไถ่ที่น่ายกย่อง แสงสว่างของข้าพเจ้าไม่คอยสว่างนัก ขณะที่ประกาศพระองค์หัวใจของข้าพเจ้าก็ไม่ใจกว้างนักเมื่อแบ่งปันกับผู้อื่น โปรดส่องสว่างให้แก่หนทางของข้าพเจ้า และขยายหัวใจของข้าพเจ้าให้ใจกว้างมากขึ้นเพื่อจะได้แบ่งปันความสว่างของพระองค์ให้แก่คนอื่นในทุกความคิดทุกคำพูด และการกระทำทุกอย่างของข้าพเจ้า

ง. ข้อปฏิบัติ :

ข้าพเจ้าจะพยายามสอดส่องถึงความต้องการของคนอื่น ในวันที่ และมอบความสว่างของพระคริสต์ โดยการช่วยเหลือใครสักคนหนึ่งที่ได้โดยปกติ ข้าพเจ้ามักจะละเลยไม่สนใจเขา

ก้าวที่ 2 : ก. พระคำรัสของสมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2 :

ความ เมื่อเราฝันถึงความสุข (ปรารถนาความสุข) ความจริงก็คือเรากำลังแสวงหา

สุข
Happi-
ness

พระเยซูพระองค์กำลังรอคอยเรา เมื่อไม่มีอะไรเลยที่จะสามารถทำให้เราพึงพอใจได้ (ในความปรารถนาของเรา) พระองค์เป็นความดี ความสวยงามที่ดึงดูดเรา (แสวงหาพระองค์) เป็นพระเยซูเองที่ทำให้จิตใจเราร้อนรนขึ้น ในความต้องการที่จะทำอะไรที่ยิ่งใหญ่สักอย่างกับชีวิตของเราเอง

- กรุงโรม ค.ศ. 2000

ข. บทพระวรสาร - มัทธีว 6:33 :

จงแสวงหาพระอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อนแล้ว พระองค์จะทรงเพิ่มทุกสิ่งเหล่านี้ให้

ค. บทภาวนา :

ข้าแต่พระผู้ไถ่ที่น่ายกย่อง ข้าพเจ้าต้องการหาความสุขที่แท้จริง ข้าพเจ้าต้องการ ขวนขวายแสวงหาพระอาณาจักรสวรรค์ก่อนอื่นใดหมด โปรดให้ข้าพเจ้าเข้มแข็ง และไว้ใจว่า สิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการอย่างแท้จริง ก็คือพระพรหรรษาของพระองค์
- โปรดประทานพระพรแห่งความสุขของพระองค์แก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด

ง. ข้อปฏิบัติ :

วันนี้ข้าพเจ้าจะบันทึกสิ่งต่างๆ ข้อปฏิบัติต่างๆ ที่จะนำความสุขมาสู่ชีวิตของข้าพเจ้า และจะพยายามนำความสุขนี้ให้แก่ผู้อื่นด้วย

ก้าวที่ 3 : ก. พระคำรัสของสมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2 :

สันติสุข
Peace

สันติสุขจะไม่ได้มาด้วยความพยายามของเราเอง สันติสุขไม่ใช่เป็นสิ่งที่โลกนี้จะมอบให้เรา แต่สันติสุขเป็นของขวัญจากพระเจ้า และเพื่อที่จะรับสันติสุข เราก็ต้องเตรียมจิตใจของเรา เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น สันติสุขจะกลับคืนมาได้ก็โดยกระบวนการการคืนดีปรองดองกัน และที่ต้องการคือความสุภาพ และความใจกว้างเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ของเรา

- กรุงโรม ค.ศ. 2001

ข. บทพระวรสาร - ยอห์น 20:21 :

พระองค์ตรัสกับเขาอีกว่า “สันติสุขจงสถิตอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด พระบิดาทรงส่งเรามาฉันใด เราก็กส่งท่านทั้งหลายไปฉันนั้น”

ค. บทภาวนา :

ข้าแต่พระผู้ไถ่ที่น่ายกย่อง พระองค์ส่งข้าพเจ้าเพื่อนำสันติสุขกลับคืนมา – ในครอบครัว ข้าพเจ้า กับเพื่อนข้าพเจ้า กับเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า แต่ถ้าหากขาดการนำของพระองค์แล้ว ข้าพเจ้าก็ไม่สามารถเป็นผู้สร้างสันติสุขได้ ข้าพเจ้าเองก็มักไม่กล้าหาญพอที่จะกลับไปคืนดีกับคนอื่น

- โปรดประทานพระพรแห่งสันติสุขของพระองค์ด้วยเถิด

ง. ข้อปฏิบัติ :

วันนี้ข้าพเจ้าจะเป็นผู้เริ่มก้าวแรกที่จะคืนดี กับใครสักคนหนึ่งที่ข้าพเจ้าได้ทำผิดใจเขา ข้าพเจ้าต้องการมอบสันติสุขแทนความโกรธ ความไม่ชอบหน้า ความเจ็บแค้นในใจ
(อ่านต่อฉบับหน้า)

คนจนจะมีอยู่เสมอไป

เชิญอ่านพระคัมภีร์มัทธิว (26:6-13) เรื่อง พระเยซูเจ้ารับการชโลมที่เบธานี โดยเฉพาะของ ยอห์น (12:1-8) ยูดาส อิสคาริโอท กล่าวว่า “ทำไมไม่เอาน้ำมันหอมนี้ไปขายราคาสามร้อยเหรียญ แล้วนำเงินไปแจกให้คนยากจนเล่า”.....เขาเป็นผู้ถือถุงเงินและชักยอกเงินในถุงนั้น พระเยซูเจ้าจึง ตรัสว่า “.....คนยากจนนั้นอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอ ...”

คนจน คนยากจน มีอยู่ทุกยุคทุกสมัย ทุกหนทุกแห่ง ทุกเพศทุกวัย ใครๆ ก็รู้ คนจนน่าสงสาร น่าเวทนา ในทุกรูปแบบ เราไม่พูดถึงสาเหตุที่ทำให้เขาจนเพราะมันมากมายเหลือเกิน

คนจนมีหลายประเภท โดยทั่วไปเราหมายถึงคนจนทรัพย์สินเงินทองเท่านั้น แต่จริงๆ ยังมี คนจนอีกหลายประเภท เช่น จนคุณธรรม จนความรู้ จนความขยัน จนน้ำใจ จนสุขภาพ ฯลฯ

คนจนต้องลำบากทั้งกายและใจ มักจะก่อให้เกิดความรำคาญ เคียดแค้นแก่คนอื่นในทุกรูปแบบ ไม่มีใครชอบคนจน และก็ไม่มีการอยากจน แต่ก็มีคนจนมากมายจนสิ้นพิภพ

แต่พระเยซูเจ้ากลับยอมเป็นคนจน อยู่กับคนจน ช่วยเหลือคนจน คนเจ็บป่วย คนถูกผีสิง ช่วย แม้กระทั่งคนตาย และตรัสว่า “ผู้มีใจยากจนย่อมเป็นสุข” (มธ 5:3) บางแห่งก็ว่า คนจนจริงๆ เลย ไม่ใช่ใจยากจน บางแห่งก็ว่า ใครรู้สึกลับท้อ ฝ้ายวิญญูณ บางแห่งก็ว่า คนที่ต้องการพระเจ้า อยากรู้ก็ตาม พระเยซูเจ้าให้กำลังใจคนจน เข้าข้างคนจนตลอดเวลา หลายคนยังชอบแบบเก่า “มหาบุญลากแก่คนยากจน”

ที่แน่ๆ เราจะต้องอยู่กับคนจนตลอดไป หรือไม่ก็จนเสียเองด้วย สุภาษิตจีน “มองสูง เราต่ำ มองต่ำ เราสูง” หรือ “เปรียบกับคนรวยเราจน เปรียบกับคนจนเรารวย” ใครอยากสูงหรือต่ำ หรือ อยากรวยหรือจน ก็ขึ้นอยู่กับตัวท่านเองนั่นแหละ

จะจนหรือรวยไม่สำคัญเท่าเราทุกคนต้องเป็นคนดี และเป็นคนดีอย่างมีความสุขใจด้วยนะครับ แม้จะรวยแต่ต้องเจ็บป่วย นอนบนเตียงลุกไม่ขึ้น กินไม่ได้จะมีประโยชน์อันใด สุขใจแต่มีสุขภาพดี ก็ไม่ได้จริงๆ ไม่น่าจะมีคนจนด้วย ถ้าทุกคนไม่โลภมาก ถ้าเราพอใจกับสิ่งที่เรามี ก็สุขใจได้แล้ว

จะให้ทุกคนเป็นคนดีเป็นไปได้ แต่ฉัน ผมเป็นคนดีได้แน่ๆ ถ้าฉัน และผมอยากจะเป็นจริงๆ โดยพยายามเต็มที่พร้อมกับพระเจ้าช่วย ถ้าฉันเป็นคนไม่ดีจะไปโทษใคร หรืออะไร ฉันก็ไม่ได้เป็นคนดีขึ้นเลย กลับหมดกำลังใจทำดีเสียอีก

แม้ใครจะจนเงินทอง แต่ขอให้รวยความดี รวยน้ำใจ รวยความรัก เราก็มีความสุขใจได้ ใครๆ จะรักเราอีกต่างหาก สวรรค์ก็เป็นของเราด้วย ทั้งในโลกนี้ และโลกหน้าด้วย

ความรัก ถือหลักธรรมทางศาสนา และเครดิตยูเนียน สามารถลดช่องว่างระหว่างคนรวย และคนจนได้ ช่องว่างยังมีมาก ปัญหาสังคมยิ่งมาก ช่องว่างมีน้อย ปัญหาที่ยิ่งน้อย ทุกคนอยากมี อยากได้ อยากเห็น ความสุขสันติตลอดไป ☺

“ซ่อม (เส้นทาง-รัก)”

ความสุขของนกกกระยางสีขาว

จักรยานคันเก่าของฉันเข้าอยู่หลายวัน เพื่อที่จะซ่อมแซมให้ใช้ได้ต่อไป ...เข้านี้เป็นเช้าที่สดใส ฉันขี่จักรยานออกทุ่งตามปกติ แต่เข้านี้พิเศษตรงที่ได้เห็นนกกกระยางสีขาว สองตัวที่ทางน้ำไหล ตัวหนึ่งเฝ้ามองที่น้ำเพื่อจับปลา อีกตัวยืนไ้ไขนอย่างมีความสุข ภาพแบบนี้ทำให้ฉันพลอยมีความสุขไปด้วย คงเพราะอากาศดี แม้แต่เป็ดปักกิ่งของสองตายาก็ยืนไ้ไขนอย่างมีความสุขด้วยเช่นกัน

อากาศของฤดูหนาวไม่เย็นมากจนเกินไป...ในยามสายแบบนี้ ...การออกทุ่งนาของฉันเป็นการผ่อนคลาย และออกกำลังกายด้วย... เมื่อหลายปีก่อนฉันชื่นชมลุงของฉันที่รอบรู้เรื่องราวในทุ่งนา แต่ถึงกระนั้นฉันก็ได้กินนกทอดซึ่งเป็นนกจากทุ่งนา ด้วยฝีมือแม่ป้าของแก

“มนุษย์” ใช้พระพร และความสามารถเหนือสิ่งสร้างในทางที่ถูกหรือไม่ จำนวนนกและระบบนิเวศน์ที่เสียไปคงบอกได้

ฉันจำได้ว่า ในช่วงฤดูนี้นกกกระยางจะอพยพมาที่ทุ่งนาของเราเป็นจำนวนมาก เพราะความชุ่มชื้นของปลา ความสุขของบรรดานกในทุ่งนา เป็นความสุขของคนที่รักธรรมชาติด้วย เพราะธรรมชาติสะท้อนให้เห็นความรักของพระเจ้า พระองค์ปรารถนาให้เรามีความสุขกับธรรมชาติและฉันคิดว่าสิ่งสำคัญในชีวิตของเราคือการสรรเสริญพระองค์ร่วมกับสิ่งสร้างทั้งหลายของพระองค์ 🙏

“กางเขน ทางรอดพ้น นินคร”

“ช่วงบ่ายเป็นช่วงที่น่าหลับ” พุดแบบนี้ใครก็เห็นด้วย แต่ถ้าพุดแบบนี้ในวัดแล้วจะไปต่ออย่างไร

“พ่อ ลองคิดเล่นๆ ว่าถ้าพี่น้องนั่งในวัด ง่วงอาจจะแอบหลับได้ แต่ถ้าคุณพ่อประธานในมิสซาไม่มีที่ให้แอบหลับ ถ้าว่างคงแย่ เพื่อแก้ง่วงวันนี้พ่อก็คำถามมาถามพี่น้อง พี่คิดว่าพี่น้องตอบไม่ถูกแน่นอน พ่อเองยังคิดว่าคงตอบไม่ถูกเลยเหมือนกัน” ได้ผลทั้งต่อตนเองและผู้ร่วมมิสซามันเป็นบทเทศน์ในเทศกาลมหาพรตสัปดาห์ต้นๆ ที่ผมต้องเป็นประธานในมิสซาเวลาห้าโมงเย็นที่วัดแห่งหนึ่งของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ

“ตอนพ่อเป็นเณรเล็กนี่ เขามีกฎข้อหนึ่งคือห้ามกินขนมนอกเวลา พ่อยังสงสัยว่านอกเวลานี้มันตอนไหน มีช่วงเวลานอกด้วยเหรอ อันนี้ก็คิดไปเรื่อย แต่สิ่งที่ตามมาก็คือ เราเณรเล็กคงต้องทานอาหารหรือขนมตามเวลากำหนด ดังนั้นเพื่อสร้างแรงบันดาลใจให้กับพวกเรา เวลาอยากจะทำกิจกรรมอะไร เช่น ถามคำถาม ก็ต้องคำถามชิงรางวัล รางวัลจึงถูกจัดให้เป็นขนม ไม่ใช่จะได้ทานคนเดียวนะ อันนี้ต้องแบ่งกันในวงอาหาร ในกลุ่มที่ทายถูก หรือในกลุ่มชั้นปีกันเลย และรางวัล เช่น ขนมปังจิ้มนม” ผมเทศน์ไป นึกไปถึงชีวิตในวัยเด็ก โลกที่แคบ กับสังคมที่ไม่รุ่งเรือง ความสนุกมีจำกัด แต่ก็ไม่ร้อนจดจนน่าหมดหวังอย่างน้อยวันนี้ก็น่ากลับมาเล่าได้ด้วยความภาคภูมิใจผมว่าก็คุ้มแล้ว แล้วตกลงคำถามที่ผมจะถามนี่มันคืออะไร?

“พ่ออยากจะถามว่า...ที่วัดนี้ มีรูปไม้กางเขนกี่รูป” ดูหมูสุดๆ สะดุดคำตอบ จะมีสักกี่อันกันเชียว เพียงมองขึ้นมาบนแท่น หนึ่งหลังแท่น

สองบนแท่น อย่างดีคงไม่เกิน 3 ผมคิดแทนสัตบุรุษ เพราะไม่มีใครยกมือตอบสักคน ผมบอกต่อว่า “ถ้าพี่น้องจะคิดว่ามีแค่ 2-3 ก็คงต้องบอกว่าผิด” ผมชี้ชวนดูไม้กางเขนในรูป 14 ภาค มีรูปไม้กางเขนอย่างน้อย 11 รูป ด้านบนของรูป 14 ภาค มีไม้กางเขนเล็กๆ ที่หน้าห้องฟังเก็บบาป มีกางเขนที่หน้าประตู บางคนอาจจะคิดว่าหมดแล้ว ยังครบกางเขนห้อยคอของแต่ละคน หรือหนังสือที่วางอยู่ตรงหน้า ลองเปิดดู พวกหนังสือรวมบทภาวนา บทเพลง ฯลฯ สารพัดกางเขน แทบจะเกือบทุกหน้า ต่อหนึ่งเล่มนับไม่ถ้วนอยู่แล้ว ใครจะตอบคำถามนี้ถูก กางเขนล้อมเราไว้หมดแล้ว!

ผมคงไม่นำคำถามมาเรียกร้องความสนใจ แต่ผมสนใจว่า คริสตชนคิดอย่างไรกับไม้กางเขน

ถ้าไม้กางเขนหมายถึงความทุกข์ยากที่พระเยซูเจ้าใช้ ในการไถ่บาปมนุษย์ และมนุษย์จะหลีกเลี่ยงความทุกข์หรือมองความทุกข์ในลักษณะใด ถ้าไม่มองอย่างที่พระเยซูเจ้าทรงกระทำ กางเขนที่มีอยู่ในทุกวัน ความยากลำบาก อุปสรรคมนุษย์หาวิธีที่จะชนะสิ่งเหล่านี้ แต่มนุษย์คงเอาชนะได้ไม่เบ็ดเสร็จ การยอมจำนนต่อทุกอย่าง ย่อมไม่ใช่คำตอบเช่นกัน ผมเข้าใจมากขึ้นกับความทุกข์ที่เราได้รับ มันเป็นกางเขนในทุกๆ วันนั่นเอง

ในบรรดาภาพยนตร์ที่นำเสนอเกี่ยวกับสมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2 ผมลองหามาดูอีกครั้ง บางแผ่นเก่าเก็บ

ผมมีโอกาสดูภาพยนตร์ที่นำเสนอเกี่ยวกับสมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2 ทั้งชีวิตของพระองค์มีเรื่องราวของกางเขนให้แบก สม่่าเสมอและต่อเนื่อง ผมจะลองเล่าภาพยนตร์ทั้ง

6 เรื่องที่ได้ชมในช่วงที่ผ่านมา

จากประเทศไทย มีชื่อเรื่องว่า **พระสันตะปาปา ทายาทศาสดา** ภาพยนตร์ออกมาในเชิงสารคดี ช่วงที่องค์สมเด็จพระสันตะปาปาเสด็จเยือนแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ น่าสนใจตรงที่ประเทศอิสราเอลและชาวยิวที่มีทั้งความขัดแย้งในตัวเอง แต่กลับเป็นแผ่นดินถิ่นเกิดของพระเยซูเจ้า

จากประเทศโปแลนด์ 2 แผ่นมีชื่อเรื่องว่า **Krakow Jana Pawla II** และ **Jan Pawel Wielki** ทั้งสองแผ่นบอกเล่า และพูดคุยกับผู้คนในบ้านเกิดของสมเด็จพระสันตะปาปาโยฮัน ปอล ที่ 2 น่าสนใจเป็นพิเศษเพราะภาพทั้งหมด คือบ้านสถานที่ที่ให้กำเนิดบุคคลสำคัญของโลก

จากประเทศอิตาลี 3 แผ่นมีชื่อเรื่องว่า

KAROL Un uomo diventato Papa แปลเป็นไทยว่า **คาร์โล วอยตีวา** ชายคนที่กลายเป็นพระสันตะปาปา เนื้อเรื่องเข้มข้น ละเอียด มีถึง 6 ตอนถ้าผมจำไม่ผิดน่าจะเป็นซีรีส์ชุดใหญ่ที่เคยออกอากาศในประเทศอิตาลีมาแล้ว ถ้ามีเวลาผมว่าเรื่องนี้ดูทบทวนได้อีกหลายรอบ เป็นภาษาอิตาเลียนแต่แผ่นที่ได้มา มีซับไตเติ้ลไทย โดยซิสเตอร์คณะซาเลเซียน

Life & Time of Pope John Paul II แปลเป็นไทยว่า **ชีวิตและช่วงเวลาของพระสันตะปาปาโยฮัน ปอล ที่ 2** เรื่องนี้ก็น่าสนใจเช่นกัน แต่ที่ผมชอบสุดน่าจะเป็นเรื่อง **Pope John Paul II** แม้การแต่งหน้าตัวละครจะพยายามให้เหมือนจริง จึงดูหลุดคาไปหน่อย แต่ก็กลบเกลื่อนด้วยบทและเรื่องราวอันน่าประทับใจ เริ่มจากการถูกลอบสังหาร ย้อนกลับไปถึงวัยเด็ก และเรื่องราวที่พาคนๆ หนึ่งไปสู่ตำแหน่งพระสันตะปาปา ยืนหยัดจนวาระสุดท้ายของชีวิต ผ่านวันเวลาแห่งประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติด้วยในแผ่นมีคลิปสั้นๆ ว่า ภาพยนตร์เรื่องนี้มีฉายรอบปฐมทัศน์ให้สมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ ที่ 16 และแขกผู้มีเกียรติต่างๆ ได้ชมกันด้วยรวมทั้งสถานที่บางแห่งยังได้รับโอกาสให้ถ่ายทำในสถานที่จริงด้วย ผมชอบปกหลังของแผ่นที่เขียนไว้ว่า **“เขาคือนักแสดง ที่กลับกลายมาเป็นนักต่อสู้คนสำคัญ เขาเป็นกำพร้าซึ่งกลับกลายมาเป็นบิดาของคนทุกคน เขาคือวีรบุรุษท้องถิ่นซึ่งกลับกลายมาเป็นผู้นำผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดของโลกในยุคสมัยของเรา เขาคือ สมเด็จพระสันตะปาปาโยฮัน ปอล ที่ 2”**

ไม่ว่าจะเป็นไม้เท้าที่สมเด็จพระสันตะปาปาทุกพระองค์ต้องถือ ในฐานะตัวแทนของพระเยซูเจ้าบนโลกนี้ เพื่อนำประชากรแห่งพระอาณาจักรของพระเจ้า คำถามว่าสำคัญจึงไม่ใช่ว่ากางเขนมีจำนวนทั้งสิ้นเท่าไร แต่คำถามที่น่าสนใจกว่านั้นก็คือ เรายอมรับกางเขนในชีวิตประจำวันของเราได้มากน้อยแค่ไหน ไม่ว่าจะฐานะใด หรือมีตำแหน่งอะไร กางเขนไม่ใช่เพียงเครื่องหมายอันร้ายกาจในยุคสมัยของพระเยซูเจ้า แต่พระองค์กลับใช้กางเขนนั่นเพื่อผ่านสู่ความรอดพ้นอันนิรันดร์ ✠

กลับใจให้ได้ ในเทศกาลมหาพรต

ขณะนี้เรากำลังก้าวเข้าสู่บรรยากาศ จิตสำนึกและจิตตารมณ์ของเทศกาลมหาพรต พระศาสนจักรกำหนดช่วงเวลากว่า 40 วัน เพื่อเราจะได้กำกับชีวิตจิตใจของเรา ให้เข้าไปถึงกระบวนการของการกลับใจ จนกระทั่งเรามั่นใจได้ว่าการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงใหม่ในชีวิตจิตใจของเราอย่างสอดคล้องกับน้ำพระทัยหรือพระประสงค์ของพระเจ้า

สถานที่อันเหมาะสมสำหรับพินิจพิจารณาไตร่ตรอง หรือรำพึงใคร่ครวญชีวิตจิตใจนั้น ก็น่าจะเป็นที่สงบ ที่สงบ เพื่อเราจะได้รับบรรยากาศง่ายต่อการพบกับพระเจ้า อย่างสองต่อสอง หน้าต่อหน้าหรือใจต่อใจได้ดี

ถ้าเราหาสถานที่อย่างนี้ไม่ได้ ก็จำเป็นต้องสร้างสถานการณ์ให้คล้ายคลึงเท่าที่จะทำได้ เพื่อไม่ให้เสียคุณค่าของ “กาละ-เทศะ” ที่เหมาะสมในการทำความเข้าใจตนเอง และเข้าถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าดังกล่าวข้างต้น

อันที่จริง เรากำลังพากันเจริญรอยตามประสบการณ์ต้นแบบของพระเยซูคริสตเจ้า เมื่อครั้งพระองค์เสด็จไปในถิ่นทุรกันดาร เพื่อภาวนาและจำศีลอดอาหารเป็นเวลา

40 วัน 40 คืน แล้วได้มีมารมาผจญพระองค์ให้เคลื่อนตามกิเลสแห่งความโลภ โกรธ หลงในโลกีย์วิสัย ในเรื่องของอาหาร (การทำมาหากิน) อำนาจและอาณาจักรแห่งโลกนี้ (เทียบ มธ 1:11)

ดังนั้น ช่วงเวลาแห่งความจริงของเทศกาลมหาพรต จึงเป็นโอกาสให้เราเรียนรู้ และรับเอาประสบการณ์ชีวิตของพระเยซูเจ้ามาเป็นประสบการณ์ที่เกิดขึ้นกับเราใน ระหว่างการดำเนินชีวิตประจำวัน และในช่วงขณะที่เราจัดเวลาพิเศษสำหรับพระเจ้ากับ เราจะได้ใช้เวลาอยู่ด้วยกัน โดยเฉพาะ

จิตโน้มเอียงหรือมารผจญในตัวเรา ยังคงเป็นธรรมชาติที่อ่อนแอและจำกัดของเรา มนุษย์เรื่อยมา ฉะนั้นต้นแบบประสบการณ์มารผจญของพระเยซูเจ้าจึงยังคงเป็นจริงอย่าง นั้นกับผู้คนในสมัยของเรานี้ และเห็นทีจะยิ่งทวีคูณขึ้นไปด้วยซ้ำ จนกระทั่งดูเหมือนว่า ผู้คนทุกวันนี้มักจะปล่อยตัวปล่อยใจให้คุ้นเคยอยู่กับความสลวนสับสนปนเปจนมั่วไปหมด ไม่ว่ามั่วนี้มั่วหนักรสชาติผิดสารเพ

จึงเป็นการเหมาะสมและถูกต้องแล้วที่เราจะทำให้เทศกาลนี้เป็นโอกาส เพื่อหันมา จัดลำดับความสำคัญและตั้งหลักตั้งต้นสำหรับตัวเองเสียใหม่ ด้วยการสำนึกและให้ความสำคัญต่อการกลับใจอย่างสิ้นเชิงด้วยความจริงใจและจริงจังกับชีวิต ไม่ว่าจะต่อหน้าหรือ ลับหลังใครก็ไม่สำคัญ ขอแต่ให้วางตนวางจิตใจของเราให้แน่วแน่ต่อเบื้องพระพักตร์ของ พระเจ้าก็แล้วกันครับ

ในทัศนะคริสตชน คนคือสิ่งสร้างหรือสัตว์โลกที่มีความพิเศษเฉพาะตน ซึ่งพระเจ้า ทรงบรรจงสร้างให้เป็นงานชิ้นโบว์แดงจากฝีพระหัตถ์ และยังคงแต่งตั้งให้ดูแลปกครอง พิเศษ สัตว์และสรรพสิ่งทั้งหลายทั้งปวงในโลกนี้แทนพระองค์

ยิ่งกว่านั้น เรายังมีคำหนึ่งสำหรับให้ความหมายในมิติลึกของคนคือ คำว่ามนุษย์ เพื่อแสดงว่ามนุษย์คือคนที่มีจิตใจหรือจิตวิญญาณเป็นสิ่งสูงสุดในชีวิตอีกด้วย และส่วนนี้แหละที่เราเรียกว่าเป็นพระฉายาลักษณ์ อันเป็นคุณลักษณะหรือคุณสมบัติที่พระเจ้า พระผู้สร้างได้ทรงยกระดับให้เราเป็นสิ่งสร้างพิเศษท่ามกลางสิ่งสร้างทั้งหลายในจักรวาล

กระนั้นก็ดี ฝีพระหัตถ์ชิ้นสำคัญสุดยอดที่พระเจ้าทรงบรรจงสร้างมานี้ จะบรรลุ ผลตามพระประสงค์ของพระองค์หรือไม่ ก็อยู่ที่การใช้สติปัญญา ความสามารถและการ ตัดสินใจโดยเสรีที่จะประพฤติตนให้สมกับการเป็นบุตรของพระเจ้าเหมือนกับที่พระเยซูเจ้า ได้ทรงวางต้นแบบฉบับให้กับเรานั้นเอง

แต่ละ พระองค์มิใช่ทรงเป็นเพียงต้นแบบแห่งความดีพร้อมเท่านั้น แต่พระองค์ยัง ทรงเป็นต้นธารแห่งชีวิตพระ ชีวิตจิตหรือชีวิตภายในให้กับเราด้วย หากเราติดตามสนิท สัมพันธ์กับพระองค์ด้วยความมุ่งมั่นตั้งใจเด็ดเดี่ยวตลอดเทศกาลมหาพรตนี้ เพื่อกลับใจ ตนเองให้ได้แล้วไซ้ แม้จะผ่านอุปสรรคปัญหาวิกฤตการณ์หรือความทุกข์ยากลำบาก เพียงใด ก็เชื่อว่า เราจะได้รับสิริมงคลแห่งโรจนการร่วมกับพระองค์อย่างไม่ต้องสงสัย ในวันปีศาจ ☩

DaDa Sound

บริษัท ดาดาซาวด์ จำกัด
 ผู้นำด้านบริการให้เช่าและติดตั้งระบบเสียง ระบบแสงสี
 เครื่องดนตรีมาตรฐานสากล
 สำหรับงานที่ต้องการความสมบูรณ์แบบทุกประเภท
 อาทิ งานคอนเสิร์ต งานแสดงสินค้า Grand opening
 งาน Presentation งาน Exhibition งานเดินแบบ
 งาน Event งานประชุมสัมมนาประชาสัมพันธ์
 งานปาร์ตี้ และงาน Entertain จัดเลี้ยงทั่วไป
 พร้อมให้คุณมั่นใจในผลงานของเรา
 ด้วยประสบการณ์กว่า 30 ปี
 จนได้รับความไว้วางใจจากบริษัทต่างๆ
 ที่มีชื่อเสียงระดับประเทศ

ติดต่อ :

สมโภชน์ - จินดา ศรีประยูร 63/3 อ.บางขุนนนท์ เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร 10700

โทร. 0-2424-6150 โทร : โทรสาร 0-2434-0912 WWW.dadasoundsystem.com

E-Mail : dadasoundsystem@yahoo.com, dada_sound@hotmail.com

**ผู้นำด้านพื้นโพลีเมอร์ที่แท้จริงตลอดระยะเวลากว่า 80 ปี ด้วยวัสดุเคลือบพื้น-ผนัง
 ที่มีคุณภาพสูง พลาสติกอเมริกาภายใต้ชื่อทางการค้า “STONHARD” ที่มีคุณสมบัติ**

- เป็นวัสดุเคลือบผิวสามารถทนการกัดกร่อนของสารเคมีได้ดี ในแต่ละสภาวะแวดล้อม
- ลดปัญหาเรื่องการ Shut down เครื่องจักรเป็นระยะเวลานานติดต่อกัน

บริษัท 949 ซัพพลายส์ จำกัด ได้รับความไว้วางใจให้เป็นตัวแทนจำหน่ายแต่ผู้เดียวในประเทศไทย
 มาเป็นเวลานานกว่า 10 ปี มีผลงานมากมายในกลุ่ม โรงงานอุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่ม โรงงาน
 ผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ และโรงแรมที่มีชื่อเสียงในประเทศไทย สิ่งต่างๆ เหล่านี้สามารถทำให้ท่าน
 มั่นใจในผลิตภัณฑ์ และการบริการที่จะไม่ทำให้ท่านผิดหวัง

สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่

โทรศัพท์ 0-2645-2599

โทรสาร 0-2645-2744

บริษัท 949 : ซัพพลายส์ จำกัด

184/181 ชั้น 28 อาคารฟอร์รัมทาวเวอร์ ถนนรัชดาภิเษก ห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10320

โทรศัพท์ 0-2645-2599, 0-2645-2600 โทรสาร 0-2645-2744

โรงเรียนอัสสัมชัญ

ปี พ.ศ. 2420 บาทหลวงเอมิล กอลุมเบต์ ชาวฝรั่งเศส เจ้าอาวาสวัดสวนท่าหน้า (อาสนวิหารอัสสัมชัญ) ได้ก่อตั้งโรงเรียนประจำวัด ในชื่อโรงเรียนไทย-ฝรั่งเศส ต่อมาท่านได้เปลี่ยนจากโรงเรียนประจำวัดเป็นโรงเรียนสามัญอย่างเป็นทางการ เพื่อให้การศึกษาแก่เยาวชนไทย โดยใช้ชื่อ “โรงเรียนอาชมชานกอเล็ซ” (Le Collège de l’Assomption) เมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2428 หรือ ค.ศ. 1885

ต่อมา พ.ศ. 2444 ท่านได้มอบภาระงานด้านการศึกษาให้ภราดา คณะเซนต์คาเบรียลจากฝรั่งเศสเข้ามาบริหาร โรงเรียนแทนท่าน เมื่อมีภราดา คณะเซนต์คาเบรียลแห่งประเทศไทยแล้วได้ก่อตั้งมูลนิธิคณะเซนต์คาเบรียลแห่งประเทศไทย เพื่อดูแลการบริหาร โรงเรียนในเครือหรือมูลนิธิคณะเซนต์คาเบรียลฯ โรงเรียนอัสสัมชัญจึงเป็นโรงเรียนแห่งแรกของมูลนิธิคณะเซนต์คาเบรียลฯ และในปี พ.ศ. 2453 ได้เปลี่ยนชื่อจาก “โรงเรียนอาชมชาน กอเล็ซ” เป็น “โรงเรียนอัสสัมชัญ”

โรงเรียนอัสสัมชัญ มี 2 แขนง

- แขนงประถม ใช้ชื่อ “โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม”

(Assumption College Primary Section) ตั้งอยู่ที่ 164 ซอยสาทร 11 แขวงยานนาวา เขตสาทร กรุงเทพฯ 10120

: โทรศัพท์ 0-2675-6970-83 โทรสาร 0-2675-6984

- แขนงมัธยม ใช้ชื่อว่า “โรงเรียนอัสสัมชัญ”

(Assumption College) ตั้งอยู่ที่ 26 ซอยเจริญกรุง ถนนเจริญกรุง แขวงบางรัก เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร 10500

: โทรศัพท์ 0-630-7111-25 โทรสาร 0-2237-7769

ไต่ร่องชีวิต จากมหาบุรุษที่ชื่อ “คานธี”

ในงานวนเรื่องราวชีวิตของผู้ที่สร้างสันติให้เกิดขึ้นในโลกนี้ ท่านมหาตมะ คานธี เป็นอีกคนหนึ่งที่ผมมีความชื่นชมและประทับใจเป็นพิเศษ โดยเฉพาะความกล้าหาญของท่าน ที่เผชิญหน้ากับความรุนแรงโดยไม่ใช้ความรุนแรงและกิจปฏิบัติในชีวิตส่วนตัวของท่าน

ท่านได้เขียนประวัติชีวิตของตนเองและตั้งชื่อว่า “เรื่องราวการทดลองความจริงของข้าพเจ้า” ซึ่งเราจะพบจุดเปลี่ยนมากมายในชีวิตของท่านที่ทำให้ท่านเปลี่ยนแปลงจากคนที่ไม่มี ความเชื่อมั่น หวาดกลัว กลายเป็นคนที่มี ความกล้าหาญ ต่อสู้เพื่ออิสรภาพและความเคารพในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ด้วยวิธีการแห่งสันติจนเป็นแรงบันดาลใจและแบบอย่างให้กับผู้คนจำนวนมากในทุกมุมโลก

แบบอย่างชีวิตในวัยเด็ก

ชีวิตช่วงวัยเด็กของคานธีมีเรื่องราวที่น่าสนใจ และทำให้เห็นความเชื่อมโยงกับชีวิตในวัยผู้ใหญ่ของท่านอยู่มากมายหลายเรื่องด้วยกัน ในที่นี่จะกล่าวถึง 3 เรื่องด้วยกัน

แม่ของท่านเป็นผู้ที่อุทิศตนและปฏิบัติศาสนกิจอย่างเคร่งครัดอาทิ การถือศีลอดอาหารเป็นเวลานานๆ อยู่เป็นประจำ... ครั้งหนึ่งแม่ของท่านปฏิญาณตนว่าจะไม่กินอะไรเลยจนกว่าดวงอาทิตย์จะขึ้น ท่านเฝ้ามองแม่ด้วยความเป็นห่วง แต่แม่ของท่านบอกว่าไม่ต้องห่วง แม่สบายดีทุกอย่างถ้าหากพระเป็นเจ้าไม่ต้องการให้แม่กินในวันนี้ แม่ก็จะไม่กิน

นอกจากนั้น ท่านยังได้ฟังการสนทนาปัญหาเกี่ยวกับศาสนาต่างๆ ระหว่างบิดากับมิตรต่างศาสนา เช่น อิสลาม ปาร์ซี และเซน มีบัญญัติของศาสนาเซน และฮินดูที่คล้ายกันคือการไม่ทำลายชีวิตผู้อื่น

ท่านเคยขโมยเงินเศษสตางค์ค่าขนมของคนใช้ไปซื้อบุหรี่ จนครั้งหนึ่งถึงกับขโมยตัดเศษทองจากกำไลต้นแขนของพี่ชายไปขาย เมื่อพ่อของท่านป่วย ท่านไม่สบายใจที่ได้ทำสิ่งไม่ดีเอาไว้จึงเขียนคำสารภาพความผิดที่ทำมาพร้อมกับขออภัยให้ลงโทษท่านอย่างสาสม ท่านเขียนใส่แผ่นกระดาษเล็กๆ ยื่นให้พ่ออ่านด้วยตนเองพ่อของท่านอ่านจบ น้ำตาก็ไหลรินลงอาบแก้มทั้งสองข้างแล้วหยดลงเปียกกระดาษ พ่อหลับตาครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ฉีกกระดาษแผ่นนั้น แล้วเอนตัวลงนอน คานธีก็ร้องไห้ด้วย เพราะยังรู้ว่าพ่อของท่านกำลังได้รับความปวดร้าวใจอย่างหนัก

ท่านบันทึกไว้ในอัตชีวประวัติว่า “หยาดน้ำตาแห่งความรักเหล่านั้นได้ช่วยชำระจิตใจของข้าพเจ้าให้ใสสะอาด กับทั้งชำระบาปของข้าพเจ้าให้หมดสิ้นไป ผู้ที่ประสบความสำเร็จเช่นนี้ด้วยตนเองเท่านั้นจึงจะสามารถยังทราบถึงอนุภาพของความรักเช่นนี้ได้”

ประสบการณ์นี้ทำให้ท่านเข้าใจในหลักธรรมของอหิงสา การให้อภัย การสารภาพผิดด้วยน้ำใจจริง พร้อมทั้งคำมั่นสัญญาจะไม่ประพฤติดังเช่นนี้อีกต่อไป พ่อของท่านรู้สึกสบายใจเกี่ยวกับตัวท่าน และเพิ่มความรักที่มีต่อท่านอย่างมากมาย

คำถามเพื่อการไตร่ตรอง : บุคคลใดในชีวิตของท่านที่ท่านประทับใจและเป็นแบบอย่างในการปฏิบัติต่อเด็กหรือผู้อ่อนวัยกว่า เขาพูดหรือทำอะไรบ้างที่ทำให้ท่านประทับใจ?

ความไม่เชื่อมั่นและความหวาดกลัวสู่ความกล้าหาญ

คานธีไม่ได้คิดว่าท่านเป็นคนที่มีความกล้าหาญ มีความเชื่อมั่นแต่อย่างใดในทางตรงกันข้ามท่านบันทึกไว้ว่า “ความรู้สึกไร้ความเชื่อมั่นและความหวาดกลัวของข้าพเจ้าไม่มีวันสิ้นสุด” สิ่งนี้ทำให้เกิดคำถามด้วยความประหลาดใจว่าเพราะเหตุใดชีวิตของท่านจึงเปลี่ยนไปจากความไม่เชื่อมั่นและความหวาดกลัวไปสู่ความกล้าหาญที่ทำทลายความไม่เป็นที่ธรรมที่เกิดขึ้นด้วยการไม่ใช้ความรุนแรงและยังคงมีความกรุณาต่อบุคคลที่กระทำรุนแรงต่อท่าน

ท่านเล่าว่าแม้ว่าท่านจบปริญญาทางกฎหมาย ท่านก็ยังไม่มั่นใจในความสามารถของตนเอง เมื่อท่านกลับมาอินเดีย ท่านไม่ประสบความสำเร็จในงานด้านกฎหมาย ท่านไม่สามารถพูดต่อหน้าผู้พิพากษาได้ท่านกลัวและเศร้าใจกับเรื่องนี้มาก...และด้วยความอาย ท่านจึงออกไปทำงานในแอฟริกาใต้

ที่นั่นท่านพบการเลือกปฏิบัติต่อชาวอินเดีย ท่านถูกโยนลงมาจากรถไฟเพราะท่านตีตัวและไปนั่งในที่นั่งชั้นหนึ่งซึ่งมีไว้สำหรับคนผิวขาว คนที่ไม่ใช่คนผิวขาวเช่น คนอินเดียและคนแอฟริกาจะนั่งได้เฉพาะชั้นสามเท่านั้นความอับอายครั้งนั้นจุดประกายให้ท่านอยากเปลี่ยนแปลงท่านใช้เวลาทั้งคืนนั่งอยู่ที่

ชานซาลาคิดว่าจะทำอะไรจึงจะได้รับความยุติธรรม ท่านกล่าวถึงคืนอันหนาวเหน็บนั้นในเวลาต่อมาว่า “เป็นประสบการณ์ที่สร้างสรรค์ที่สุดในชีวิต”

การต่อสู้เพื่อสิทธิและความเท่าเทียมกันจึงเริ่มขึ้นตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ท่านเคยคิดจะใช้กำลังเข้าต่อสู้ แต่ท่านพบว่าการใช้กำลังเข้าต่อสู้นั้นไม่ก่อให้เกิดผลดีแก่ฝ่ายใด

คำถามเพื่อการไตร่ตรอง : ในชีวิตของเรานั้น มีเหตุการณ์สำคัญใดบ้างที่มีผลทำให้ชีวิตของเราเปลี่ยนแปลงไป และเรามีโอกาสสำหรับการเปลี่ยนแปลงนี้ มาทำประโยชน์แก่ตนเอง คนอื่น หรือชุมชนอย่างไรบ้าง?

จากความรุนแรง การข่มขู่ การเปลี่ยนแปลงชีวิต

ประสบการณ์ของคานธีกับความรุนแรงที่จะกล่าวต่อไปนี้ ทำให้ท่านข่มขู่ตนเองเห็นความรุนแรงที่เกิดขึ้นในชีวิตของท่านและเกิดการเปลี่ยนแปลงภายใน การเปลี่ยนแปลงภายในนี้เป็นหัวใจสำคัญของปฏิบัติการไร้ความรุนแรงในเวลาต่อมา

คานธีเข้าร่วมในสงครามโบเออร์ ซึ่งเป็นสงครามที่อังกฤษเข้าปราบปรามการต่อต้านของชาวซูลู ท่านได้พบกับความรุนแรงอย่างไรมนุษยธรรมท่านเริ่มตระหนักว่าไม่ใช่สงครามระหว่างคนสองคนแต่ นี่คือการสังหารหมู่คานธีอดหยลขณะป็นของอังกฤษสังหารกองทัพซูลูซึ่งใช้หอกเป็นอาวุธท่านมองเห็นความรุนแรงใจของทหารในการบุกเข้าฆ่าชาวซูลูคานธีเก็บร่างของผู้บาดเจ็บที่นอนเกลื่อนอยู่ด้วยความปวดร้าวใจเป็นอย่างยิ่ง

การเห็นชาวอังกฤษกระทำกับชาวซูลูในครั้งนี้ทำให้ท่านข่มขู่ถึงการกระทำของท่านต่อบุคคลในครอบครัวโดยเฉพาะภรรยาของท่าน ท่านเคยทำสิ่งที่เรียกว่าเป็นสามีที่โหดร้าย หึงหวง และกดขี่ การได้เห็นความรุนแรงต่อกบฏชาวซูลูทำให้ท่านเข้าใจแล้วนำไปเปรียบเทียบกับตัวเองท่านบันทึกไว้ว่า “ข้าพเจ้ารู้สึกผิดกับพฤติกรรมมกดขี่เยี่ยงนี้นัก ข้าพเจ้า

รู้สึกผิดต่อชีวิตสมรสของตัวเอง ต่อความสัมพันธ์ของคาสตวา (ภรรยาของท่าน)”

ความคิดและการปฏิบัติของท่านเปลี่ยนแปลงไปจากการถือตนว่าเป็นอาจารย์ของภรรยา คุณภรรยาเมื่อเธอไม่ยอมทำตาม เห็นภรรยาเป็นวัตถุบังคับความใคร่ของสามี ภรรยาเกิดมารับใช้สามี ท่านเปลี่ยนแปลงและตระหนักว่าภรรยาไม่ใช่ทาสในเรือนหากแต่เป็นเพื่อนร่วมชีวิต ผู้ร่วมทุกข์ ร่วมสุขเกี่ยวคู่กัน และมีสิทธิเสรีภาพเช่นเดียวกับสามีในการเลือกทางเดินชีวิตของตนเองชีวิตการครองเรือนของท่านจึงสงบ เยือกเย็น และมีความสุขมากขึ้น

คำถามเพื่อการไตร่ตรอง : การพบเห็นเรื่องราวของความรุนแรงและมองย้อนกลับไปสู่ชีวิตของเราเอง มองย้อนดูความสัมพันธ์ที่เรามีต่อคนอื่นในครอบครัว เพื่อน คนรัก ผู้ร่วมงาน ชุมชน และสังคม... เรามีส่วนเพิ่มหรือลดความรุนแรงอย่างไรบ้าง... เราค้นพบว่ามีความเสี่ยงหรือร่องรอยในหัวใจของเราให้เราเปลี่ยนแปลงความคิด คำพูด การกระทำของเราต่อคนรอบข้างอย่างไรบ้าง?

การต่อสู้โดยไม่ใช้ความรุนแรงแม้จะถูกกระทำด้วยความรุนแรง

ในที่สุดท่านค้นพบการต่อสู้แบบ “ใช้ความอดทนอดกลั้นไม่ตอบโต้ แต่ก็ไม่ยินยอมถ้าถูกบังคับ” ที่เรียกว่า “สัตยาเคราะห์” ซึ่งมีอีกคำว่า “สัตยาครุห์” (Satyagraha) หมายถึงความจริง พลังจิตและวิญญาณ (สัตยะแปลว่า “ความจริง” + อาครุห์แปลว่า “การเรียกร้อง”)

ท่านเขียนอธิบายว่า “ความแกร่งของจิตใจเป็นเครื่องมือสำหรับต่อต้านผู้เป็นศัตรูด้วยความรัก ความสัตย์ และความอดทน อหิงสาคือความไม่เบียดเบียน การให้อภัยผู้เป็นศัตรู การต่อต้านผู้กดขี่ด้วยสันติ เป็นวิถีทางแห่งสัตยาครุห์อย่างแท้จริง”

วิธีการนี้ยึดหลักอหิงสา (Ahimsa) ซึ่งคานธีแปลว่า ความรักในมวลมนุษย์ ความรักสิ่งมีชีวิตที่ต่ำต้อยที่สุดให้เทียบเท่าตนเองเป็นการฝึกและ

บังคับใจไม่ยอมให้มีการทำร้ายหรือแก่แค้นผู้ใด
การต่อสู้ตามวิธีนี้เรียกแบบภาษาชาวบ้าน
ว่าการคือแ่งและแม้ว่าอีกฝ่ายจะใช้ความรุนแรงกับเรา
เราก็จะไม่ตอบโต้ความรุนแรงนั้นด้วยความรุนแรง
“คุณยื่นหยัดต่อต้านผู้กดขี่ บอกเขาว่าคุณจะ
ไม่ยอมแพ้แต่พร้อมกันนั้นคุณก็ให้ความมั่นใจว่าคุณจะ
ไม่ทำร้ายเขา”

วิธีการต่อสู้แบบสัตยาเคราะห์นี้คานธีได้แรงบันดาลใจจากนักเขียนรัสเซียชื่อลีโอ ตอลสตอย (Leo Tolstoy) ผู้เขียนถึงการต่อต้านแบบไม่ใช้ความรุนแรงและการไม่ให้ความร่วมมือ (passive resistance และ non-cooperatin) นักเขียนอเมริกันคนหนึ่ง ชื่อ เฮนรี เดวิด โทรู (Henry David Thoreau) ที่เขียนถึงการต่อสู้ของประชาชนแบบคือแ่ง (civil disobedience) คัมภีร์ภควัทที่กล่าวถึงเรื่องอหิงสา และการต่อสู้ตามหน้าที่ด้วยความเสียสละ และคัมภีร์ไบเบิลที่เขียนว่าถ้าผู้ใดตบแก้มขวาของท่าน ก็จงหันแก้มซ้ายให้เขาด้วย

หลักการต่อสู้แบบสัตยาเคราะห์ด้วยการใช้
อหิงสาและคือแ่งนี้ เป็นการต่อสู้ที่ชอบธรรม
ผู้ปฏิบัติไม่ถูกประณาม แต่ผู้คนกลับเห็นใจ และ
เอาใจช่วยหรือให้ความสนับสนุน

สัตยาเคราะห์นั้นต่อต้านลัทธิตาต่อตาฟัน
ต่อฟัน เพราะการใช้วิธีรุนแรงเข้าทำร้ายกันนั้น
ทำให้การต่อสู้หมดความชอบธรรมผลที่ตามมาคือ
ความเกลียดชัง และความอาฆาตแค้นต่อกันอย่าง
ไม่มีวันสิ้นสุด

จะเห็นได้จากจุดพลิกผันที่ทำให้ขบวนการ
เรียกร้องอิสรภาพของคานธีได้รับการสนับสนุนอย่าง
ล้นหลามเกิดขึ้นเมื่อนายพลดาเยอร์สั่งให้ทหาร
อังกฤษกราดปืนกลสังหารชาวอินเดียที่มีแค่มือเปล่า
กลางวิหารเมืองอมฤตสระในปี ค.ศ. 1919 จนมี
ผู้คนล้มตายหลายร้อยคน บาดเจ็บนับพัน นับแต่นั้น
ความชอบธรรมของอังกฤษในอินเดียก็ถูกบั่นทอน
จนหมดสิ้นไปในที่สุด

เหตุการณ์สังหารหมู่ที่อมฤตสระนี้สร้าง
ความโกรธแค้นให้กับคนอินเดียเป็นอย่างมาก แต่

คานธีก้าวเข้ามาหยุดการแก่แค้นนี้ คานธีได้เปลี่ยน
แปรความรู้สึกโกรธแค้นจากเหตุการณ์ที่อมฤตสระ
ให้กลายเป็นความสามัคคีของชาวฮินดูและมุสลิม
กรรมกรและพ่อค้า ท่านกล่าวว่า “ไม่...เราจะไม่ทำ
ต่ออังกฤษเหมือนเช่นที่นายพลดาเยอร์ทำต่อเรา
เราต้องแสดงให้เห็นว่า เราสามารถวางตัวพ้น
จากความรู้สึกเกลียดชังเช่นนั้น พวกเขาไม่ใช่ศัตรูแต่
เป็นเพื่อน พวกเขาที่ต้องการปลดปล่อยมากเท่าๆ กับ
ที่พวกเราต้องการเหมือนกัน”

คำถามเพื่อการไตร่ตรอง: สำหรับเราแล้ว เรามีแนวโน้ม
ในการปฏิบัติต่อคนอื่นด้วยความอดทนอดกลั้นหรือ
เราตอบโต้แบบตาต่อตาฟันต่อฟันขณะเดียวกันเรา
กล้ายื่นหยัดเพื่อให้เกิดความเคารพในศักดิ์ศรีความ
เป็นมนุษย์ของตนและคนอื่นโดยไม่ใช้ความรุนแรง
มากน้อยอย่างไรบ้าง?

ตัวอย่างการต่อสู้เพื่อความเป็นธรรม : ตอบโต้ความ
รุนแรงโดยไม่ใช้ความรุนแรง

เรื่องราวต่อไปนี้เป็นตัวอย่างหนึ่งในการต่อสู้
เพื่อความเป็นธรรมโดยไม่ใช้ความรุนแรงตาม
แนวทางอหิงสาหรือสัตยาเคราะห์ ซึ่งช่วยให้เราเห็น
ภาพที่ชัดเจนและอาจช่วยให้เราย้อนพิจารณาถึงความ
เหมือนและความแตกต่างกับการต่อสู้ด้วยสันติวิธีใน
บ้านเมืองของเราอีกด้วย

ในปี ค.ศ. 1930 การทำเกลือและขายเกลือ
เป็นสิ่งที่ผิดกฎหมายสำหรับชาวอินเดียจะมีแต่เฉพาะ
คนต่างชาติเท่านั้นที่ทำได้ วันที่ 12 มีนาคม 1930
คานธีพร้อมด้วยอาสาสมัครอีก 79 คน เริ่มต้นการ
เดินทางเพื่อไปทำเกลือที่เมืองชายฝั่งทะเลในตำบล
ทัมทีขบวนของท่านเดินทางเป็นเวลา 24 วัน 385
กิโลเมตรมีประชาชนเข้าร่วมขบวนนับแสนคน
พอไปถึงชายทะเล คานธีบอกประชาชนให้ร่วมกัน
ทำเกลือกินเองท่านก็ลงหยิบเกลือขึ้นแล้วพูดว่า “ด้วย
เกลือหยิบมือนี้ ข้าพเจ้าขอต่อต้านการบังคับของ
จักรวรรดิอังกฤษ ขอเราจงร่วมกันต่อสู้เพื่อสิทธิของ
พวกเรากันเถิด” และหลังจากนั้นพ่อค้า ชาวนา แม่บ้าน

ต่างพากันทำเกลือ และขายเกลือกันอย่างเปิดเผยทั่วประเทศอินเดียโดยไม่หวั่นเกรงต่อกฎหมาย

หลังจากนั้นก็มีเหตุการณ์ประชาชนต่อสู้โดยไม่ใช้ความรุนแรงตอบโต้การใช้วิธีการแบบอหิงสาเป็นการแสดงความกล้าหาญเพื่อตั้งความกรุณาในตัวมนุษย์ออกมา

จากการรายงานข่าว “การต่อต้านกฎหมายห้ามราษฎรทุกคนผลิตเกลือ” โดยผู้สื่อข่าวชาวอเมริกันเว็บบีมิลเลอร์ ที่ถูกส่งไปทั่วโลกของสำนักข่าวยูในเต็ดเพรส เมื่อวันที่ 12 พฤษภาคม ค.ศ. 1930 รายงานไว้ว่า

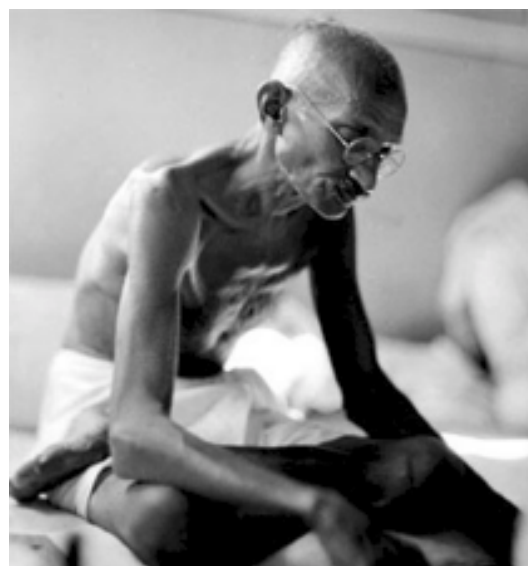
“...ทันทีที่ได้รับคำสั่ง เจ้าหน้าที่ตำรวจอินเดียจำนวนหนึ่งก็พุ่งเข้าหากลุ่มผู้เดินขบวนที่กำลังตรงเข้ามา แล้วกระหน่ำตีลงไปตามศีรษะของพวกเขา... ไม่มีผู้เดินขบวนคนไหนทำแม่แต่จะยกแขนขึ้นมาปิดกั้นการทุบตี พวกเขาวิ่งลงไปกับพื้นราวกับลูกโบว์ลิ่ง จากจุดที่ผมยืนอยู่ผมได้ยินเสียงกระบองที่หวดลงไปตามหัวกะโหลกที่ปราศจากเครื่องป้องกันอย่างเต็มแรง ชวนให้รู้สึกคลื่นเหียน ผุ่นช่นที่มากอຍฝั่วดูต่างส่งเสียงครางและกลั่นลมหายใจ เพราะรู้สึกเจ็บตามไปด้วยทุกครั้ง...

..ภายในเวลาเพียงสองหรือสามนาที ที่พื้นก็เต็มไปด้วยร่างของมนุษย์ที่ร่วงลงไปกับถมกัน มีรอยเลือดขนาดใหญ่บนเสื้อผ้าสีขาวของพวกเขา อาสาสมัครที่ยังไม่ถูกตียังคงเดินตรงไปข้างหน้าอย่างสงบและแน่วแน่โดยไม่มีการแตกแถวจนกระทั่งทุกคนในแถวหน้าสุดถูกฟาดจนลงไปกับพื้น หน่วยปฐมพยาบาลรีบเอาเปลเข้าไปหามตัวคนเจ็บออกมาโดยไม่ถูกทำร้ายจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ...

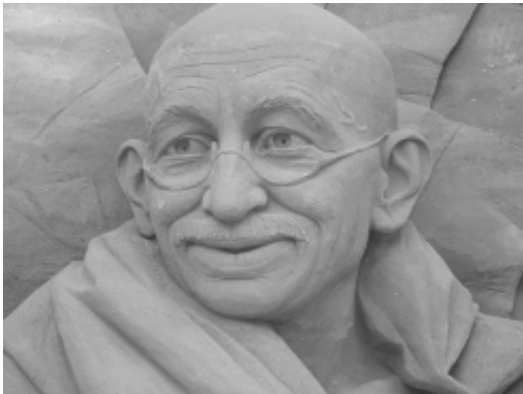
...จากนั้นอาสาสมัครก็ตั้งแถวหน้ากระดานขึ้นใหม่...พวกเขาเดินอย่างองอาจและมั่นคง เชิดศีรษะขึ้นโดยปราศจากเสียงคนตรีหรือเสียงเชียร์ให้กำลังใจ... ตำรวจพุ่งไปข้างหน้าแล้วกระหน่ำตีจนคนที่อยู่ในแถวที่สองล้มลง ไม่มีการต่อสู้ ไม่มีการขัดขืน ...อาสาสมัครกลุ่มแล้วกลุ่มเล่ายังเดินตรงไปข้างหน้า...ชั่วโหมงแล้วชั่วโหมงเล่าที่หน่วยปฐมพยาบาลต้องเอาเปลเข้าไปหามร่างอันอ่อนระทวยที่อาบไปด้วยเลือดออกมาอย่างไม่ขาดสาย”

การต่อสู้ได้ลุกลามไปทั่วประเทศ ประชาชนบุกโรงเกลือ และลงมือผลิตเกลือใช้เองในทุกที่ที่ทำได้ ชาวอินเดียทั้งหญิงชายถูกจับขังคุกมากถึง 17,000 คน เมื่อผนวกกับการเรียกร้องให้คว่ำบาตรโดยไม่ซื้อเสื้อผ้าจากอังกฤษ มีการหยุดเรียน หยุดงาน ทำให้การบริหารประเทศกลายเป็นอัมพาต สร้างความยุ่งยากทางเศรษฐกิจและการเมืองให้แก่ฝ่ายอังกฤษอย่างไม่เคยพบมาก่อนฝ่ายปกครองอังกฤษก็ไม่รู้จะปราบปรามประชาชนอย่างไรจึงจัดประชุมโต๊ะกลมขึ้นที่กรุงลอนดอนเพื่อพิจารณาอนาคตของอินเดีย โดยมีคานธีร่วมด้วยในที่สุดอังกฤษก็ปล่อยตัวท่านออกจากคุก รวมทั้งนักโทษทั้งหมดด้วย

วันที่ 15 สิงหาคม ค.ศ. 1947 อินเดียเป็นอิสระจากอังกฤษโดยสมบูรณ์ โดยแบ่งออกเป็น

2 ประเทศ คือประเทศอินเดียซึ่งเป็นของชาวฮินดู กับประเทศปากีสถานของชาวมุสลิม อย่างไรก็ตามความรุนแรงยังไม่จบสิ้น คานธีได้ข่าว่าชาวมุสลิมและชาวฮินดูในกัลกัตตายังสู้รบกันอยู่ เขาจึงเดินทางไปขอรื่องให้ทั้งสองฝ่ายหยุดการสู้รบกันเสีย แต่ไม่เป็นผล คานธีจึงเริ่มอดอาหารอีกครั้งหนึ่ง หลังจากนั้นชาวมุสลิมและชาวฮินดูในกัลกัตตาจึงเลิกรบกัน และให้สัญญาว่าจะไม่มีการรบแบบนี้เกิดขึ้นอีก

คำถามเพื่อการไตร่ตรอง : เมื่อมองย้อนไปที่เหตุการณ์ในชีวิตจริงของเรา มีเรื่องราวความสัมพันธ์ใดบ้างที่กระทบใจเรา ทำให้เรารู้สึกโกรธ เจ็บปวด ขัดเคืองใจ ไม่สบายใจ หรือเป็นทุกข์ใจ เราแก้ไขความกระทบใจหรือคลี่คลายความขัดแย้งนี้ได้อย่างไร และหลังจากนั้นความสัมพันธ์ของเราและอีกฝ่ายหนึ่งเป็นอย่างไรบ้าง?

บทเรียนจากชีวิตคานธี

หวังว่าท่านผู้อ่านคงได้รับประโยชน์จากการไตร่ตรองด้วยชีวิตของท่านมหาตมะ คานธีผู้เป็นแบบอย่างแห่งการสร้างสันติ ผมเชื่อว่าเราทุกคนสามารถมีส่วนร่วมเพิ่มพื้นที่แห่งสันติ เพิ่มพื้นที่แห่งความรัก ความเข้าใจได้ทุกที่ ทุกเวลา เริ่มได้ที่นี่และเดี๋ยวนี้ แม้เราจะตระหนักว่า ตัวเราเองก็เป็นคนธรรมดาคนหนึ่งที่มีความรู้สึกโกรธ เจ็บปวด เสียใจ และอาจมีคำพูดหรือการกระทำที่เราทำให้คนอื่นโกรธ เจ็บปวด เสียใจ...เราล้วนมีประสบการณ์กับความขัดแย้งแม้ว่าเราปรารถนาที่จะอยู่ร่วมกับคนรอบข้าง

อย่างสันติก็ตาม... ในขณะที่เดียวกันเราพบอีกด้านหนึ่งของชีวิตว่า เราล้วนเปลี่ยนแปลงได้เช่นกัน...

ผมขอจบด้วยคำกล่าวของคุณแม่เทเรซา แห่งกัลกัตตา ท่านพูดกับเราว่า **“มันไม่ขึ้นอยู่กับว่าเราทำให้มากแค่ไหน แต่อยู่ที่ว่าเราใส่ความรักเข้าไปในสิ่งที่เราทำมากแค่ไหน”**

ขอให้ทุกท่านมีความสุขสันติและมีกำลังใจกับทุกก้าวของชีวิตนะครับ...

ขอเชิญชวนน้องๆ นิสิตนักศึกษาคาทอลิกระดับปริญญาตรี อายุระหว่าง 18-22 ปีทุกสถาบัน พบกันในงาน **“บนเส้นทางรัก”** ในวันที่ 18-22 พฤษภาคม 2554 ณ ศูนย์เยาวชนชาเลเซียนหัวหิน จ.ประจวบคีรีขันธ์ ดูรายละเอียดและสมัครได้ที่ www.carefor.org/student

ขอเชิญนักบวชหญิงทุกคณะ : ศูนย์นักบวชหญิง สามพราน จะจัดการฝึกปฏิบัติ **“การสื่อสารอย่างสันติ”** ชั้นพื้นฐาน ในวันที่ 13-16 มิถุนายน 2554 และ การฝึกปฏิบัติ **“การเป็นคนกลางตามแนวทางของการสื่อสารอย่างสันติ”** ในวันที่ 25-28 กรกฎาคม 2554 (ขอให้ผ่านการฝึกปฏิบัติการสื่อสารอย่างสันติ ชั้นพื้นฐานมาก่อน) นักบวชหญิงท่านใดที่สนใจสามารถสมัครได้ที่ ชมรมนักบวชหญิง

เชิญชมเว็บไซต์บ้านโลใจ www.carefor.org เพื่อชีวิต ความรัก มิตรภาพ กำลังใจ สื่อสารอย่างสันติ ปันน้ำใจ ถามตอบปัญหาชีวิต บ้านโลใจบนเฟซบุ๊ก www.facebook.com/carefor.org

■ พศ. ดร.มนต์เชลล์ นิตัพพ
เขมรเบเวเนกุลคลคาคอสิก
กฤษกับเกสชกร

โรงไฟฟ้า นิวเคลียร์ ระเบิด

ย้อนกลับไป เมื่อวันที่ 26 เมษายน 2529 หรือ 25 ปี ที่ผ่านมา ได้เกิดเหตุสะเทือนขวัญที่ถือว่า เป็นอุบัติเหตุนิวเคลียร์ครั้งร้ายแรงที่สุดของโลก เมื่อเตาปฏิกรณ์นิวเคลียร์หมายเลข 4 ของโรงไฟฟ้านิวเคลียร์ ซึ่งเป็นเตาปฏิกรณ์นิวเคลียร์ 1 ใน 4 ของโรงงานไฟฟ้านิวเคลียร์ที่ติดตั้งที่นิคมเชอร์โนบิล ริมฝั่งแม่น้ำนีเปอร์ ใกล้เมืองพริเพียต จังหวัดเคียฟ ทางตอนเหนือของยูเครน ใกล้ชายแดนเบลารุส (ในขณะนั้นยูเครนและเบลารุสยังเป็นส่วนหนึ่งของสหภาพโซเวียต) ได้เกิดระเบิดขึ้น หลังการทดลองผิดพลาด ทำให้มีเจ้าหน้าที่โรงไฟฟ้าและเจ้าหน้าที่ดับเพลิงเสียชีวิตจำนวน 31 คน มีผู้บาดเจ็บทางกัมมันตรังสี 203 คน และทำให้สารกัมมันตรังสีเกือบทั้งหมดแพร่กระจายสู่บรรยากาศ และขยายขอบเขตปกคลุมทางตะวันตกของสหภาพโซเวียต ยุโรปตะวันออก ยุโรปตะวันตก ยุโรปเหนือ ทางการยูเครน เบลารุส และรัสเซีย ต้องอพยพประชากรมากกว่า 336,000 คน ออกจากพื้นที่อย่างฉุกเฉิน รายงานของสำนักงานพลังงานปรมาณูระหว่างประเทศ และองค์การอนามัยโลก ระบุว่า แม้ว่าเชอร์โนบิลจะปิดตัวลงแล้ว แต่ก็ยังคงมีสารกัมมันตภาพรังสีปนเปื้อนอยู่ในบรรยากาศ ทำให้ประชาชนอีก 5.5 ล้านคน ที่ยังคงอาศัยอยู่ในบริเวณนั้น ได้รับผลกระทบจากสารกัมมันตภาพรังสีที่ยังมีปนเปื้อนอยู่ หลังจากนั้นก็มีผู้ป่วยจากมะเร็ง 4,000 คน ที่คาดว่า เป็นผลพวงจากสารกัมมันตรังสี

ปัจจุบันโรงไฟฟ้านิวเคลียร์ในญี่ปุ่นมีทั้งหมด 17 แห่ง รวมแล้วมีปฏิกรณ์นิวเคลียร์ทั้งหมด 55 เครื่อง กำลังการผลิต 49,315 MW สำหรับที่โรงไฟฟ้าฟูกูชิมะ (Fukushima) มีอยู่ 2 กลุ่ม ตั้งอยู่ใกล้ๆ กัน ในส่วนเตาปฏิกรณ์กลุ่มแรก (Fukushima Daiichi) มีเตาปฏิกรณ์ 6 เครื่องที่ถูกใช้งาน ส่วนอีก 2 เครื่องอยู่ระหว่างการก่อสร้าง โดยเตาปฏิกรณ์หมายเลข 1 (400 MW) 2 (700 MW) และ 3 (700 MW) ที่มีการระเบิดอยู่ในกลุ่มนี้ ส่วนอีกกลุ่ม (Fukushima Daini) มีเตาปฏิกรณ์ 4 เครื่อง ทั้งนี้เตาปฏิกรณ์หมายเลข 1 สร้างขึ้นเมื่อกว่า 40 ปีมาแล้ว

เหตุการณ์โรงไฟฟ้านิวเคลียร์ญี่ปุ่นระเบิด จากเหตุแผ่นดินไหวเมื่อวันที่ 11 มีนาคม ที่ผ่านมา โดยในช่วงแรกนั้น เกิดความสับสนในเรื่องของข่าวว่า สิ่งที่จะระเบิดคือเตาปฏิกรณ์ แต่แท้จริงแล้ว สิ่งที่จะระเบิดนั้นเป็นเพียงตัวอาคารที่ถูกก๊าซไฮโดรเจนปริมาณมากดันออกมา จากความร้อนที่สูงขึ้นนั่นเอง

วิศวกรผู้ออกแบบเตาปฏิกรณ์นิวเคลียร์ที่เกิดปัญหา ได้ตอบคำถามของนักข่าวต่างประเทศเรื่องอายุการใช้งานว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องเก่าหรือไม่ เพราะแม้แต่โรงที่ใหม่ที่สุดหาคเจอ สถานการณ์แบบเดียวกันก็จะเกิดปัญหาเช่นเดียวกันนี้ ความหมายตรงนี้ก็คือว่าทุกเครื่องที่มีอยู่ในญี่ปุ่นได้มีการเช็คความพร้อมแล้ว ซึ่งในความเป็นจริงก็มีระบบหล่อเย็นรองรับอยู่อีก 2 ระบบหลังจากที่ระบบแรกเกิดขัดข้อง

เตาปฏิกรณ์ดังกล่าว เป็น “ปฏิกรณ์แบบน้ำเดือด (Boiling Water Reactor: BWR)” โดยในเตาปฏิกรณ์ชั้นในจะมีแท่งเชื้อเพลิงนิวเคลียร์ เมื่อแท่งเชื้อเพลิงทำงาน จะเกิดปฏิกิริยาที่ปล่อยความร้อนและรังสีออกมา ส่วนน้ำที่อยู่โดยรอบแท่งเชื้อเพลิงคือน้ำบริสุทธิ์ ซึ่งเมื่อได้รับความร้อนก็จะกลายเป็นไอน้ำและเกิดแรงดันที่จะไปหมุนกังหัน เพื่อปั่นไฟฟ้า จากนั้นไอน้ำจะถูกส่งไปตามท่อเพื่อเข้าสู่ระบบหล่อเย็นที่นำน้ำจากทะเลมา ช่วยลดอุณหภูมิให้ไอน้ำเกิดการควบแน่นจนกลายเป็นน้ำ เพื่อกลับไปในระบบต่อไป

แผ่นดินไหวที่เกิดขึ้นทำให้ “ระบบหยุดทำงานอัตโนมัติ” ทำงานโดยทันทีเพื่อยุติปฏิกิริยานิวเคลียร์ในเตาปฏิกรณ์ชั้นใน โดยมีตัวหน่วงปฏิกิริยา ไล่ลงไปซึ่งปฏิกิริยาจะไม่ได้หยุดลงทันทีทันใดแต่จะค่อยๆ ลดลงแล้ว จึงจำเป็นที่จะต้องมียุติหล่อเย็นอยู่ตลอดเวลาไม่ให้แท่งเชื้อเพลิงร้อนจนละลายและทำให้สารกัมมันตภาพรังสีแพร่กระจายออกมา แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นคือ ระบบหล่อเย็นหยุดทำงานเนื่องจากได้รับผลกระทบจากแผ่นดินไหว แม้จะมีระบบหล่อเย็นที่ 2 ทำงานทันทีหลังจากนั้น ด้วยการเดินเครื่องยนต์ดีเซลปั่นกระแสไฟฟ้าให้ระบบทำงานได้ แต่เครื่องยนต์ดีเซลก็ได้รับความเสียหายจากคลื่นสึนามิที่โถมเข้าใส่ โรงไฟฟ้าหลังเกิดแผ่นดินไหว จนไม่สามารถทำงานได้

จากนั้น ระบบที่ 3 ซึ่งใช้เบตเตอรี่ก็ทำงานต่อทันที เพื่อให้มีไฟฟ้าเดินเครื่องในระบบหล่อเย็น แต่ก็เกิดความล้มเหลว ในขณะที่แท่งเชื้อเพลิงร้อน

ขึ้นเรื่อยๆ ทำให้น้ำระเหยกลายเป็นไอ จนแท่งเชื้อเพลิงโผล่พ้นน้ำซึ่งทำให้แท่งเชื้อเพลิงร้อนเร็วขึ้นวิธีการขั้นต่อมาจึงมีการลดความดันโดยปล่อยไอน้ำออกมา ซึ่งเท่ากับเป็นการตัดสติใจยอมให้สารปนเปื้อนกัมมันตภาพรังสีโดยตรงหลุดออกไปในชั้นบรรยากาศ แต่ก็ยังแก้ปัญหาคือความร้อนที่เพิ่มขึ้นไม่ได้ ต่อมาได้มีการใช้สารบอแรกซ์ (Borax) ไล่ลงไปเพื่อลดปฏิกิริยาแต่ก็เอาไม่อยู่ สุดท้ายจึงเป็นการตัดสินใจเอาระบบสูบน้ำทะเลเข้าไปท่วมในเตาปฏิกรณ์

การตัดสินใจเลือกที่จะเอาน้ำทะเลไปท่วมหลังจากนี้เครื่องจะใช้ต่อไปไม่ได้แล้ว ต้องเลิก และก็ไม่รู้ว่าน้ำทะเลที่เอาเข้าไปในขณะนี้จะหยุดได้ไหม เพราะแท่งปฏิกรณ์ก็ยังคงร้อนต่อไป

วิศวกร ญี่ปุ่นไม่มีทางเลือก ต้องเร่งแก้ไขเหตุการณ์ดังกล่าวเฉพาะหน้า ด้วยการใช้น้ำทะเลเข้ามาหล่อเย็นในเตาปฏิกรณ์ เพื่อระบายความร้อนที่มีสูงมากภายในแกนปฏิกรณ์ ซึ่งแน่นอนว่า การใช้น้ำทะเลไม่ใช่วิธีที่ปลอดภัยที่สุด และมีความเสี่ยงเช่นกัน เพราะในน้ำทะเลมีการเจือปนธาตุหลายชนิด อาจทำให้เกิดสารรังสีตัวใหม่ๆ ตามมา และระบบภายในเตาปฏิกรณ์ออกแบบมาเพื่อใช้กับน้ำบริสุทธิ์เท่านั้น จึงยังต้องหาวิธีแก้ไขต่อไป และภาวนาไม่ให้เกิดแผ่นดินไหว อาฟเตอร์ช็อก หรือสึนามิถล่มซ้ำ เพราะอาจนำไปสู่เหตุการณ์ที่เลวร้ายลงไปอีก

ขณะที่ผู้เชี่ยวชาญทางด้านนิวเคลียร์ของ Australian Nuclear Science and Technology Organisation (ANSTO) ออกมาระบุว่า หากแกนปฏิกรณ์ถูกหลอมละลายไปหมด จะทำให้สารกัมมันตรังสีแพร่กระจายออกมาจำนวนมาก พื้นที่ภายในรัศมี 20 กิโลเมตรของโรงไฟฟ้านิวเคลียร์จะเป็นพื้นที่เสี่ยง และไม่สามารถเข้าใกล้ได้ โดยประเทศที่จะได้รับผลกระทบตรงๆ เลยก็คือ ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา และแคนาดา ซึ่งลมจะพัดไปถึงแต่อย่างไรก็ตาม ผลกระทบที่เกิดขึ้นจะไม่รุนแรงเท่าเหตุการณ์การระเบิดของโรงไฟฟ้านิวเคลียร์ ที่เชอร์โนบิล ประเทศยูเครน อย่างแน่นอน เพราะที่โรงไฟฟ้านิวเคลียร์ของญี่ปุ่นมีระบบป้องกันดีกว่ามาก

สารกัมมันตภาพรังสีที่รั่วออกมาคือ สารอะไร สำหรับสารกัมมันตรังสีที่ออกมาคือ I-131 ซึ่งเป็นตัวต้นปฏิกิริยา ก่อนที่จะกลายเป็น Xe (ซีโนน) (สารที่รั่วออกมาที่เซอร์โนบิล) สาร I-131 เป็นสารกัมมันตรังสีที่ใช้ในการรักษาคอนไทร์ไทรอยด์เป็นพิษ โดยการให้กลืนแร่นี้ เพื่อไปหยุดการทำงานของต่อมไทรอยด์ I-131 ที่ให้กิน ถือว่าเป็นปริมาณ dose ที่สูง เพราะหวังผลให้ไป “หยุด” การทำงานของต่อมไทรอยด์ ขณะที่ การให้ ปริมาณ “น้อยๆ แต่นานๆ” อาจทำให้เกิดการกลายพันธุ์ของเซลล์ ทำให้เกิดมะเร็งได้

ที่ญี่ปุ่นได้มีการแจก ไอโอดีน กินกัน ไอโอดีนเป็นแร่ธาตุที่ร่างกายต้องนำไปใช้ โดยเก็บไว้ที่ต่อมไทรอยด์ ดังนั้น การกินไอโอดีน (ธรรมชาติ) ก็เพื่อไปแย่งจับกับ receptor ที่ไทรอยด์ ก่อนที่จะโดน I-131 แย่งจับ

ค่าครึ่งชีวิต (half life) ของ I-131 อยู่ที่ 8 วัน (ซึ่งน่าจะหายไปหมดจากอากาศและน้ำโดยรอบในเวลาประมาณ $10 \times \text{half life} = 80$ วัน) ส่วนมากหากปนเปื้อนจะปนเปื้อนกับอาหาร

Caesium (Cs) ซีเซียม

สารกัมมันตรังสีอีกตัวที่ตรวจจับได้ที่ Fukushima คือ Cs (ซีเซียม ต่อไปนี้ขอย่อว่า Cs) ตัว Cs เองมีถึง 39 isotope มีตั้งแต่ Cs 135 ที่มีค่าครึ่งชีวิตถึง 2.3 ล้านปี แต่ Cs ที่รั่วออกมาคือ Isotope 137 ซึ่งมีค่าครึ่งชีวิต 30 ปี ส่วนมากแล้ว Cs จะมีพิษและผลรุนแรงน้อยกว่า I-131 ในกรณีที่ได้รับสาร Cs ตรงๆ เป็นปริมาณมาก จะทำให้เกิดอาการแพ้ คัน อย่างรุนแรง หรือชักเกร็งกระตุก การปนเปื้อนของ Cs-137 มักจะตกค้างในพืชผัก แต่ปกติแล้ว Cs ไม่ใช่สารกัมมันตภาพรังสีที่จะสามารถสะสมได้ในร่างกาย เหมือนกับ I-131 เมื่อกิน Cs-137 เข้าไปร่างกายจะขับออกมาอย่างรวดเร็วในรูปแบบเหงื่อและปัสสาวะ โอกาสที่จะเป็นมะเร็งจาก Cs คือต้องกินสารปนเปื้อนนั่น เป็นระยะเวลานานๆ ต่อเนื่องกัน รายงานจากเพนตากอนพบว่า ตัวอย่างน้ำทะเลที่ห่างจากโรงงานออกไปถึง 60 ไมล์ ยังพบสารกัมมันตภาพ

ซึ่งคาดว่าจะเป็ น ซีเซียม-137 สารซีเซียม-137 นี้ สัมพันธ์กับการเกิดมะเร็งหลายชนิด เช่น มะเร็งเม็ดเลือดหรือลิวคีเมีย มะเร็งเต้านม มะเร็งปอด และมะเร็งลำไส้ใหญ่

จากอุบัติเหตุด้านนิวเคลียร์ที่เกิดขึ้นในญี่ปุ่น ทำให้นานาประเทศต่างหันมาทบทวนนโยบายด้านพลังงานนิวเคลียร์กันอย่างกว้างขวาง โดยที่เมืองสตูตการ์ต ประเทศเยอรมนี กลุ่มต่อต้านนิวเคลียร์ราว 60,000 คน ออกมาเดินขบวนต่อต้านโครงการเพิ่มโรงไฟฟ้าพลังนิวเคลียร์ และที่ออสเตรเลีย กลุ่มต่อต้านพลังงานนิวเคลียร์ในนามมูลนิธิอนุรักษ์ออสเตรเลียได้รณรงค์ให้ตระหนักถึงภัยที่เกิดในญี่ปุ่น รวมถึงบทเรียนจากอุบัติเหตุร้ายแรงด้านนิวเคลียร์ที่เคยเกิดจากโรงไฟฟ้า นิวเคลียร์ระดับนั้น เคยเกิดขึ้นมาแล้วมากกว่า 1 ครั้ง

ทั้งนี้ โรงไฟฟ้านิวเคลียร์นั้นมีข้อดีมากมายในการผลิตไฟฟ้า เมื่อเทียบกับโรงไฟฟ้าประเภทอื่นๆ คือ มีกำลังผลิตที่มากกว่า ใช้เชื้อเพลิงน้อยกว่าถ่านหิน และไม่ปล่อยก๊าซเรือนกระจกขณะเดินเครื่อง นอกจากนี้โรงไฟฟ้ายังทำงานได้ตลอด 24 ชั่วโมง ต่างจากโรงไฟฟ้าพลังงานลม และแสงอาทิตย์ ที่ทำให้ได้เป็นบางช่วง และให้กำลังการผลิตน้อยกว่า แต่อย่างไรก็ตาม อันตรายที่มากกว่าโรงไฟฟ้าประเภทอื่นๆ คือ โรงไฟฟ้านิวเคลียร์จะมีสารกัมมันตรังสีมาก ซึ่งต้องมีระบบควบคุมความปลอดภัยที่มากกว่าโรงไฟฟ้าอื่น ๆ เพื่อไม่ให้รังสีแพร่สู่ภายนอก

แน่นอนว่า แม้จะไม่มีกรั่วไหลจากโรงไฟฟ้านิวเคลียร์ ในอาหารที่เรารับประทานกันอยู่ในปัจจุบัน ก็มีการปนเปื้อนของสารกัมมันตรังสีและสารพิษต่างๆ อยู่แล้วในระดับต่ำๆ ที่ร่างกายเราพอจะรับและกำจัดได้ ดังนั้น การดูแลตัวเองขั้นพื้นฐานเช่น การดูแลรักษาตัวซึ่งเป็นโรงงานกำจัดสารพิษในร่างกายให้แข็งแรง ด้วยการไม่ดื่มสุรา การออกกำลังกายเป็นประจำ เพื่อลดปริมาณไขมันส่วนเกิน อันเป็นแหล่งสะสมของสารพิษให้น้อยที่สุด ถือเป็นการดูแลสุขภาพพื้นฐานที่ควรปฏิบัติกันอย่างต่อเนื่องเป็นประจำ

เรามีนัดทุกต้นเดือน

“อาทิตย์นี้ไป “เฮ้ว” กันหรือเปล่าครับ?” “ไปครับ” “งั้นเจอกันตอนเที่ยงนะ” นี่เป็นประสบการณ์พิเศษอีกอย่างหนึ่งของพวกเรา นักศึกษาไทยในกรุงโรม คือ นอกเหนือจากกลุ่มพวกเราแล้ว เรายังมีพี่น้องคนไทยทั้งที่เป็นสัตบุรุษคาทอลิกและไม่ใช่อีกมากทุกอาทิตย์ต้นเดือนเราก็จะไปกันที่ “เฮ้ว” ... ซึ่งเราเรียกตามชื่อสถานที่ ซึ่งมาจากไหน... ผมก็จะเล่าให้ฟังครับ

ชื่อสถานที่ E.U.R. นี้มาจาก Esposizione Universale Roma ซึ่งเป็นบริเวณเมืองใหม่แต่ก่อนเรียก E42 ลงไปซานเมืองทางตะวันตกเฉียงใต้ของโรม ไม่ห่างจากสนามบินมากนัก เดิมเป็นเขตที่อดีตนายกรัฐมนตรีเบนิโต มุสโสลินี เตรียมไว้สำหรับฉลอง 20 ปีของลัทธิฟาสซิสต์ และตั้งใจจะเปิดในปี 1942 แต่สงครามโลกครั้งที่สองเริ่มขึ้นซะก่อน แต่หลังสงครามเขตเมืองใหม่นี้ก็สานต่อ มีนักสถาปนิกชื่อดังมากมาย ซึ่งออกแบบผังเมืองกลายเป็นเขตสำนักงาน และที่พักอาศัยที่มีแต่อาคารทันสมัย เป็นศูนย์กลาง

ทางการเงิน สำนักงานใหญ่ของธนาคารและบริษัทใหญ่หลายแห่งก็ตั้งอยู่ที่นี้ ทั้งยังเป็นที่เคยจัดโอลิมปิกฤดูร้อนครั้งที่ 17 เมื่อปี 1960 ด้วยดังนั้นบรรยากาศเมืองใหม่ที่นี้ จะแตกต่างจากเขตเมืองเก่าของโรมมากเนื่องจากมีพื้นที่กว้าง ทำให้สร้างผังเมืองมีสวนสาธารณะใหญ่มากมาย มีที่พักผ่อนหย่อนใจ มีจัตุรัสกว้างและพิพิธภัณฑที่สวยงามหลายแห่งเอาละพอเห็นภาพคร่าวๆ แล้ว ก็ย้อนมาเรื่องกลุ่มคนไทย เราใช้สวนสาธารณะมุมหนึ่งของเขต “เอั้ว” อันกว้างใหญ่เป็นที่ชุมนุมกันไม่มีประวัติแน่นอน (แต่ไม่ต่ำกว่า 20 ปี) คนไทยที่มาอยู่โรมใหม่ ก็มักจะดูบอกต่อๆ กัน ถึงกิจกรรมที่พวกเขาจะมาพบปะกัน ใครมีอะไรจากเมืองไทย ก็จะเอามาขาย มีกิจกรรมทางการเงินร่วมกัน ใครมีของฝากมีข้าวคราวจากไทยหรือจากที่ไหนๆ ก็มาแบ่งปันกันมาซื้อขายกันที่นี้ โดยเฉพาะอาหารไทย ผมซื้อถ้วยจับราคาชามละ 3 บาทเท่านั้น (ในกลุ่มที่นี้เรียก 1 ยูโร แทน 1 บาท... / ตอนนี้ 1 ยูโร ประมาณ 40 บาทครับ)

เวลาคนไทยคาทอลิกเรา รวมกันทำกิจกรรม ก็จะมีคนไทยบางคนที่ได้รับทราบข่าวจากที่ EUR นี้ ก็จะไปร่วมกิจกรรมด้วย โดยเฉพาะ

กิจกรรมครั้งต่อไป คือ เดือนเมษายนเราจะจัดกิจกรรมวันปีใหม่ไทย-เขมร พร้อมกับปีศา และจากกิจกรรมที่ EUR นี้ เป็นช่องทางให้ผมได้รู้จักคนเขมรบางคนด้วย เพราะที่นี่ไม่มีกลุ่มชาวกัมพูชาวมกัน (เท่าที่ทราบ) อย่างบางเมืองหรือบางประเทศ แต่เนื่องจากเรามีวัฒนธรรมใกล้เคียง ก็เลยง่ายที่จะมารู้จักกัน ผมเลยถือโอกาสทำงานอภิบาลไปในตัว เวลานี้พวกเขาก็มาที่ EUR ทุกเดือน เวลาเจอคนไทยก็คุยอิตาเลียนกันแทน

ช่วงนี้คงมีบรรยากาศแบบมหาพรต ก็ขอให้เราเป็นส่วนหนึ่งในการแบ่งปัน สร้างความสุข และรอยยิ้มให้แก่กันและกัน โดยไม่ต้องจำกัดเชื้อชาติ พรรคพวก ให้เราช่วยกันสร้างบรรยากาศแบบคริสตังเรา สะท้อนบรรยากาศแห่งพระอาณาจักรของพระเจ้าในสวรรค์ ดังที่เราสวดกันบ่อยๆ ว่า “พระอาณาจักร...จงมาถึงในแผ่นดินเหมือนในสวรรค์”.... ✞

The King's Speech ก้าวพ้นข้อจำกัด ของตนเอง

ในที่สุด The King's Speech หน้าที่ได้เข้าชิงออสการ์ 12 สาขา ก็สามารถชนะในรางวัลสำคัญๆ ได้เกือบทั้งหมด ทั้งรางวัลสูงสุดคือ หนึ่งยอดเยี่ยม, ผู้กำกับ **ทอม ฮูเปอร์** ชาวอังกฤษวัยไม่ถึง 40 ปี เจ้าของผลงานอีกเรื่องที่น่าสนใจคือ The Damned United, บทหนัง ด้วยฝีมือของมือเขียนบทรุ่นอาวุโส เดวิด ไชลด์เลอร์ เขาเป็นเจ้าของสถิติชนะรางวัลนี้ที่อาวุโสสุดคือ 73 ปี ตอนเด็กเขาเคยมีปัญหาเกี่ยวกับการพูดติดอ่างเช่นกันและเกิดทันฟังพระราชดำรัสของกษัตริย์จอร์จ ที่ 6 ทางวิทยุ และอีกรางวัลที่สำคัญคือ นักแสดงนำชายยอดเยี่ยม **คอลิน เฟิร์ธ**

ความน่ารักของหนังเรื่องนี้นับตั้งแต่จุดเริ่มต้นที่คุณแม่ของผู้กำกับได้ไปร่วมรับฟังการอ่านบทละครเรื่องใหม่เกี่ยวกับชีวิตที่พบอุปสรรคในการพูดติดอ่างของกษัตริย์จอร์จ ที่ 6 หลังจากนั้นเธอโทรหาลูกชายว่า นี่น่าจะเป็นหนังเรื่องใหม่ของคุณ (ผู้กำกับเองก็เล่าเรื่องนี้ตอนขึ้นไปรับรางวัลออสการ์ด้วย) ความสมบูรณ์ของหนังประกอบขึ้นด้วยองค์ประกอบหลายอย่าง ทั้งงานกำกับ บท งานสร้างและที่สำคัญคือทีมนักแสดงที่แข็งแกร่งมาก ทั้งนักแสดงอังกฤษ คอลิน เฟิร์ธ โนบัทนา ดูค ออฟ ยอร์ด หรือ เจ้าชายอัลเบิร์ต และพระชายาเอลิซาเบธ (เสlena บอนแนม

การ์เตอร์ โนบัทที่เป็นเหมือนด้านตรงข้ามกับแม่มดลูกสมุนตัวร้ายของโวดอมอร์ ในแฮร์รี่ พ็อตเตอร์) และนักแสดงจากออสเตรเลีย **เจฟฟรีย์ รัช** เจ้าของรางวัลออสการ์นักแสดงนำชายยอดเยี่ยมจากเรื่อง Shine (1996) ในหนังเรื่องนี้เขารับบท **ไลโอนล ไลค์** ผู้รับหน้าที่บำบัดอาการพูดติดอ่างให้กับเจ้าชาย ซึ่งหนังแสดงให้เห็นตั้งแต่ฉากเปิดเรื่องในปี 1925 ว่าอาการพูดจาติดขัดนั้น สร้างความปวดร้าวทรมานใจให้กับเจ้าชายผู้นี้มากเพียงใด เมื่อเขาได้รับมอบหมายจากพระบิดา กษัตริย์จอร์จ ที่ 5 (รับบทโดย **ไมเคิล แกมบอน** ผู้แสดงเป็น **อัลบัส ดัมเบิลดอร์** ตั้งแต่แฮร์รี่ พ็อตเตอร์ภาคที่สาม Harry Potter and the Prisoner of Azkaban) ให้กล่าวปิดงานนิทรรศการเครื่องจักรภาพอังกฤษที่สนามกีฬาเวมบลีย์ และมีการถ่ายทอดสดทางวิทยุไปทั่วโลกโดยบีบีซี หนึ่งไม่ได้เล่าให้เราเห็นตลอดเหตุการณ์ในวันนั้นแต่คนดูก็พอจินตนาการได้ว่าคราวนั้นเป็นสุนทรพจน์ปิดงานที่ทุกทีอยู่ไม่น้อย

แม้จะได้รับการบำบัดอยู่หลายครั้งหลายหน เช่นที่หนังแสดงให้เห็นเราดูอยู่ครั้งหนึ่งด้วยการที่ผู้เชี่ยวชาญให้เจ้าชายอมลูกแก้วแล้วพูดไปด้วย

แต่อาการพูดของเจ้าชายก็ยังไม่ดีขึ้น แต่พระชายาที่ยืนเคียงข้างเขาเสมอก็ไม่ละความพยายาม ในที่สุดพาเขาไปพบกับ โลโอเนล โล็ก ตามคำแนะนำที่ได้รับมา โดยที่เจ้าชายก็ไม่ได้คาดหวังอะไรมากนัก แต่ด้วยวิธีบำบัดของ โลกที่มีพื้นฐานเป็นนักแสดงละครเวที และมักกล่าวคำพูดจากบทละครของเชกสเปียร์อยู่บ่อยๆ เขามีเทคนิควิธีสร้างสรรค์ที่ไม่เหมือนใครเพียงครั้งแรกที่เจ้าชายไปพบก็ประสบผลสำเร็จเกินกว่าที่คาดไว้มาก จากนั้นความสัมพันธ์ของเจ้าชายที่มีอาการติดอ่างกับผู้บำบัดอาการพูดติดขัด แม้จะมีความแตกต่างกันเพียงใดแต่ก็พัฒนาความเป็นเพื่อนที่แน่นแฟ้นมากขึ้นทุกวัน แม้บางครั้งความสัมพันธ์ของทั้งคู่จะมีอุปสรรคของความไม่เข้าใจ การคิดต่างมองแย้งกันไปบ้าง บางครั้งเจ้าชายยังคงยึดติดกับความเป็นชนชั้นสูง ความเป็นผู้ดีอังกฤษของตน กล่าวถ้อยคำที่ดูหมิ่นดูแคลนโล็กว่าเป็นพวก nobody และมีอยู่ฉากหนึ่งที่โลโอเนลเองก็คงเจ็บปวดอยู่ในใจไม่น้อย แต่เขาไม่ได้แสดงความไม่พอใจออกมา เมื่อเขามาขอพบเจ้าชาย แต่เจ้าหน้าที่มาแจ้งว่าเจ้าชายยุ่งมาก ไม่ว่างให้เข้าพบ โลโอเนลต้องกลับบ้านไปอย่างเศร้าๆ และวันนั้นข้างนอกฝนกำลังตกหนัก

หลังกษัตริย์จอร์จ ที่ 5 (1910-1936) สิ้นพระชนม์ ผู้ขึ้นครองราชย์สืบบัลลังก์คือ พระเชษฐาของเจ้าชายอัลเบิร์ต พระนามว่า กษัตริย์เอ็ดเวิร์ด ที่ 8 (ภายหลัง **เพียร์ซ** นักแสดงออสซี่ฝีมือดีอีกคน แม้เขาจะเกิดที่อังกฤษ แต่ไปอยู่ออสเตรเลียตั้งแต่อายุสามขวบ) แต่ก็เป็นที่กษัตริย์อยู่ไม่นานเพราะมีประสพสังคีจะแต่งงานกับหญิงอเมริกัน **วอลลิส ซิมป์สัน** ซึ่งหย่ามาแล้วสองครั้ง เขาจึงสละบัลลังก์เพื่อไปแต่งงานกับเธอ เจ้าชายอัลเบิร์ตจึงต้องขึ้นครองราชย์ โดยใช้พระนามว่า กษัตริย์จอร์จ ที่ 6 (1936-1945) แม้การเป็นกษัตริย์จะไม่ใช่ว่าเขาปรารถนา ดังที่เขาร้องให้ระบายความรู้สึกกับพระชายาว่า สิ่งที่เขาถนัดคือการเป็นนายทหารเรือไม่ใช่เป็นกษัตริย์ แต่ในห้วงเวลานั้นเป็นช่วงวิกฤติของประเทศและของโลก เพราะใกล้จะเกิดสงครามโลกครั้งที่สอง อังกฤษและยุโรปทั้งหมดกำลังเผชิญภัยคุกคามของฮิตเลอร์ ซึ่งเป็นผู้นำ

ที่มีลีลาการพูดที่เด็ดเดี่ยวและปลุกเร้าใจเป็นอย่างมาก ประเทศชาติจึงจำเป็นต้องมีผู้นำที่เข้มแข็ง กล้าหาญ และกล่าวถ้อยคำให้กำลังใจประชาชน

เมื่อขึ้นครองราชย์แล้ว กษัตริย์จอร์จ ที่ 6 สำนึกเสียใจที่เคยพูดไม่ดีกับโลโอเนล เขาสลายอัตตาของตนเอง กล่าวคำขอโทษโลโอเนล และขอความช่วยเหลือในพิธีสำคัญคือวันราชาภิเษก แม้ต่อมาจะรู้ความจริงว่าโลโอเนล ไม่ได้เป็น “ค็อกเตอร์” ไม่ได้มีประกาศนียบัตรในการรักษาผู้มีอาการพูดติดอ่างแต่อย่างใด ซึ่งตั้งแต่การรักษาครั้งแรกโลโอเนลก็บอกกับเจ้าชายอยู่แล้วว่า ไม่ต้องเรียกเขาว่า ค็อกเตอร์ ให้เรียกแต่ชื่อ และเขาจะเรียกเจ้าชายว่า เบอร์ตี้ แบบที่คนในครอบครัวของเจ้าชายเรียกเช่นกัน เพราะเขาเห็นความจำเป็นที่ว่าการรักษาเช่นนี้ทั้งสองฝ่ายจะต้องมีความเท่าเทียมกันก่อน โลโอเนลอธิบายว่าเขาไม่ได้โกหกว่าเป็นค็อกเตอร์แต่อย่างใด แต่สิ่งที่เขาได้เรียนรู้ จนมาประยุกต์ใช้ช่วยรักษาอาการติดอ่างของเจ้าชาย มาจากประสบการณ์ชีวิตจริงๆ ของเขาทั้งสิ้น ในที่สุดเจ้าชายเองก็ยืนยันที่จะให้โลโอเนลมาช่วยเขาในงานพิธี ทั้งที่ผู้ใหญ่บางคนจะไม่เห็นด้วยก็ตาม

ฉากโคลแม็กซ์ของหนังทำออกมาได้น่าประทับใจ เปรียบเสมือนการขึ้นสังเวียนต่อสู้ครั้งสำคัญของกษัตริย์จอร์จ ที่ 6 แต่ศัตรูที่เขาต้องเอาชนะ ไม่ใช่মনุษย์หน้าไหน แต่คือการพูดที่ติดขัดไม่คล่องแคล่วของเขาเอง เมื่อพระองค์ต้องกล่าวพระราชดำรัสครั้งสำคัญในการประกาศสงครามกับเยอรมนี ซึ่งจะมีการถ่ายทอดเสียงไปทั่วโลก แน่นอนคนที่คอยชี้แนะ ให้กำลังใจเขาอยู่ตลอดเวลา ก็คือนักแสดงละครเวทีจากออสเตรเลีย โลโอเนล โลก ผู้ไม่มีวุฒิบัตรรับรองผู้ที่ไม่ผ่านการคัดเลือกการแสดงในคณะละครของอังกฤษ เพราะอายุมากเกินไป แต่เขาเป็นผู้เข้าใจความเป็นมนุษย์อย่างลึกซึ้ง และช่วยให้นักผู้หนึ่งก้าวข้ามอุปสรรคในการพูดไปได้ในที่สุด ทั้งสองคนมิได้ทำเพื่อตนเองเท่านั้น แต่เพื่อคนอื่นเพื่อประเทศชาติและประชาชน ....

ปลูกจิตสำนึก

พี่รัชนี้ รัตตศิริ เป็นแฟนคลับของดิฉันที่เรามีการติดต่อกันมาหลายปีแล้ว พี่เขาเคยเป็นอาจารย์และมีจิตใจเมตตา เอื้ออาทรต่อผู้อื่นอยู่เสมอ เราต่างมีทัศนคติเดียวกัน แต่พี่มีความศรัทธา รักพระมาก พี่นับถือนิกายโปรเตสแตนต์ ชอบอ่านอุดมศาสตร์ อยู่มาวันหนึ่งหมอวินิจฉัยว่าพี่เป็นมะเร็งที่ปาก ถ้าเป็นคนอื่นคงจะท้อแท้ต่อชีวิต แต่สำหรับพี่รัชนี้แล้ว พี่เขามีความเชื่อ และไว้วางใจในพระมากกว่าคนทั่วไป ดิฉันรู้สึกเห็นใจและห่วงใยพี่ตลอดเวลา สิ่งใดที่จะทำให้พี่สบายใจและมีความสุข ดิฉันจะรีบทำทันที เพราะเข้าใจความรู้สึกของพี่ที่เจ็บปวด ทุกข์ทรมานกับโรคร้ายนี้ พี่อยู่ได้เพราะกำลังใจจากคนรอบข้าง ถ้าผู้อ่านได้รู้จักญาติพี่น้องที่ป่วย โปรดกรุณาให้กำลังใจ และช่วยเหลือเท่าที่จะทำได้ ท่านก็มีความสุขทั้งผู้ให้และผู้รับ

คราวนี้ดิฉันได้รับจดหมายจากพี่รัชนี้เหมือนอย่างเคย พี่จะเกรงใจและซาบซึ้งที่ดิฉันส่งหนังสืออุดมศาสตร์ที่มีหน้าปกเป็นรูปพระเยซูเจ้าทรงถูกตรึงกางเขน (สวมมงกุฎหนาม) พี่ชอบมากเพราะรูปนี้สื่อความรู้สึกและความหมายดียิ่ง พี่จะตัดภาพนี้ไปวางบนหิ้งพระ พี่ขอบคุณดิฉันทุกครั้งที่ยกย่องสิ่งดีๆ ไปให้ พี่มีความสุขภาพ พุดคุยทางโทรศัพท์ก็พูดภาษาดอกไม้ พุดจาไปเพราะร้อนหู ทำให้ผู้ฟังปลาบปล้ำ และอยากช่วยทุกสิ่งพี่ที่ต้องการ พี่มีวาทศิลป์ดีเลิศ ไครก็ตามมีใจ มารยาทงาม อ่อนโยน อ่อนหวาน ไครๆ ก็อยากอยู่ใกล้ และยินดีช่วยเหลือ ดิฉันเห็นว่าการพุดจานั้นสำคัญมาก จะรู้พื้นฐานของผู้พุด และครอบครัว เขาได้รับการอบรมมาอย่างไร? คนเป็นพ่อแม่จึงควรอบรมกิริยามารยาทให้ลูกหลาน เพราะจะเป็นกระจกเงา สะท้อนถึงบุพการี ถ้ามารยาทไม่ดี ไครเห็นก็จะตำหนิตัวพ่อแม่ ทำให้เสียชื่อเสียงตระกูล

ดิฉันจะเน้นลูกหลานในเรื่องการพุดจา เพราะคนไม่รู้จิตใจของเรานอกจากสิ่งที่ได้เห็นในรูปลักษณ์ภายนอกและการแสดงออก จึงต้องสำรวม และพุดจาไปเพราะให้เกียรติผู้อื่นเป็นสมบัติผู้ดีที่เราต้องคำนึง โดยเฉพาะคำว่า “ขอบคุณ” “ขอโทษ” ต้องฝึกให้เด็กพุดคำนี้นี้ติดปากไม่เคอะเขินเวลาพุด เขาจะชิน และพุดอยู่เสมอ แต่ต้องพุดจากใจ ไม่เสแสร้งนะคะ เพราะผู้ฟังรับรู้ได้

พี่รัชนี้ ขอให้ดิฉันช่วยย้ำเรื่องกตัญญูต่อผู้มีพระคุณ เพราะคนสมัยนี้ไม่คิดตอบแทนบุญคุณ แต่ชอบเป็นฝ่ายรับอย่างเดียว พี่เขาอ่านบทสัมภาษณ์เกี่ยวกับบ้านพักฉุกเฉิน บ้านสุขฤทัย ที่ซิสเตอร์สายสุดา ชาวปากน้ำ เล่าว่า ผู้หญิงที่มีปัญหาและสุดท้ายได้กลับออกไปแล้วมีเพียงน้อยรายจะกลับมาช่วยเหลือคนที่ยังอยู่บ้านฉุกเฉิน และนำอาหารมาให้ด้วย แสดงถึงความระลึกถึง และเพราะความกตัญญูของเขา พี่อ่านแล้วประทับใจ จึงอยากให้ดิฉันเน้นในจุดนี้

ดิฉันเห็นด้วยเป็นอย่างยิ่งในการรู้จักบุญคุณของผู้อื่น แม้เป็นเพียงเรื่องเล็กๆ ดิฉันก็ยังคงจำได้ตลอด เช่นเวลาเราเดือดร้อนมีความทุกข์ใจ คนที่เข้ามาปลอบให้กำลังใจ ผู้นั้นเป็นเพื่อนแท้ที่ร่วมทุกข์และสุขในยามที่เราต้องการใครสักคนที่อยู่ใกล้เรา ทำให้เราลุกขึ้นและเดินต่อไปได้จนทุกวันนี้ เขาเป็นผู้มีพระคุณต่อเรา ยังจำได้ว่าที่ทำงานเก่าสมัยดิฉันยังทำงานที่บริษัทท่องเที่ยว ผู้ร่วมงานรุ่นพี่ที่ดิฉันเคารพรัก เธอเปรียบเสมือนพี่สาวที่ห่วงใยต่อเราตลอดเวลา เราสนิทกันมาก เมื่อตัดสินใจลาออกมาช่วยงานของครอบครัว ดิฉันรู้สึกเหงาและสับสน เพราะมีความสัมพันธ์กันแน่นแฟ้นกับเพื่อนร่วมงาน แต่เมื่อวันที่ดิฉันเดินเข้ามาในห้องทำงานใหม่ของดิฉัน ดิฉันก็รู้สึกประหลาดใจ เมื่อเห็นกล่องของขวัญผูกโบว์สวยงามวางอยู่บนโต๊ะ มีนามบัตรเล็กๆ ติดไว้ว่า “ขอให้เริ่มงานใหม่ให้สดใสและมีความสุขนะจ๊ะ” ลงชื่อพี่ที่แสนดีคนนั้นของดิฉัน ข้างในกล่องมีช็อกโกแลตรูปต่างๆ วางเรียงกันอย่างน่ารักประทาน เพียงการกระทำเล็กน้อยจากน้ำใจอันแสนดีของพี่ทำให้ดิฉันซาบซึ้งจนน้ำตาคลอ คนอื่นอาจจะเห็นเป็นเรื่องธรรมดา แต่สำหรับดิฉันมันยิ่งใหญ่และน่าจดจำที่พี่เขาเข้าใจความรู้สึกและระลึกถึงเรา จำวันที่เราจะมานั่งตำแหน่งใหม่ สถานที่ใหม่ พี่เป็นคนน่ารักและชอบทำอะไรให้ประหลาดใจ ให้ตื่นตื่นอยากให้กำลังใจ เสียสละเวลาและเงินทองเพื่อคนอื่น ช่างเป็นคนวิเศษในสายตาของดิฉัน ดิฉันจึงได้แบบอย่างที่ดีของครอบครัวช่างชอบทำประโยชน์ให้ผู้อื่นทุกเมื่อที่มีโอกาส

เวลาใดที่ว่างดิฉันจะโทรไปสวัสดีพี่คนนี้และจิตใจที่ได้ยินเสียงและทราบความเป็นอยู่ของพี่ เราจึงยังคงมีมิตรภาพที่ดีแม้เวลาจะผ่านไปนานหลายสิบปี แต่ทุกอย่างก็ยังคงอยู่ในความทรงจำของดิฉันจนถึงนาทีสุดท้ายของชีวิต

ดิฉันเคยอ่านเรื่องหนึ่งที่น่าสนใจ เขาเล่าว่า เขาหลงทางอยู่ในป่าคนเดียว ทางออกไม่ได้ อดข้าวอดน้ำ จนเดินแทบไม่ไหว สุดท้ายโชคดีเขาเห็นแสงไฟสลัวๆ จากกระท่อมเล็กๆ อยู่ไม่ไกลนัก เขาเดินจนถึงประตูกระท่อม และล้มลง พอฟื้นขึ้น เขาก็พบผู้ชราสองคนช่วยดูแลและให้อาหารแก่เขา ซึ่งเขาหิวโหยมาก เมื่อเขาแข็งแรงดีแล้ว เขากลับมาขอบคุณผู้มีพระคุณต่อเขา และบอกว่า เขาจะไม่มีวันลืมบุญคุณที่ยิ่งใหญ่นี้ไปตลอดชีวิต เขาจะกลับมาตอบแทนบุญคุณแก่บุคคลทั้งสองอีก แต่ทั้งสองคนนั้นก็กลับโอบอ้อมและบอกให้กลับไปหาพ่อแม่แทน เพราะพ่อแม่เลี้ยงเขามาจนโต ดูแลมากกว่าพวกเขาที่ช่วยให้เขารอดตายเพียงอาหารบางมื้อเท่านั้น ชายหนุ่มสำนึกจึงรีบกลับบ้านเป็นคนดี และตอบแทนบุญคุณพ่อแม่ที่ทำให้เขาลืมตาโลกได้ บุญคุณต้องทดแทน ต้องมีความกตัญญูต่อพ่อแม่ และทุกคนที่เคยช่วยเหลือ

ผู้เป็นพ่อแม่ก็ต้องมีความรัก เมตตา เอื้ออาทรต่อลูก ให้ความยุติธรรม เป็นแบบฉบับที่ดีให้เลียนแบบไม่ดูคำ เจ้าอารมณ์ ให้ลูกคิดถึงทั้งยามอยู่หรือยามจาก ท่านทำอย่างไรกับลูก ลูกก็จะทำเช่นเดียวกัน อย่างที่โอกาสดีๆ ที่จะช่วยกันเชื่อมโยงสายใยแห่งความรักกันค่ะ 🌸

อุทิศดีชัย เซอร์วิส เกิดเปโตร โปโตเชียงใหม่

“จึงสัมผัสพระทุกวัน อาศัยความตายเสี่ยง
ร้องไห้เสร์ราโศก สิ่งนี้ได้ช่วยโลกที่มีคมมน พันธุ์
แสงสว่าง”

ผมซึ่งมีความเชื่อน้อย แต่ผมก็ขอเล่า
ประสบการณ์จากชีวิตจริงแบ่งปันแก่ท่าน
ผู้อ่านสักเล็กน้อย ผมลืมนิดเตาแก๊ส ซึ่งทำ
กับข้าวทั้งไว้ 3 ครั้ง ครั้งแรกเป็นเวลา 6 ชั่วโมง
คือไปโรงพยาบาลนครปฐม 2 คนตายยาย ตั้งแต่
10 โมงเช้า กลับ 4 โมงเย็น พอนึกได้ว่าไม่ได้

ปิดเตาแก๊ส กลับจากโรงพยาบาลมองไปทางบ้าน
ว่ามีไฟไหม้หรือเปล่า! ขอบพระคุณพระเป็นเจ้า
ที่ทรงเมตตา

ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า ลูกขอขอบพระคุณ
สำหรับทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงจัดการให้
แม้แต่ชีวิตของลูก และทุกคนในครอบครัว รวมทั้ง
ผู้ที่มีบุญคุณกับลูกด้วย มิเช่นนั้น ลูกคงเหลือแต่
เสื้อผ้าชุดเดียว ลูกไปทำงานก็เหลือกันแต่ชีวิต!
ถ้าพระองค์ไม่ดูแลปกป้องคุ้มครอง

ราฟาเอล สักดิ์ชัย กิจประเสริฐ อายุ 58 ปี สมรสกับ อังเจลา อัจฉรา กิจประเสริฐ อายุ 53 ปี มีลูก 4 คน ยอแซฟ เกรียงไกร อายุ 33 ปี ยอแซฟ เกรียงศักดิ์ อายุ 32 ปี เทเรซา นาดยา อายุ 30 ปี ราฟาเอล ภูมิรินทร์ อายุ 12 ปี บ้านเกิด อยู่เปโตร คลองไผ่หล้า ราฟาเอล สักดิ์ชัย เป็น ลูกของ อันตน วัง กิจประเสริฐ เสียชีวิตปี 2534 และเปลา ปรีดา กิจประเสริฐ เสียชีวิตปี 2543 เป็นญาติกับกั้งแอล กิจประเสริฐ มีหลานเป็น พระสงฆ์ คือคุณพ่อบัญชา กิจประเสริฐ คณะ ชาเลเซียน

เสียชีวิตแล้วให้ฟังว่าออกจากเปโตรไป ปี 2500 นั่งเรือจากคลองไผ่หล้าไปหัวลำโพง ตี 5 พวกคลองไผ่หล้าไปปลุกหัวหอมที่เชียงใหม่ ตอนนั้นกิโกรัมละ 5 บาท เตี้ยก็ไปทำ (จุดทอง) ปลุกหัวหอม พอขายได้กิโกรัมละ 50 สตางค์ ที่ทางแยกที่คอยสะเก็ด จ.เชียงใหม่ ทำอยู่ 2 ปี หมดตัว อยู่ป่าเหมืองแม่โจ้ สันทราย ปลุกผัก ขายของด้วย เวียงปลาที่สันทรายมูล ป.1 ขายผัก ก่อนไปโรงเรียน ถึง ป.3 เรียนรับศีลมหาสนิท 1 เดือนเต็มๆ พักที่อาสนวิหารพระหฤทัยเชียงใหม่ ปี 2503 หมดตัว

ปี 2505 พ่อแม่หมดตัวไม่มีเงิน ไปขอเงิน พ่อฝรั่งจำชื่อไม่ได้ ท่านซื้อตัวรถไฟให้กลับมาที่ กรุงเทพฯ และตัวเองเรียนวิชาช่าง ที่โรงเรียนรัฐบาล วิชาชีพเครื่องยนต์ เรียนอยู่ 2 ปี 2510 ขายไอศกรีม ด้วย ชีวิตคล้ายเด็กสลัมคลองเตย แต่ไม่ทิ้งวัด ไป วัดโรหุม (คลองเตย) ไปมิสซาทันนั้นเสมอ

ปี 2520 มีกิจการเป็นของตัวเอง เช่าตึกอยู่ เปิดอยู่ แม่บ้านขายของ ตัวเองทำไร่ที่นครสวรรค์ เลี้ยงปลา ปลุกมะม่วง 500 ไร่ ปี 2533-2534 น้ำท่วม ปี 2538 น้ำท่วมอีก ทำให้เจ๊งอีกเพราะ กิจการทำไร่ไว้ใจให้ลูกจ้างดูแล ด้วยความอยากรวย จึงคิดทำหลายอย่างในเวลาเดียวกัน

ต่อมา ปี 2525 ซื้อตึกห้าแสนบาท เปิดอยู่

ขยายกิจการอีกครั้งที่ถนนเทพารักษ์ ห่างจาก ถนนศรีนครินทร์ 500 เมตร ลงทุนอีกห้าล้านบาท

แม่บ้านขายโซห่วยค้าประกันให้เพื่อน ถูกฟ้องคดีความถึงศาล ช่วงนั้นกลุ่มมากคิด มาตัวตายหวังเอาเงินประกัน เพราะกิจการล้ม เจ๊งอีก คิดมากเพราะมีหนี้ ดอกเบี้ย หวังเอา ประกันให้แฟนใช้หนี้ ไม่รู้จะทำประการใด แต่ มาคิดดูอีกทีหนึ่ง ถ้าฆ่าตัวตาย พ่อไม่ทำมิสซาให้ วิญญาณไม่รู้ไปอยู่ไหน

สวดสายประคำขอแม่พระให้มีทางออก ทุกปัญหาปรึกษาแม่บ้าน ขอให้เอาความรู้ที่ เรียนมาใช้ให้เกิดประโยชน์ เมื่อชีวิตมีทางออกที่ดีขึ้น จะคืนกิจการให้กับพระ และใช้เวลาในการทำงานช่วยวัด ช่วยสังคม ปี 2543-2544 ลูก เรียนจบปริญญาตรี หลังจากชีวิตต้องดิ้นรน ลำบากทุกอย่าง เหมือนพระเจ้าจัดการให้ ช่วงสามปี ที่มีปัญหา คุณพ่อประสาร คุรุตันสุวรรณ ชวนให้ มาทำงานที่วัด เป็นสภาภิบาลวัดราชินีแห่งสันติสุข ซอย 101 ก็ช่วยงานอยู่พักหนึ่ง

สมัยคุณพ่อสุเทพ พงษ์วิรัชไชย ให้มีการ เลือกลงสภาภิบาลก็ได้รับเลือกมาเป็นสภาภิบาล อีกครั้งหนึ่ง ปีที่ 7 เขต 1 สองสมัย เป็นประธาน ผู้สูงอายุปีที่ 7

เมื่อปี 2528-2529 ชีวิตเป็นศูนย์ จากนั้นก็ เริ่มดีขึ้นเรื่อยๆ ทุกวันนี้เปิดอยู่ซ่อมรถยนต์ ตั้งแต่ปี 2520 เท่าอายุลูกคนโต ตอนนี้อยู่ 33 ปี ที่พ่อตั้งตัวได้ ซ่อมรถยนต์ทุกอย่าง ช่วงล่าง ลูกหมาก แต่ไม่ทำ สิริรถอย่างเดียว บางทีมีลูกค้าไกลๆ โทรมาถาม ปรึกษาเหมือนกัน อะไหล่ราคาเท่าไร ฯลฯ งานอยู่ ลูกชายคนโตดูแลแทนได้แล้วเพราะจบวิศวะ ช่วยมา 14-15 ปี แล้ว มีลูกจ้าง 4 คน จ่าย เป็นค่าแรงวันละสองพันบาท เจ้าของยังไม่รวมนะ ส่วนตัวเองก็มีอายุมากแล้ว ปวดหลังมาก แต่ก็ขอ กับแม่พระ ถ้าอยากให้ลูกช่วยงานและกิจการต่างๆ ของวัด ก็ขอให้หลังดีขึ้น สุขภาพดีขึ้น ก็เป็นไป

ตามที่ขอ งานที่อู่ก็มีตลอด คนป้อนงานให้มาก
 รับประกันหกเดือนให้กับลูกค้า ถ้าเป็นคาทอลิก
 ลดให้พิเศษ โทร. 08-1921-9575 เสียศักดิ์ชัย
 เล่าต่อว่า ชีวิตจากศูนย์พระก็ยังมีเมตตา ไม่เคยทิ้งวัด
 และพระก็ฟังคำภาวนาเสมอ ถึงแม้ไม่ได้ทันที
 “แม่ไม่เห็นเราไ้รัก แม่ไม่เห็นเราไ้เชื่อ เรา
 โลดเต้นด้วยยินดี พระเจ้าข้า” เพราะข้าพเจ้าทั้งหลาย
 ได้ทำบาป

ชีวิตมีเริ่มต้นก็ต้องมีจบ มีล้มก็ต้องมีลุก มีศูนย์
 ก็ต้องมีสิบ ทุกปัญหาที่มีทางออก มีวิกฤติก็มีโอกาส
 แล้วแต่ว่าท่านผู้อ่านจะมีทางออกประการใด

ตั้งแต่ปี 2545 เก้าปีแล้วที่ลูกช่วยงานเต็มตัว
 แทนเตี้ย ตอนนั้ก็ทำงานช่วยวัด เต็มเวลาเต็มตัว

ปัจจุบันอยู่บ้านเลขที่ 1797 ซ.ศรีสมิตร
 ถ.เทพารักษ์ อ.เมือง จ.สมุทรปราการ 10270
 ผู้อ่านอยากใช้บริการเชิญนะครับ ราคาทอลิก
 ลดพิเศษ!

สุดท้ายนี้ ขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่ติดตาม
 คอลัมน์นี้เป็นประจำครับ ☺

บุบผา เวิร์ดดิ้ง สตูดิโอ
 (BUBPHA WEDDING STUDIO)

ถ้าคุณกำลังมองหาชุดแต่งงานดีไซเนอร์
 ที่จะทำให้คุณกลายเป็นเจ้าหญิงที่สวยงามในงาน
BUBPHA WEDDING STUDIO เป็นตัวเลือกหนึ่ง
 สำหรับคุณที่จะทำให้ความฝันของคุณเป็นจริงได้ไม่ยาก

สำนักงานใหญ่ 145/1-2 ถ.จักรเพชร ต.ปากน้ำ
 อ.เมือง จ.สมุทรปราการ
 โทร./แฟกซ์ 0-2701-6871, 0-2701-6873
 08-9524-0602 (ทีม) 08-1758-5119 (นิว)
 สำหรับลูกค้าที่เป็นคาทอลิก ลด 20 x
www.bubpha-wedding.com
 E-mail : bubpha-wedding@hotmail.com

สวัสดีท่านผู้อ่านทุกท่าน เรามาพบกันอีกเช่นเคย และคอลัมน์ “พจนมาลา” ยังคงรับใช้ทุกท่าน โดยเฉพาะท่านที่สนใจในเรื่องการแต่งคำประพันธ์ต่างๆ ดิฉันอยากเชิญชวนทุกท่านได้ร่วมสนุกกัน ขอให้พื้นที่ตรงนี้มีส่วนได้แบ่งปันสาระดีๆ แก่กันและกัน และครั้งนี้ดิฉันหยิบผลงานของ **คุณเตือนใจ มุลตรี** มาแบ่งปันให้ได้อ่านกันค่ะ

คำสอน

ลูกค้นหาจุดหมายในวันนี้
เป็นความรักที่ถวายพระเจ้าตน
จึงภาวนา พลัสกรรมนำดวงจิต
ให้อยู่ยงคงคู่กับโลกา
คำพูดจาจริงใจไม่ลวงหลอก
พูดส่อเสียดยุแหยงตะแคงลง
พูดคำหยาบส่อสันดานคนพาลนัก
พูดสิ่งดีมีคณพึงทูกวาจา
คนซื่อสัตย์คุณธรรมนำชีวิต
ไม่กลั่นแกล้งแย่งทรัพย์มาขมเขย
คนสุภาพอ่อนน้อมพร้อมเชื่อฟัง
เกิดเมตตาการุญผู้พบพาน
ถ้าหัวใจโยให้กินเพียงพออ้ม
จะก่อทุกข์แก่ตนบนทางนั้น
หันมาออกกำลังกายบริหาร
อุทิศแก่ญาติมิตรภาวณา

กิจการดีๆ นำสู่ผล
งานมงคลที่เคยอยู่คู่ศรัทธา
เพื่อลิขิตคำสอนวอนศึกษา
แม้กายาจากจรพระพรคง
พูดกลับกลอกมุสาพาจิตหลง
รักชื่อตรงห่างหายจากสายตา
พูดคำหวานมีคนรักทุกทิศา
พูดนินทา พูดเอาหน้า อย่าคบเลย
อยู่ใกล้ชิดกับพระเจ้าไม่เขื่อนเฉย
เพราะคุ่นเคยยุติธรรมตามหลักการ
ประดุจดั่งญาติมิตร จิตอ่อนหวาน
สมัครสมานช่วยสฤชดีกิจสำคัญ
อย่าโลภลิ้มรสอาหารทุกงานสรรพ
อายุสั้นเพราะโรครุมสุมกายา
ฝึกสติปฏิบัติงานอาสา
ขอพระโปรดอารักขาวิญญูณณ์ เทอญ

เตือนใจ มุลตรี

■ วีรพันธ์ เอกอัครราชกรณ

ภาพเคียงคำ

พระทรงคัจฉาเข้ามาเป็นคู่
สร้างเพศผู้อยู่ใกล้มิให้เสีย
ประคองมิตรชิดกายได้คลอเคลีย
เกล้าตัวเมียเคียงข้างไม่ห่างกัน
เป็นไปตามครรลองของสรรพสัตว์
ข้อจำกัดครบถ้วนล้วนสร้างสรรค์
ใช้ชีวิตต่างไปตามสายพันธุ์
คืนและวันคลอเคลียพะเน้าพะนอ
เป็นตามบทกวีกรรมของธรรมชาติ
ดูภาพวาดเส้นสายลายคินสอด
คู่ชีวิตมิตรดีมีเพียงพอ
ไม่รีรอเร่งสร้างทางสัมพันธ์
ใช้ความรักหลักใหญ่ในชีวิต
วิเคราะห์คิดแยกแยะณะสร้างสรรค์
เป็นกระจกส่องใจให้แก่กัน
สิ่งสำคัญเคียงคู่ทุกผู้คน

หน้าสี่ พงศ์ ประมวล

หน้าสี่ สโมสรอุดมสานต์

หน้าสี่ การ์ตูนครูต้อย

หน้าสี การ์ตูนครูต้อย

หน้าสี่ การ์ตูนครูต้อย

หน้าสี่ การ์ตูนครูต้อย

มาวาดรูปกับครูด้วย

วันนี้เราจะวาดภาพเส้นแบบง่ายๆ นะคะ
เริ่มตั้งแต่รูปที่ 1-7 ค่ะ

1

2

3

4

5

6

7

ความเข้าใจเพื่อป้องกันข้อผิดพลาด

ชวนน้องคุณ

พี่ป้องและชาวคณะ

สวัสดีครับน้องๆ เด็กๆ และมวลสมาชิกสโมสรอุดมคณาต์ที่น่ารักทุกคน สำหรับเดือนนี้พี่ป้องเชื่อว่าน้องๆ เด็กๆ คงจะมีเวลาว่างกันมากขึ้น ก็ขอให้พยายามใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์มากๆ...อย่าให้เสียเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์ ทุกวันนี้วันเวลาดูเหมือนมันผ่านไปรวดเร็วจริงๆ ครับผม

สำหรับครั้งนี้...ก่อนอื่นหมดพี่ป้องต้องขอขอบคุณ (ดังๆ) ที่ **คุณครูนิสา สอนชำนาญ** วัตน์กาญจน์เนติกโต โปงยอ (บ้านโป่ง) จ.ราชบุรี ที่ได้รวบรวมผลงานของเด็กนักเรียนที่เรียนคำสอน จำนวน 11 ชั้น พี่ป้องต้องขอชื่นชมในความมีน้ำใจ ในความเสียสละ ที่อุทิศสำหรับรวบรวมผลงานวาดภาพพระบายสี **“มุมเด็กศิลป์”** แล้วส่งมาร่วมสนุกชิงรางวัลกับสโมสรอุดมคณาต์... พี่ป้องเข้าใจถึงการรอคอย และรวบรวมผลงานของเด็กๆ ว่าคงจะยุ่งยากมีใช้น้อย (แต่ก็สนุกสนานตามภาษาเด็กๆ) ขอขอบคุณอีกครั้งและหวังในความร่วมมือในโอกาสต่อๆ ไป ด้วยครับผม

ยิ้ม..ยิ้ม..ยิ้ม..

จูเนียร์โฟโต้

โครงการ 2011

น้องๆ คนใดมีภาพสวยๆ ก็รีบส่งภาพ **“ยิ้ม..ยิ้ม.. ยิ้ม..”** เข้ามาร่วมสนุกกับทางสโมสรอุดมคณาต์ได้เลย เอาแบบเห็นรอยยิ้มชัดๆ นะครับ

พี่ป้อง ขอขอบคุณอีกครั้งที่บรรดาคุณพ่อคุณแม่ ผู้ปกครอง และน้องๆ ที่คอยสนับสนุนกิจกรรมนี้ พี่ป้องขอขอบพระคุณทุกท่านมา ณ โอกาสนี้ด้วยครับ และขอเชิญชวนให้ส่งภาพ **“ยิ้ม..ยิ้ม..ยิ้ม..”** ในปี 2011 เข้ามาร่วมกันอีกนะครับ...

เมื่อส่งภาพมาร่วมสนุก อย่าลืมเขียนชื่อ ที่อยู่ และตั้งชื่อภาพมาด้วยก็จะดีมากครับ

ส่งมาที่ พี่ป้อง สโมสรอุดมคณาต์
ชั้น 8 อาคารเลขที่ 122/11 ซ.นาคสุวรรณ
ถ.นนทรี ซ่อนนนทรี ยานนาวา กทม. 10120
หรือส่งที่ E-mail: udomsarn@gmail.com นะครับ...

รางวัลชมเชย

- ด.ญ.นลิน ทิพย์ ต่องใจหิรัญ
- ด.ญ.มนัสวี คุปติธรรมกุล
- ด.ญ.อุษา สันใจ   ด.ญ.นิสา ใจมานะ
- ด.ญ.ญาดา เสมทัต   ด.ญ.นิตยา สนธิ
- ด.ญ.ฐิติพร อยู่อ่อน   ด.ญ.ฐิตาภา อยู่อ่อน
- ด.ญ.ณัฐนิกา นุชเนย   ด.ญ.เมย์ริสา ชูรัตน์
- ด.ญ.เบญญพร สุนทรเอกจิต
- ด.ญ.เบญญาภา สุนทรเอกจิต
- ด.ช.สิริวัฒน์ สุนทรเอกจิต
- ด.ช.ณรงค์เดช สุนทรเอกจิต
- ด.ช.จิราศักดิ์ เต็มหนูช
- ด.ช.สมชาติ พึ่งพรพระ
- ด.ช.รพีภัทร แก้วมะณี
- ด.ช.อภิสิทธิ์ แก้วมะณี
- ด.ช.อชิระ แสงสว่าง

คุยกันฉันเพื่อน

มาถึงช่วง “คุยกันฉันเพื่อน” อีกแล้ว พี่อ้อได้แนะนำน้องๆ และเพื่อนๆ ที่มีความสามารถ ในการวาดภาพระบายสีกัน ไปอีกหลายคนแล้ว มีทั้งผู้ชายและผู้หญิง เรียกว่าเก่งๆ กันทุกคนเลยครับ คราวนี้ที่พี่อ้อขอแนะนำ น้องจารุณี แซ่ม้า หรือน้องกระเป๋้า ได้มาแบ่งปันเกี่ยวกับความสามารถ และความเพียรพยายาม ที่เธอทุ่มเทให้กับกิจกรรมของสโมสรอุดมสานต์...ซึ่งพี่อ้อเชื่อว่า “บทสัมภาษณ์” หรือการแบ่งปันนี้จะประโยชน์กับสมาชิก และเพื่อนๆ น้องๆ ทุกคนครับผม

ขอเชิญพบกับน้องจารุณี แซ่ม้า (น้องกระเป๋้า) สาวน้อยจากโรงเรียน เซนต์โยเซฟ นครสวรรค์ ได้เลยครับผม

ชื่อ : น้องจารุณี แซ่ม้า

ชื่อเล่น : น้องกระเป๋้า

เรียนที่ : โรงเรียนเซนต์โยเซฟ นครสวรรค์

ถาม : ทำไมจึงสนใจร่วมสนุกวาดภาพระบายสี “มุมเด็กศิลป์” ในสโมสรอุดม-สานต์?

ตอบ : หนูเห็นว่าภาพมีความหมายเกี่ยวกับพระคัมภีร์ ภาพแต่ละภาพให้ข้อคิด และในการที่จะระบายสี หรือตกแต่ง ก็สามารถนำมาใช้ในการเรียนได้ เราสามารถใส่อารมณ์ ความรู้สึกเข้าไป อยากร่วมมีส่วนร่วม ในสโมสรอุดมสานต์ค่ะ

ถาม : อะไรเป็นแรงบันดาลใจให้สนใจในการวาดภาพระบายสี?

ตอบ : จากการที่หนูได้เรียนคำสอน ได้ดูทีวีที่ครูครุให้ดูเกี่ยวกับ ภารกิจของพระเยซูเจ้า การช่วยเหลือประชาชน หนูได้เรียนหลายๆ อย่าง แต่หนูชอบเรื่องความเชื่อมากกว่า หนูคิดว่าหนูน่าจะทำได้ และเป็นความตั้งใจของหนูมาหลายเดือนแล้วคะ

ถาม : ได้รับการสนับสนุนจากใคร?

ตอบ : จากเพื่อนๆ ค่ะ และจากความคิดของหนูด้วยค่ะ หนูก็ชอบ คุณเพื่อน และจากเพื่อนๆ คนในอุดมสานต์ที่ทำให้หนูมี แรงบันดาลใจในการวาดภาพ ตกแต่ง ระบายสีค่ะ

ถาม : ใช้เวลานานเท่าไรต่อหนึ่งภาพ และเห็นมี ‘ต่อเติม’ สร้างสรรค์ภาพด้วย?

ตอบ : หนึ่งวันค่ะ เพราะตื่นแต่เช้า หนูจึงอยากทำให้เสร็จก่อนถึงวันกำหนดส่ง ถึงมันไม่สวย แต่หนูทำ ด้วยใจ ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่หนูส่งผลงานชิ้นนี้

ถาม : รู้สึกอย่างไรกับ “ผลการตัดสิน” และเวลาได้รับรางวัลรู้สึกอย่างไร?

ตอบ : รู้สึกว่าภาคภูมิใจค่ะ เพราะมีคนส่งกันไปหลายคน แต่ละคนก็ไม่ได้อยู่ในจังหวัดเดียวกัน ไม่คิดว่า จะได้ เพราะรู้ว่าหนูวาดไม่สวยค่ะ

ถาม : ช่วยฝากข้อคิด กำลังใจ ให้เพื่อนๆ สโมสรอุดมสานต์หน่อยนะครับ

ตอบ : บางครั้งชีวิตของคนเราน่าเวียนไป ทั้งการงาน การเรียน และอีกมากมาย โดยการอ่านหนังสือ อุดมสานต์ และร่วมกิจกรรมในหนังสือเล่มนี้ทุกอย่างฝากไว้กับพระเจ้า ขอขอบคุณพี่อ้อมมากๆ นะคะ หนูขอพระเจ้าอวยพรพี่ๆ และเพื่อนๆ ทุกคนค่ะ ☺

ผลงานของน้องกระเป๋้า

อ.เก่ง

รัก พระคัมภีร์

อ.เก่ง มาพบกับน้องๆ เด็กๆ ครึ่งนี้ ขออนุญาตหยิบยืมข้อเขียนจากหนังสือ “เรื่องน่าทึ่งของพระเยซูเจ้า ชาวนาซาเร็ธ” ในส่วนของ “คำนำเกี่ยวกับพระวรสาร” มาแบ่งปัน ซึ่งเชื่อว่าจะเป็นประโยชน์อย่างมากสำหรับช่วงเวลาปิดเทอม ซึ่งน้องๆ เด็กๆ เมื่อไปเรียนคำสอนภาคฤดูร้อน เพราะน้องๆ เด็กๆ จะไปเรียนคำสอน ทั้งที่วัด และโรงเรียน ก็ขอให้ตั้งใจเรียนกันให้ดีๆ เพราะพระผู้เป็นเจ้ารักเรา และปรารถนาให้เราเข้าใจในคำสอนของพระองค์

คำนำเกี่ยวกับพระวรสาร

คำว่า “พระวรสาร” หมายถึง ข่าวดี ข่าวประเสริฐ ข่าวดีที่กล่าวถึงนี่ก็คือการเสด็จมาของพระเยซูเจ้า

คำว่า “เยซู” มาจากภาษาฮีบรูว่า Joshua หรือ Yehoshua ซึ่งแปลว่า “พระเป็นเจ้าช่วย” ดังนั้น ข่าวดีที่ว่าก็คือ พระเป็นเจ้าได้เสด็จมาเพื่อช่วยประชากรของพระองค์

ความเป็นมาของพระวรสาร

พระวรสารตกทอดมาถึงพวกเราทุกวันนี้ มาได้เป็น 3 ขั้นตอน คือ

1.ประวัติพระเยซูเจ้า...พระเยซูเจ้าเสด็จมาและมีชีวิตอยู่ท่ามกลางเรา ตลอดพระชนมชีพของพระองค์

เป็นการไขแสดงพระผู้เป็นเจ้า พระผู้เป็นเจ้าประทับอยู่ระหว่างพวกเราและเผยแสดงพระองค์แก่เรา การกระทำของพระเยซูเจ้าก็คือการกระทำของพระผู้เป็นเจ้าเอง พระวาจา คำแนะนำ และการสอนเปรียบเทียบต่างๆ ของพระเยซูเจ้า ก็เป็นพระวาจาของพระผู้เป็นเจ้าเองที่ทรงประทานแก่เรา ก่อนที่พระเยซูเจ้าจะเสด็จกลับไปหาพระบิดาเจ้า พระองค์ได้ทรงสั่งสานุศิษย์ของพระองค์ว่า “ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลกประกาศข่าวดีให้มนุษย์ทั้งปวง” (มาระโก 16:15)

2.การเทศนาสั่งสอน...บรรดาสานุศิษย์ของพระเยซูเจ้าได้กระทำการกิจนี้อย่างซื่อสัตย์ พอพวกเขาได้รับพระจิตเจ้าแล้ว ก็ได้แยกย้ายกันออกไปเทศนาสั่งสอนเกี่ยวกับพระเยซูเจ้า และทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำและทรงสอนพวกเขา

3.การบันทึกพระวรสาร...เพื่อที่จะรักษาข่าวสารของพระเยซูเจ้าไว้ให้เหมือนกับที่พระองค์ได้ทรงเทศนาสั่งสอนให้กับกลุ่มคริสตชนรุ่นแรกๆ ผู้บันทึกพระวาจาเหล่านี้ได้รับการคล้อยและชี้นำโดยพระจิตเจ้าเพื่อให้งานชิ้นนี้สำเร็จไป พระศาสนจักรยอมรับพระวรสารและพระคัมภีร์ทั้งหมด โดยอาศัยความสว่างจากพระจิตเจ้า พระศาสนจักรจะต้องอธิบายและแปลความหมายของพระคัมภีร์เหล่านี้ เพื่อมนุษย์ทุกคนจะได้เข้าใจและพบความจริงที่เกี่ยวกับพระเป็นเจ้าในแนวเดียวกัน

น้องๆ เด็กๆ คริบ สำหรับครึ่งนี้ขอแบ่งปันแค่นี้ก่อน พบกันครั้งหน้าจะมาแบ่งปันเรื่อง “ข่าวประเสริฐ...” คราวหน้า “สนุกแน่” แล้วพบกันนะคริบ

การ์ตูน... คำสอน

สมาชิกใหม่

สวัสดีครับ...มาถึงช่วงของ “สมาชิกใหม่”... จุดประสงค์ของสโมสรฯ เพื่อให้เพื่อนๆ ได้รู้จัก “เพื่อนใหม่” ในสโมสรฯ แต่หากต้องการรู้จักกันมากขึ้น แลกเปลี่ยนความคิด แบ่งปันประสบการณ์ ก็ขอให้ติดต่อผ่านทางโรงเรียนหรือสถาบันที่เพื่อนใหม่สังกัดนะครับ

น้องพรสุดา คีรีอำพน (น้องดา) *3136*

เกิด : 20 พฤษภาคม 2536

การศึกษา : โรงเรียนพบพระวิทยาคม

วิชาที่ชอบ : แนะแนว เพราะสนุก

อนาคตอยากเป็น : ทหาร (หญิง) เพราะจะได้ช่วยเหลือประชาชน

เป็นคนมีนิสัย : ธรรมดา ร่าเริง

สัตว์เลี้ยงที่ชอบ : หมู

ชอบใช้เวลาว่าง : ดูหนัง ฟังเพลง

กีฬาที่ชอบ : วอลเลย์บอล ฟุตบอล

อาหารที่ชอบ : ผัดเผ็ด ผัดกะเพรา

ความสามารถพิเศษ : -

อื่นๆ : -

น้องภัทรนันท์ ภัคติกุณธรรม (น้องภัทร) *3137*

เกิด : 28 กุมภาพันธ์ 2538

การศึกษา : โรงเรียนพระพบวิทยาคม

วิชาที่ชอบ : ภาษาอังกฤษ เพราะเป็นภาษาที่ใช้กันทั่วโลก

อนาคตอยากเป็น : ไกด์ เพราะอยากเดินทางไปต่างประเทศทั่วโลก

เป็นคนมีนิสัย : ธรรมดา ร่าเริง บางครั้งก็เงียบ

ชอบใช้เวลาว่าง : ปลูกดอกไม้ ดูทีวี ระบายสี

กีฬาที่ชอบ : วอลเลย์บอล แบดมินตัน

อาหารที่ชอบ : ผัดเผ็ด ผัดกะเพรา คะน้าหมูกรอบ ต้มแซ่บ

ความสามารถพิเศษ : -

อื่นๆ : -

แบบฟอร์มสมัครสมาชิกใหม่ สโมสรอุดมศึกษา

ชื่อเล่น.....

ชื่อ.....นามสกุล.....อายุ.....ปี

ที่อยู่.....

.....

.....

โทรศัพท์.....e-mail:.....

เกิดวันที่.....เดือน.....ปี.....

ชื่อบิดา.....นามสกุล.....

ชื่อมารดา.....นามสกุล.....

มีพี่น้อง.....คน เป็นชาย.....คน เป็นหญิง.....คน เป็นคนที่.....

เรียนที่โรงเรียน.....ชั้น.....

วิชาที่ชอบ.....เพราะ.....

อนาคตอยากเป็น.....เพราะ.....

เป็นคนมีนิสัย.....สิ่งๆที่ชอบ.....

ชอบใช้เวลาว่าง.....

กีฬาที่ชอบ.....

อาหารที่ชอบ.....

ความสามารถพิเศษ.....

อื่นๆ.....

หมายเหตุ ขอภาพถ่าย 2 ใบ (จะเป็นสีหรือขาว-ดำก็ได้)

กรอกใบสมัครแล้วรีบส่งมาที่ **พี่ป้อ**

สโมสรอุดมศึกษา
ชั้น 8 อาคารเลขที่ 122/11
ช.นาคสุวรรณ ถ.นนทรี ซ่องนนทรี
ยานนาวา กทม.
10120

ยินดีต้อนรับ
น้องๆ ทุกคน
สู่สโมสรอุดมศึกษา
ครับ

สุนัขจิ้งจอกกับคนเลี้ยงไก่

สวัสดิ์คะน้องๆ ทุกคน ปิดเทอมกันแล้วใช่ไหมหะ? เป็นเด็กดีกันด้วยนะคะ สำหรับเดือนนี้พี่อ้อยมีนิทานมาฝากให้อ่านกัน ชื่อเรื่อง “สุนัขจิ้งจอกกับคนเลี้ยงไก่”

ครั้งหนึ่ง ในวันที่อากาศร้อนแสนร้อน แม้ว่าจะมีต้นไม้ใหญ่มากมายที่แผ่ร่มเงา แต่ไอร้อนก็ยังลงมาถึงพื้นดินอยู่ดี เจ้าสุนัขจิ้งจอกที่หิวโซเดินไปเดินมาหาเหยื่อที่ยิ่งตาย ทั้งจากความหิวและจากความร้อนที่มันเจอ สุดท้ายมันก็เป็นลมแดดและล้มลงอยู่ตรงชายป่า

แม่ไก่ที่มีคนเลี้ยงไว้เดินออกมาหาหาหนอนกินอยู่ตรงชายป่าพอดีมันเหลือบไปเห็นสุนัขจิ้งจอกที่เป็นลมอยู่มันก็ตกใจมาก ร้องกระต๊ากๆ หนีกลับมามัน คนเลี้ยงไก่เห็นว่าแม่ไก่ตัวสั้นๆ ก็แปลกใจว่ามันกลัวอะไร แต่ก็ไม่อาจรู้ได้

ก่อนที่จะปิดเล่าไปในตอนเย็น คนเลี้ยงไก่ก็เดินไปรอบๆ บ้านเพื่อตรวจสอบความเรียบร้อย พลันเขาก็เหลือบไปเห็นสุนัขจิ้งจอกที่เป็นลม ก็เลยนึกขึ้นมาได้ว่าต้องเป็นเพราะเหตุนี้แน่ๆ เลยทำให้แม่ไก่ตกใจขนาดนั้น คนเลี้ยงไก่รู้สึกสงสารสุนัขจิ้งจอก เขาจึงอุ้มมันมาดูแล หาน้ำหาอาหารให้กิน โดยคนเลี้ยงไก่ได้อาหารของตนนั่นเองมาแบ่งให้กับสุนัขจิ้งจอก

เมื่อสุนัขจิ้งจอกฟื้นขึ้นมา มันก็กินอาหารที่คนเลี้ยงไคนำมาให้แล้วสักพักหนึ่ง มันก็รู้สึกดีขึ้นแล้ว ไม่มีไอแดดแผดเผา อากาศเริ่มเย็นลง ยิ่งทำให้มันรู้สึกดีขึ้นมาก สุนัขจิ้งจอกรู้สึกซาบซึ้งในบุญคุณของคนเลี้ยงไก่ มันจึงคิดว่ามันจะต้องตอบแทนความมีน้ำใจของคนเลี้ยงไก่

นับจากวันนั้นมา สุนัขจิ้งจอกก็คอยวิ่งตามคนเลี้ยงไก่ และหาทางจะตอบแทนบุญคุณ จนมาวันหนึ่ง คนเลี้ยงไก่อเดินเข้าไปในป่าเพื่อหาของป่า เช่น เห็ดต่างๆ เพื่อมาขาย ระหว่างที่เขากำลังก้มๆ เงยๆ เพื่อหาของป่าอยู่นั้น ก็มีงูตัวหนึ่งเลื้อยผ่านมา และจะกัดคนเลี้ยงไก่ สุนัขจิ้งจอกเห็นเช่นนั้น มันวิ่งเข้าไปคาบงูและเหวี่ยงออกไป ทำให้งูไม่สามารถทำร้ายคนเลี้ยงไก่ได้

จากนั้นมา คนเลี้ยงไก่ และสุนัขจิ้งจอกก็อยู่ด้วยกันมาตลอด การถ้อยทีถ้อยอาศัยกัน ส่วนแม่ไก่อก็ยังคงกลัวสุนัขจิ้งจอกอยู่เหมือนเดิม และก็ไม่ค่อยกล้าออกมานอกเล้าสักเท่าไร แต่มันก็อยู่ด้วยกันได้

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า ความกตัญญูรู้คุณเป็นสิ่งที่ดี แล้วพบกันใหม่ฉบับหน้าคะ บ้ายบาย 🐾

ไขคำถาม ตอบฉิบาปะ

สวัสดีครับน้องๆ เด็กๆ มาถึงช่วงของ ไขคำถาม ตอบฉิบาปะ ครั้งนี้พี่ขอตอบจดหมายของ น้องผัด หมอกเมือง จ.เชียงใหม่ ... พี่ขอเริ่มเลยนะครับ

สวัสดีค่ะพี่ป๊องและชาวคณะ
ที่น้องเขียนมาก็ไม่มีอะไรมากรอกค่ะ เพียงแต่น้องจะเขียนมาแจ้งเรื่องนามสกุลของน้องคือ นามสกุลของน้องต้องเขียนแบบนี้ค่ะ ‘หมอกเมือง’ ไม่ใช่ ‘หมวกเมือง’ แต่ที่พี่ป๊องและทางคณะเขียน มาแบบผิดๆ ก็ไม่ใช่ความผิดของพี่ๆ นะคะ เป็น ความผิดของน้องเองที่เขียนไปแบบไม่ชัด น้องต้อง ขอโทษพี่ป๊อง และทางคณะด้วยนะคะ

และสุดท้ายนี้น้องอยากเรียนชมรมน้องรัก แต่น้องไม่รู้ว่าจะต้องทำยังไงถึงจะได้เรียน พอจดหมาย ทางพี่ป๊องมา น้องก็เลยตัดสินใจเขียนจดหมายมา บอกพี่ป๊อง ที่น้องเลือกเรียนก็เพราะน้องเห็นเพื่อน เรียนแล้วเขามีความสุข และพวกเขา ก็มีข้อคิดดีๆ น้องคิดว่าสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ดีสำหรับชีวิตน้องเอง น้องเลยอยากจะเรียนค่ะ แต่ไม่ทราบว่พี่ป๊องและทางคณะจะเห็นด้วยไหมคะ ถ้าพี่ป๊องยินดีจะ ให้น้องเรียนก็ขอให้พี่ป๊องส่ง บทเรียนชมรมน้องรักมาให้ น้อง ด้วยจะได้ไหมคะ

ขอบคุณค่ะ
ด้วยรักและคิดถึงในคำภวานา
“นิน ค่ะ”

ตอบ จาก : สถานี...สโมสรรอุดมสถานต์ ช่องนันทรี

ก่อนอื่นขอขอบคุณ น้องผัด หมอกเมือง หรือ น้องนิน มากๆ (ถึงมากที่สุด) ที่เขียนจดหมายมา พุดคุยแบ่งปัน และมีคำถามน่ารักๆ ที่เป็นประโยชน์ ทั้งแก่ตัวน้องเอง และเพื่อนๆ สมาชิกด้วย...

พี่ป๊องขอไขคำถามแรก.... ที่ว่าทางพี่ป๊อง หรือทางทีมงานพิมพ์นามสกุลของน้องผัดไปนั้น อันนั้นเป็นความผิดของพี่ป๊องคนเดียว *เพียว เพียว*

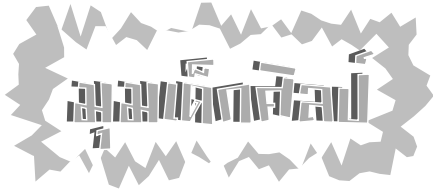
เลย!!! เพราะตอนที่รับจดหมายจากน้องนินมานั้น พี่ป๊องก็อ่านลายมือของน้องประมาณ 2 เทียว แล้วก็ ฟันธงลงไปเลยว่าเป็น ‘หมวกเมือง’ เพราะพี่เห็น อย่างนั้นนะ... น้องนินอย่าโทษตัวเองเลยนะ ขอให้ พี่ป๊องได้รับความผิดพลาดนี้เองเถิดครับ... ‘ขอโทษ ครับ’ ‘ขอโทษ ครับ’ ‘ขอโทษ ครับ’...

พี่ป๊องขอไขคำถามที่สองว่า...ที่น้องนิน เขียน มาบอกว่า อยากเรียน “ชมรมน้องรัก” ...และที่ น้องนิน “ตัดสินใจจะสมัครเข้าชมรมน้องรัก” นั้น พี่ป๊องเองก็ไม่รู้จัก ‘ชมรมน้องรัก’ เลยครับ เขาตั้ง ‘ชมรมน้องรัก’ กันที่ไหน ถ้ามี ‘ชมรมน้องรัก’ จริงๆ พี่ป๊องก็อยากจะไปสมัครเป็นสมาชิกด้วยครับผม เอ...!!! หรือพี่ป๊องเขียนอะไรลงไป ทำให้น้องนิน เข้าใจผิดอีกหรือเปล่าครับ ...สงสัยต้องเปลี่ยนจาก ‘พี่ป๊อง’ เป็น ‘ลุงป๊อง’ แล้วกระมัง ฮา ฮา ฮา

พี่ป๊องขอไขคำถามที่สามว่า... และที่น้องนิน บอกว่า... ‘น้องเลือก เรียนก็เพราะน้องเห็นเพื่อนเรียนแล้ว เขามีความสุข และพวกเขา ก็มีข้อคิดดีๆ น้องคิดว่าสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ดีสำหรับ ชีวิตของน้องเอง น้องเลยอยากจะเรียน’ ...พี่ป๊องกำลังคิดว่า เมื่อน้องนิน ได้ ทราบที่อยู่ของชมรมน้องรักแล้ว ช่วย บอกพี่ป๊องด่วน และหากน้องนินจะ เข้าร่วมชมรมดังกล่าว พี่ป๊องก็ว่าดีมากๆ เพราะการ เข้าชมรมใดชมรมหนึ่ง ได้ร่วมกิจกรรม ได้รับสิ่งดีๆ มีสาระประโยชน์ทั้งต่อตัวเอง และต่อสังคมนั้น พี่ป๊องคิดว่า ชมรมนั้นๆ “ต้องมีดี” อยู่มีใช้น้อยเลย ทีเดียวนะ

ฝากถึงน้องนิน และเพื่อนสมาชิกที่น่ารัก ทุกคนว่า พยายามใช้เวลาว่างช่วงปิดเทอมนี้ให้ เกิดประโยชน์มากๆ นะครับ อย่าปล่อยให้เวลาผ่านไป ผ่านผ่านไปเฉยๆ เพราะทุกเวลานาทีที่ผ่านไปนั้น มันมีค่าและไม่สามารถเรียกคืนกลับมาได้เลยครับผม สวัสดีครับ ☺

มุขเด็กโตลปัตราวนี้มาชื่อภาพ "ทรงล้างเท้าให้ศิษย์"
ระบางสีแล้วส่งมาร่วมสนุกซึ่งรางวัลกันนะครบ
(หมดเขตรับผลงานวันที่ 10 พฤษภาคม 2011)

สวัสดิ์ปีใหม่ไทย ในเทศกาลสงกรานต์แต่ผู้อ่านทุกท่านคะ ในโอกาสปีใหม่นี้ขอให้คนไทยทุกคนมีความสุข สดชื่น สุขภาพแข็งแรง ปราศจากโรคร้ายไข้เจ็บนานาประการนะคะ นับเป็นประเพณีของไทยอันดีงาม ที่คนส่วนใหญ่จะให้ความสำคัญกับเทศกาลสงกรานต์ หรือวันปีใหม่ไทย หลายคนทำงานต่างถิ่นจากบ้านจากเมือง จะเดินทางกลับบ้านไปหาครอบครัวของตน นับเป็นวันของครอบครัวที่อยู่กันพร้อมหน้าทานข้าวร่วมกันฉันทน์พี่น้อง และอีกหนึ่งกิจกรรมที่ต้องให้ความสำคัญด้วยคือ การโปรคน้ำคำหัวขอพรผู้ใหญ่ ในโอกาสวันผู้สูงอายุเพื่อเป็นสิริมงคลแก่ตนเอง และเป็นการให้ความสำคัญกับปู่ย่าตายาย ที่ท่านเฝ้ารอลูกหลานให้กลับมาบ้านด้วยใจจดจ่อ

ในด้านศาสนา เดือนเมษายนนี้ยังอยู่ในช่วงเทศกาลมหาพรต ที่คริสตชนทุกคนต้องให้ความสำคัญกับการสวดภาวนา จำศีล อดอาหาร โดยเฉพาะผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 18-59 ปี ต้องอดอาหาร อดเนื้อเป็นพิเศษ ในวันศุกร์ต้นเดือนและในช่วงสัปดาห์ศักดิ์สิทธิ์ เพื่อร่วมในมหากรรมานของพระเยซูเจ้า ทุกๆ ครั้งที่เรามองดูกางเขนของพระเยซูเจ้า จะทำให้เราหวนคิดคำนึงและสัมผัสถึงความรักอันยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงมีต่อเรา ความรักที่ถึงขั้นยอมสละชีวิตของพระองค์เองเพื่อไถ่บาปของเรา แต่อาศัยทางการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้า กางเขนแห่งความตายได้กลับกลายเป็นกางเขนแห่งชัยชนะ เป็นชัยชนะของชีวิตเหนือความตาย และเป็นชัยชนะของการให้อภัยเหนือความรุนแรง เราในฐานะศิษย์ของพระองค์ ได้รับมอบชีวิตใหม่และพันธกิจที่ถ่ายทอดวิสัยทัศน์ความรักของพระองค์ให้แก่ทุกคน เราได้รับเรียกให้ตายต่อตนเอง ต่อความเห็นแก่ตัวของเรา เพื่อมุ่งสู่ชีวิตที่เต็มเปี่ยมด้วยความเมตตา ความเห็นอกเห็นใจและการรับใช้ผู้อื่น

สำหรับน้องๆ เยาวชน ในช่วงปิดเทอมนี้ตามวัดต่างๆ จะมีค่ายคำสอน เป็นเรื่องจำเป็นอย่างยิ่ง ที่คริสตชนจะต้องเรียนรู้ถึงพระคริสตเจ้า และรับศีลตามลำดับขั้นตอน เริ่มต้นจากการรับศีลมหาสนิท ศีลกำลัง การรื้อฟื้นศีลมหาสนิทอย่างสง่า และหากน้องๆ เยาวชนที่รับศีลครบตามลำดับขั้นตอนแล้ว ก็สามารถไปเรียนคำสอนได้ เพื่อเป็นการรื้อฟื้นคำสอน ความเชื่อ และให้เรามีส่วนร่วมสนิทสัมพันธ์กับพระเจ้ามากขึ้นด้วย การเรียนคำสอนไม่ใช่เป็นการเรียนเรื่องข้อความเชื่อเท่านั้น ยังมีกิจกรรมอื่นๆ เช่น การภาวนา การเฝ้าศีลมหาสนิท การสวดสายประคำ การเล่นเกมสั การพักผ่อนร่วมกัน ทานอาหารร่วมกัน และการไตร่ตรองพระวาจา นี่เป็นสิ่งดีๆ ที่น้องๆ เยาวชนจะได้รับในช่วงการเรียนคำสอนคะ

ก่อนจะอำลากันไป ขอร่วมจิตใจ ขอคำภาวนาสำหรับพี่น้องที่กำลังประสบภัยธรรมชาติ จากแผ่นดินไหว จากคลื่นสึนามิ จากภัยน้ำท่วม จากไฟไหม้ป่า ยังมีพี่น้องที่ไร้ที่อยู่อาศัยขาดแคลนอาหารอีกเป็นจำนวนมาก ยังมีผู้ที่ตกทุกข์ได้ยากอีกเกือบครึ่งโลก เราคริสตชนชาวไทยได้รับพระพร ได้รับการปกป้องรักษาจากพระเจ้า ดังนั้นขอให้ภาวนา พลีกรรม และแบ่งปันแก่พี่น้องร่วมโลกด้วย ...อาแมน ☩

เกมสโมสรร

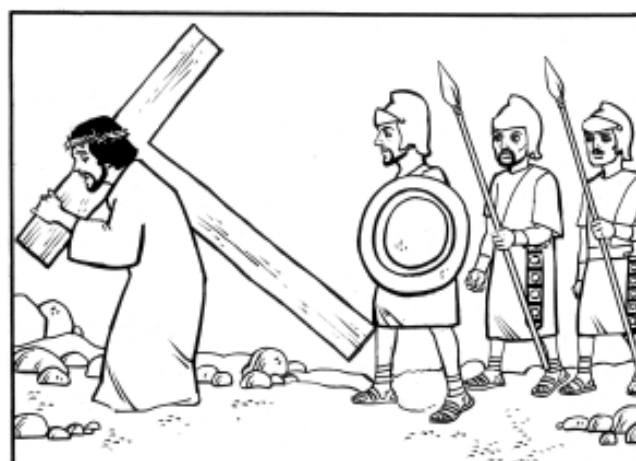
• ฝึกอบ • อุดมศานต์

“พระเยซูเจ้าทรงแบกไม้กางเขน” ...พระองค์ทรงแบกไม้กางเขนเสด็จออกไปยังสถานที่ที่เรียกว่า เนินหัวกะโหลก ภาษาฮีบรูว่า กอลโกธา เขาได้ตรึงพระองค์บนไม้กางเขนที่นั่น (ยอห์น 19:17-18)

สำหรับเกมฯ ครั้งนี้อยากให้น้องๆ ช่วยกันค้นหาจุดต่างที่มีอยู่ใน 2 ภาพนี้ รวม 10 แห่ง ใครค้นพบครบแล้ว รับส่งมาร่วมสนุกชิงรางวัลกันนะครับ

A

B

Chapter 18

Where charity begins...?

Hugo: “Harry, let me ask you a very simple question: - Is it necessary for the rich or the poor married couple should be charitable between themselves first?”

Harry: “First, I have to quote St. Peter, Chapter 4, 8: -Above all things, preserve charity among yourselves; charity draws the veil over a multitude of sins. It plays a vital role in married life, chum! Second, charity can be performed by many ways towards our neighbours, not only by alms-giving, such as: -for those that can't relieve the poor, they may instruct the ignorant or reclaim the vicious. He that can give little assistance himself may perform the duty of charity by interceding for those in need, and recommending the petitions of others, which he cannot grant, to those who have more power to bestow.”

Hugo: “What can I do if I can't show mercy by words and deeds?”

Harry: “Where there is a will, there is a way,” says the proverb, chum. Please say St. Faustina's prayer everyday as often as you can: - Oh my Jesus, transform me into Thyself, for You can do all things. If I can't show mercy by deeds and words. I can always do so by prayer. My prayer reaches out even there where I can't reach out physically.”

Hugo: “Excellent advice. Thanks a lot, chum.”

บทที่ 18

จุดเริ่มต้นของความเมตตา

ฮูโก้: “คุณแฮร์รี่ ขอถามคำถามง่ายๆ สักข้อนะ ตามความคิดของผม สามภรรยา ไม่ว่าจะยากดีมีเงินตามหลักการเขาจะต้องแสดงความเมตตาเอื้ออาทรต่อกันในครอบครัวเขาก่อนอื่นหมดใช่ไหม คุณคิดว่าถูกต้องไหม”

แฮร์รี่: ประการแรก เพื่อที่จะตอบคำถามของคุณได้อย่างถูกต้อง ผมขออ้างถึงบทเขียนของนักบุญเปโตร (1ปต 4:8) ที่เขียนว่า “ที่สำคัญที่สุด จงมีความรักกันอย่างมั่นคง เพราะความรักลบล้างบาปได้มากมาย” สิ่งนี้จำเป็นสำหรับชีวิตสมรสอย่างยิ่ง เพื่อนเอ๋ย ประการที่สอง ความเมตตาต่อผู้อื่นทำได้ในหลายรูปแบบ ไม่เฉพาะแต่การทำบุญให้ทาน เช่น สำหรับผู้ที่ไม่อยู่ในฐานะที่จะช่วยเหลือคนยากจน ก็ให้สอนผู้ที่ไม่มีความรู้ให้ฉลาดขึ้น หรือตักเตือนสั่งสอนคนเลวให้กลับเป็นคนดี ใครที่สามารถช่วยอะไรได้บ้างเล็กน้อยๆ ก็ให้ช่วย หรืออย่างน้อยขอความกรุณาจากผู้อื่นเพื่อช่วยผู้ที่กำลังลำบาก หรืออย่างน้อยก็ช่วยเสนอแนะความดีความชอบของผู้อื่นแก่ผู้ที่มีอำนาจพอที่จะทำให้ได้ ถ้าตัวเองทำไม่ได้”

ฮูโก้: “เอ ผมจะอย่างไรดี ถ้าผมไม่สามารถจะช่วยใครได้ทั้งคำพูดและการกระทำ คุณช่วยแนะนำผมหน่อยได้ไหม”

แฮร์รี่: “อย่าห่วง ความพยายามอยู่ที่ไหนความสำเร็จอยู่ที่นั่น คุณคงทราบสภานิติคดี ขอแนะนำให้สวดบทภาวนาของนักบุญซิสเตอร์โฟสตีนาทุกวัน วันละหลายๆ ครั้งเท่าที่จะทำได้... โอ้ พระสวามีเจ้าข้า ถ้าลูกไม่สามารถช่วยใครได้ด้วยกิจการและคำพูด ขอให้ลูกแผ่เมตตาด้วยคำภาวนาแก่ทุกคน ทุกแห่งหนที่ลูกไม่อาจไปถึง”

ฮูโก้: “คำแนะนำนี้เลิศ ขอบคุณอย่างยิ่งเพื่อน”

● เราพูดกับพระเจ้าคือคำภาวนา เราอ่านพระคัมภีร์คือฟังพระวาจาของพระองค์ ●

**UNION
ASSOCIATES
THAI
CO.,LTD.**
Since 1969

บริการติดตั้งงานระบบกันรั้วซึมทุกชนิดของอาคาร
งานเคลือบพื้นโรงงานอุตสาหกรรม
งานเสริมความแข็งแรงและซ่อมแซมโครงสร้างคอนกรีต
ด้วยวัสดุที่มีคุณภาพ และอุปกรณ์ที่ทันสมัย
โดยช่างที่มีความชำนาญ และประสบการณ์สูง
พร้อมการรับประกันผลงาน

10 - year guarantee, specification service,
roof inspection and training รับปรึกษาให้คำ
แนะนำ และ ซ่อมแซม แก้ไข รอยแตกร้าวของอาคาร
งานป้องกันสึมนิคมโครงสร้าง งานหยุดน้ำรั้วกันที่
ให้บริการโดยวิศวกรของบริษัท พร้อมทั้งผู้เชี่ยวชาญจากต่างประเทศ

-**Chemical Construction** จำหน่ายเคมีภัณฑ์ก่อสร้าง
น้ำยาผสมคอนกรีตปูนทราย วัสดุซ่อมแซม ฯลฯ
-**Industrial Flooring** รับเคลือบพื้นและส่วน
ต่างๆ ของโรงงาน เพื่อทนทานต่อแรงกระแทก ลดการ
สึกกร่อน จากแรงเสียดสี และการกัดกร่อนจากสารเคมี
-**Chemical Resistance** รับเคลือบสารป้องกันการ
กัดกร่อนจากสารเคมี

-**Waterproofing System** รับติดตั้งระบบป้องกัน
การรั้วซึมอาคาร

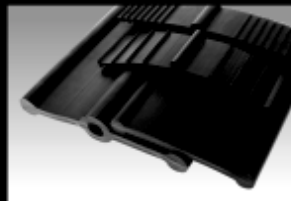
- Membrane : APP, SBS, EPDM, TPO, PVC
- Coating : Bitumen, Polyurethane,
Flexible cement, Acrylic

-**Joint Sealing** งานหยอดรอยต่อถนน พื้นโรงงาน
ด้วยวัสดุพ่นกรวยต่อหลายชนิด

-**PU & Epoxy Injection** งานซ่อมแซมรอยรั้วซึม
รอยแตกร้าวโครงสร้างคอนกรีตด้วยวิธี injection

-**Ceramic Coating** งานระบบสีกันความร้อน
สะท้อนความร้อนจากแสง UV ได้มากกว่า 97%

-**PVC Waterstop** แผ่นยางพีวีซีฝังกันรอยต่อ
คอนกรีต

บริษัทยูเนี่ยน แอ็สโซซิเอทส์ (ไทย) จำกัด

1242-1244 ถนนพหลโยธิน แขวงคลองเตย เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110

โทรศัพท์: 02-249-0170 โทรสาร: 02-249-6812

Email: sales@union-thai.com Web: www.union-thai.com

จดหมายเปิดผนึก

เรียนท่านบรรณาธิการ

กระผมได้พบ “บทกวีนาสายประคำ” ฉบับปรับปรุงใหม่ ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงบทสวดหลายบท มี 10 บท ดังนี้

1. บทอัญเชิญพระจิตเจ้า
2. บทข้าพเจ้าเชื่อ
3. บทข้าแต่พระบิดา
4. บทวันทามารีย์
5. บทพระสิริรุ่งโรจน์
6. บทวันทาพระราชินี
7. บทข้าแต่พระชนนีพระเจ้า
8. บทเยซู มารีย์ โยเซฟ
9. บททูลสวสวรรค์ของพระเจ้า
10. บทสรรเสริญพระเจ้า

เมื่ออ่านดูแล้วเห็นว่าผู้แต่งเก่งดี แต่งได้ดี แต่ขอให้คำนึงถึงผู้สวดทั่วประเทศด้วย บทกวีนาพืนๆ นี้ ก็เพิ่งได้มีการเปลี่ยนมาหยกๆ นี้ก็มาเปลี่ยนอีกแล้ว ก็ไม่ทราบว่ามีบทใหม่ๆ นี้ มีคนรู้สึกก็คน อาจจะเกิดมีการสวดในกลุ่มที่ยังไม่ทราบ ก็สวดไปตามเดิม กลุ่มคนที่ทราบบทเปลี่ยนแปลงใหม่ก็พยายามตะเบ็งเสียงนำแข่งกับกลุ่มที่ยังไม่ทราบ คงอยากจะอวดว่า ต้องสวดอย่างฉัน ที่สวดบทใหม่ๆ ได้ เหตุการณ์นี้เคยปรากฏมาแล้วและกว่าจะสวดได้พร้อมกับทุกคนก็ต้องใช้เวลาเป็นปีๆ ผมไม่เห็นด้วยที่ชอบเปลี่ยนบทสวดใหม่ๆ เรื่อยๆ 10 ปีครั้งหรือ 20 ปีครั้งก็พอ อย่าเห็นเพียงแต่คำว่า “ฉันเปลี่ยนให้ไพเราะกว่าเดิม” การเปลี่ยนบทสวดใหม่ๆ เพื่อส่วนรวมแล้ว อย่าเปลี่ยนแปลงบ่อยๆ ดีกว่าไม่ควรเอาการตัวให้เด่นในทางนี้เลย ขออภัย มันไม่ใช่เรื่องเล่น

จากความเห็นของสัตบุรุษคนหนึ่ง

ตอบ คุณ “สัตบุรุษคนหนึ่ง”

นี่ก็เป็นเหมือนเสียงสะท้อนของอีกหลายๆ คน ที่คงจะคิดเห็นเช่นเดียวกัน แต่ก็มีอีกหลายๆ คนที่บอกว่าไม่เป็นไร เราพร้อมจะสวดแบบใหม่ได้แค่ไหนก็ทำแค่นั้นค่อยๆ ไป แต่เราไม่บ่น ไม่ต่อต้าน เราคิดเชิงบวก คือเราพร้อมเดินไปด้วยกัน และเชื่อว่านี่เป็นการพัฒนาเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีเดี๋ยวนี้เรามีนิสัยเกิดขึ้นอย่างหนึ่งคือเราพกพาหนังสือสวดแบบใหม่ติดตัวเราไปวัด ไปทุกหนทุกแห่ง ก็นับว่าชีวิตเราไม่หยุดอยู่กับที่ แม้จะมีความยุ่งยากในการต้องเปิดหนังสือภาวนาออกมาสวดทุกครั้งอยู่บ้างเพราะจำไม่ได้ แต่การเริ่มเป็นคนพกพาหนังสือสวดนี้มันทำให้ชีวิตมีความกระตือรือร้นมากขึ้น สวดอย่างตั้งใจ และรู้ความหมายมากขึ้น และเราก็เป็นคนหุดหิดน้อยลง เข้าใจส่วนรวมมากขึ้น และพยายามพัฒนาไปกับพระศาสนจักรเท่าที่เราจะทำได้

ความคุ้นเคยกับบทสวดเก่าก็ย่อมสบายกว่า ความแปลกใหม่ของบทสวดฉบับแก้ไขใหม่ อาจเพิ่มภาระความไม่สบายต่อสิ่งใหม่ที่ไม่คุ้นเคย หรือสวดไม่พร้อมเพรียงกัน แต่ความไม่สะดวกสบายก็ไม่ใช่ของไม่ดีไปเสียทุกอย่าง ตรงข้ามความสะดวกสบายคุ้นเคยอาจทำให้เราจำอยู่กับที่ไม่ก้าวหน้าก็เป็นได้ ผมคิดว่าผู้นำก่อนสวดก็สำคัญ ควรสวดซ้ำๆ ก่อน อย่าสวดเร็วเพื่ออวดว่าจำได้มากกว่าคนอื่น

ผมเห็นด้วยกับคุณประเด็นหนึ่งก็คือ ขอให้การเปลี่ยนแปลงนี้อย่ามาจากความรู้ร้อนวิชาของใครบางคนในพระศาสนาเลย แต่ขอให้มาจากความรอบคอบ ความสุภาพ ความรู้จริง และความรัก เห็นอกเห็นใจพี่น้องสัตบุรุษทุกคน และมีความจริงใจที่จะแก้ไขเพื่อส่วนรวมอย่างแท้จริง ☺

ทุกคำถาม มีคำตอบ

ส่งคำถามของท่านไปยัง

“นาย ป.ณ. สาธุฯ”

122/11 ซ.นาคสุวรรณ ถ.นนทรี

แขวงช่องนนทรี เขตยานนาวา กรุงเทพฯ 10120

โทร. 0-2681-3900 ต่อ 1801

โทรสาร : 0-2681-3900 ต่อ 1802

อัลเลลูยาปัสกาแล้ว

อัลเลลูยาปัสกา
ใช่เพียงแค่คอยยินดีปีละหน
ใช่เพราะถึงเทศกาลงานมงคล
แต่ปัสกาคือ “ผ่านพ้น” มลทินใด
ผ่านแผ่นดินถิ่นอื่น ได้ยืนอย่าง
ผ่านทะเลเวียงว้างอย่างยิ่งใหญ่
ผ่านฐานะจากทาสมาเป็นไท
ผ่านอย่างไรถ้าไร้พระประคอง
ผ่านเรื่องราวร้ายร้ายที่กรายกล้า
ผ่านเมฆดำหมอกหนามมีฟ้าส่อง
ผ่านกางเขนเห็นแจ้งพบแสงทอง
ผ่านคืนหมองสู่วันใหม่ใจปรีดา
ผ่านเคียดแค้นข้องใจภัยหมด
ผ่านมหาพรตลด-ละ-เลิกกิเลสหนา
ผ่านมาแล้วทั้งชีวิตก็ครั้งครา
ผ่านปัสกาคือผ่านพ้นมลทินใจ
แต่ถ้าพึ่งเพียงเราเอาไม่อยู่
พระเยซูบนกางเขนคุณเห็นไหม
สิ้นพระชนม์-กลับคืนชีพ โดยเร็วไว
เราจึงได้ผลบุญหนุนวิญญูณ

12 เมษายน 2001
จาก รวมบทกวี “ก้าวเดินอย่าเกินก้าว”